

Giới thiệu Nhất Bá Thiên Địa Ngạo

Thể loại: tiên hiệp, kiếm hiệp, dị giới, sắc hiệp, huyền huyền, xuyên không

Đây là một thế giới khác, nó không thuộc về bất cứ nơi nào trong địa cầu nơi chúng ta đang sống, nơi đây được gọi là Họa Mi... À không Họa Mị Tinh Cầu, một nơi mà linh khí bên trong dồi dào vô cùng, tất cả giống loài trên thế giới này đều có khả năng tu luyện, biến hóa khôn lường, đến nỗi chỉ cần một con muỗi, con ruồi, thậm chí là một con kiến cũng có thể giết người, nơi đây nguy hiểm trùng trùng, cường giả vì tôn, nhân loại yếu ớt chỉ có thể dựa vào tu luyện nâng cao thực lực bản thân, càng hùng mạnh họ mới tồn tại được trong cái thế giới này.

Trong một u cốc, nơi rừng rậm um tùm, âm u ẩm ướt, nơi mà mỗi bước chân đều chất chồng những nguy hiểm chết chóc, nơi mà bỗng dưng sẽ xuất hiện một ma thú, độc trùng nhảy ra giết người trong chớp mắt, đó là chuyện thường tình ở nơi đây.

•Này, tiểu tử, ngươi mau nhanh chân lên đi, ngươi cứ lè mề chậm chạp như vậy không biết đã làm trễ nải bao nhiêu thời gian của ta..

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Họa Mị Tinh Cầu

Đây là một thế giới khác, nó không thuộc về bất cứ nơi nào trong địa cầu nơi chúng ta đang sống, nơi đây được gọi là Họa Mi... À không Họa Mị Tinh Cầu, một nơi mà linh khí bên trong dồi dào vô cùng, tất cả giống loài trên thế giới này đều có khả năng tu luyện, biến hóa khôn lường, đến nỗi chỉ cần một con muỗi, con ruồi, thậm chí là một con kiến cũng có thể giết người, nơi đây nguy hiểm trùng trùng, cường giả vì tôn, nhân loại yếu ớt chỉ có thể dựa vào tu luyện nâng cao thực lực bản thân, càng hùng mạnh họ mới tồn tại được trong cái thế giới này.

Trong một u cốc, nơi rừng rậm um tùm, âm u ẩm ướt, nơi mà mỗi bước chân đều chất chồng những nguy hiểm chết chóc, nơi mà bỗng dưng sẽ xuất hiện một ma thú, độc trùng nhảy ra giết người trong chớp mắt, đó là chuyện thường tình ở nơi đây.

•Này, tiểu tử, ngươi mau nhanh chân lên đi, ngươi cứ lè mề chậm chạp như vậy không biết đã làm trễ nải bao nhiêu thời gian của ta..

Giữa rừng, trên một lối mòn vang lên tiếng mắng chửi của một lão già, lão chỉ tay về hướng một thiếu niên nhỏ tuổi dáng người gầy gò, xanh xao, lưng vác một túi hành lý to quá cỡ, nhìn bộ dạng rất là vất vả, thế nhưng trong mắt lão chẳng có chút nào là thương tình, mặt nhăn mày nhíu liên miên mồ hôi thúc.

•Vương trưởng lão.. Người đang ép chết ta đó, chúng ta đã đi suốt từ sáng đến giờ, ta sắp không chịu nổi rồi.

Thiếu niên bước từng bước nặng nhọc, miệng thở hồng hộc như trâu, lời nói đứt đoạn nói.

•Hừ, đúng là thứ phế vật, biết vậy đã không đem ngươi theo, chỉ tổ vướng chân vướng tay..

Lão già hách dịch khịt mũi, đáng về nhìn thiếu niên rất là chán ghét.

Thiếu niên tên là Triệu Linh Tiêu, năm nay mười lăm tuổi, là đệ tử ngoại môn của Hàn Man tông, môn phái tam lưu. Hắn bình thường là một tên phế vật không hơn không kém, tu luyện năm năm vẫn không đột phá được bình cảnh neo chân tại luyện luyện thể cảnh tầng một. Hắn lúc này nét mặt xanh lét lao đảo ngồi bệch xuống, lắc đầu nói.

•Ta thật sự không đi nổi nữa, nếu không nghỉ ngơi ta sẽ chết vì kiệt sức mất.

Lão già kia tên Vương Nhị, là một trưởng lão ngoại môn của Hàn Man tông, tu vi luyện khí ngũ kỳ, là một tên gian xảo, chuyên môn lừa gạt người đều đoạt lợi, gã vì muốn đột phá bình cảnh thăng tiến thêm một tầng mà đánh liều đi vào, Cô Âm Cốc này để tìm Tử Linh Thảo, vì nơi này nguy hiểm khôn lường, để đảm bảo an toàn gã đã dụ dỗ Triệu Linh Tiêu theo cùng để khi gặp lúc nguy cấp có thể đem ra làm con bài thế mạng, tất nhiên Triệu Linh Tiêu ngây ngốc không biết được âm mưu của gã lùn xấu bụng kia nên vui vẻ nhận lời.

Vương Nhị mặt mày khó chịu, tháo găng quá nắng.

•Ngươi còn không mau đi ta sẽ bỏ ngươi ở lại cho yêu thú ăn thịt.

Nói đoạn gã liền bước đi không quan tâm đến hắn nữa.

Triệu Linh Tiêu nghe xong mặt mày hoảng sợ vội vàng đứng lên không dám chậm trễ.

•Ta lập tức đi ngay, người đừng có bỏ ta ở lại... Người chờ ta với.

Triệu Linh Tiêu nhanh chóng vác túi hành lý vội vã chạy theo, hai người họ biến mất dần trong rừng rậm âm u.

Đi thêm nửa ngày nữa, họ rốt cuộc cũng tìm thấy một gốc Tử Linh Thảo, đó là một loài cỏ bình thường, chỉ là trong cái dáng vẻ bình thường đó lại toát ra một loại từ khí nồng đậm, lá cây mang sắc tím u ám, quang mang âm đạm. Vương Nhị mặt mừng rỡ khi nhìn thấy Tử Linh Thảo, tuy nhiên hắn không dại dột chạy qua hái ngay mà giả vờ tăng giọng kêu Triệu Linh Tiêu đi qua hái cho gã.

Triệu Linh Tiêu trẻ người non dạ, không lường trước được nguy hiểm gần kề liền bỏ túi hành lý xuống đất vội vã chạy qua, thế nhưng mắt nhìn thấy tay mình chưa kịp hái lấy Tử Linh Thảo thì hắn đã bị ăn một tát bay đập người vào một gốc cây, miệng phun ra một tô bún mắm. Lộn bún mắm. Thứ vừa tấn công Triệu Linh Tiêu là một con hắc hầu với bộ lông trắng tinh, thân hình to cao khủng bố, mặt mũi hung tợn, nó nhìn hắn một cách giận dữ như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ cả gan dám xông vào cướp Tử Linh Thảo mà nó đang canh giữ.

Vương Nhị đứng một bên không những không cứu giúp mà còn lợi dụng lúc bạch hầu đang chú ý đến Triệu Linh Tiêu liền nhanh chân lên qua nhổ lấy gốc Tử Linh Thảo nhét vào túi.

Bạch hầu phát hiện ra mình bị lừa, Tử Linh Thảo quý giá đã bị người ta cướp mất liền tức giận rống lên một tiếng, tay đâm vào ngực phình phịch, Vương Nhị không chần chừ lập tức phóng người bỏ chạy, cũng không thèm quan tâm đến Triệu Linh Tiêu đang bị thương nặng nằm bên kia mà một đường tẩu thoát, bạch hầu tức tốc đuổi theo, nó sẽ chẳng dễ dàng buông tha cho kẻ dám phồng tay trên của nó, thế nhưng tốc độ của Vương Nhị thì kinh diễm vô cùng, trong giây lát đã lủi mất hút. Bạch hầu đuổi theo một lúc thì mất dấu, nó tức giận nện tay vào một thân cây rầm rầm, lực lượng khổng lồ làm thân cây vỡ nát bét đổ ầm ầm xuống đất, sau khi đã giải tỏa xong cơn tức giận nó liền ngoảnh đi một lát sau thì biến mất trong cánh rừng.

Phía bên kia gần chỗ thân cây bị bạch hầu đâm vỡ, Vương Nhị ngồi rút bên một hốc cây nét mặt sợ hãi, suýt tè ra quần, hắn đâu ngờ là lại đụng phải ma thú tam nguyên Bạch Diện Ma Hầu, nếu không phải hắn nhanh chân trốn kịp thì mạng nhỏ đã khó giữ rồi. Thở phào một hơi gã lấy lại tinh thần lập tức chạy biến đi, thứ cần tìm đã có, hắn chẳng dại gì mà lãng vãng chốn nguy hiểm này, còn về phần Triệu Linh Tiêu sống chết đối với hắn không quan trọng, dù sao một đệ tử phế vật như hắn dù có mất đi cũng chẳng đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Cách xa, nơi Tử Linh Thảo mọc ban nãy, Triệu Linh Tiêu bị thương vấp và nằm bên một gốc cây, nét mặt vốn dĩ xanh xao của hắn giờ tái mét, yếu ớt rên rỉ.

Phịch, phịch..

Hai tiếng dẫm chân, bạch hầu từ trên cành cây cao đáp xuống, vẻ mặt nó rất ư là không vui, khá khó chịu. Nó ngó nghiêng một hồi sau đó phát hiện ra Triệu Linh Tiêu, khịt mũi một cái nó liền bước qua, bàn tay to lớn bốc lấy hắn tựa như nắm một que củi, nó sau đó phóng người lên tầng cây, phụt chốc biến mất không còn tung tích.

Triệu Linh Tiêu lơ mơ nửa mê nửa, không biết bạch hầu đã đi bao lâu và đang đi đâu, chỉ thấy nó không ngừng phóng qua những cành cây to um tùm, nó hoàn toàn không để ý đến Triệu Linh Tiêu đang nằm trong tay.

Một lúc sau, bạch hầu đến gần một hồ sâu, sâu không thấy đáy, bên trong phát ra khí tức u quái, cuộn cuộn ma mị, ngay cả bạch hầu cũng không muốn đến gần mà vòng qua một bên tránh việc phải nhảy qua miệng hồ, trong lúc bạch hầu đang đu qua một dây leo lớn cỡ một chai bia thì từ trên không vang lên một tiếng rít lạnh lạnh, nghe thấy âm thanh này về mặt của bạch hầu chợt lóe lên giận dữ, nó phóng thoát lên một cành cây lớn, tay vỗ ngực rống lớn.

Từ không trung một đầu phi điều vũ cánh sà xuống, hung thú này mình sẽ mở ưng, lông đuôi dài, màu sắc nổi bật đẹp mắt vô cùng, nó dùng ánh mắt địch ý nhìn bạch hầu, lông mau như đang giận dữ mà phùng ra uy mãnh.

Bạch hầu như gặp phải đối thủ không đội trời chung hét to một tiếng rồi phóng người lên không lao vào Ngũ Sắc Thiên Điều, Thiên Điều nào chịu yếu thế, nó phản phạch vũ cánh liền bay lên. Hai hung thú va chạm long trời lở đất, Triệu Linh Tiêu trong tay bạch hầu trong lúc vô tình rơi ra bị Thiên Điều quạt trúng không biết trời xui quỷ khiến gì lại rơi trúng vào hố đen vạn trượng kia, phụt chốc bị bóng đen nuốt chửng.

Địa cầu.

Trên một con hẻm nhỏ trong nội ô thành phố.

Thiếu niên Triệu Linh Tiêu đang hí hục chạy, hắn cười tươi, tay ôm khư khư một quyển sách, vừa đi vừa hớn hờ.

Chợt hắn khựng lại, phía đối diện là một nhóm người. Đi đầu là một cặp nam nữ, trong đó nữ tức nhìn khá xinh, dáng thon ngực chuẩn, cứ như là một hot girl trên mạng, nam nhân thì mặt vuông, mày kiếm, đáng vẻ cô hồn tựa như mấy tên trẻ trâu côn đồ.

•Nhã Phương, em. Em không ngờ lại đi chung với hắn..

Triệu Linh Tiêu lấp bắp kinh ngạc, chỉ tay về phía cô gái kia nói.

•Hử.. Thì sao, nói cho anh biết, tôi bây giờ là bạn gái của anh Hạo, anh tốt nhất là đừng tìm tôi làm phiền nữa..

Cô gái kia mặt mày xinh tươi nhưng đáng vẻ lại kênh kiệu không chịu nổi, khiến người vừa nhìn đã mất hảo cảm. Tên nam nhân đi cùng thì biểu tình gật đầu đồng ý.

•Em.. Cô, cô phản bội tôi.. Tại sao..

Triệu Linh Tiêu biểu tình không tin nổi tức tối nói.

•Tại sao à, thật sự đáng thương khi tới bây giờ anh vẫn còn tư tưởng rằng tôi đang yêu anh sao... Há.. Nói thật cho anh biết, anh chỉ là công cụ để tôi chơi đùa mà thôi, chứ thể loại nghèo kiết xác, suốt ngày chỉ biết đọc truyện như anh sẽ xứng với tôi sao..

Cô gái chống nạnh một tay, mặt vênh, miệng trề, nhìn Triệu Linh Tiêu với ánh mắt đầy khinh thường chán ghét.

•Cô lừa tôi, tại sao chứ..

Triệu Linh Tiêu nghe xong đau lòng sắp khóc, tức giận gào thét.

•Đủ rồi đó, tên kia, mày còn dây dưa với bạn gái tao nữa thì đừng hỏi tại sao ăn đòn nhé.

Nam nhân đi cùng cô gái kia mất kiên nhẫn thốt lên đe dọa.

•Chết tiệt, mày cướp người yêu kẻ khác mà còn lên giọng đe dọa sao, tao.. Tao...

Triệu Linh Tiêu vừa la vừa nhào tới, tay định tóm lấy cô gái thì chợt cảm thấy ngực đau nhói, không tự chủ lộn nhào, thì ra trong giây lát hắn đã bị nam nhân đập một cước.

Triệu Linh Tiêu vật vờ dưới đất, trong lúc quơ quào hắn chợt vớ được một cục gạch, như tìm thấy cọng rơm cứu mạng, hắn vùng dậy, vác cục gạch điên cuồng lao vào hai người nam nữ trước mặt.

•Tao liền mạng với tụi mày..

Bịch.

Thế nhưng người chưa vị đập vỡ đầu thì hắn lại ăn thêm một đạo lộn cù mèo, vùng vẫy không bỏ, hắn lồm cồm bò dậy, cầm cục đá ném mạnh về phía nam nhân kia, cạnh cửa cục gạch sắc bén liền cắt thủng một lỗ trên tay tên đó.

•Chết dẫm, mày dẫm.. Tụi bây đập chết mịa nó cho tao.

Nam nhân tức giận quát lớn, cùng đàn em nhào vô, tay đâm châm đá vào người Triệu Linh Tiêu như con chó co ro chịu đòn.

Bịch bịch, bình..

Tiếng đánh đấm không ngừng vang ra.

Đánh đến lúc đã tay bọn kia mới dừng lại, bên trong vòng vây, triệu Linh Tiêu đã như một tên ăn mày bầm dập rách rưới, mặt mày đầy máu me.

•Đi tụi bây..

Nam nhân phát tay, cùng đàn em bỏ đi, chẳng thèm để ý đến Triệu Linh Tiêu tan nát nằm dưới đất.

•Tụi bây.. Tụi bây hãy nhớ,.. Triệu Linh Tiêu tao thề với trời cao, từ đây về sau tao sẽ trở thành mạnh mẽ hơn, tao sẽ đem lũ khốn nạn, súc sinh như tụi bây đập bẹp dưới chân, đem tất cả bọn nữ nhân phản bội hung hăng chà đạp dưới háng.

Triệu Linh Tiêu như hóa điên ngửa mặt thề lớn, ánh mắt hắn giận dữ như một hung thú cuồng bạo. Hắn không để ý đến đám người kia mà đâm đầu chạy đi, vừa chạy vừa khóc.

Thế nhưng ông trời luôn luôn bất công, khi hắn vừa chạy ra khỏi ngõ ba, một chiếc xe tải đã chạy ngang húc văng hắn đi trước sự kinh ngạc của nhóm người vừa nãy.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Triệu Linh Tiêu chậm rãi mở mắt, xung quanh chỉ còn là một không gian vô định, nơi tất cả đã chìm vào quên lãng, không còn ý nghĩa, chỉ còn sự mệt mỏi bám víu lấy tâm hồn đã trở nên trống rỗng, mệt mỏi đến mức chỉ muốn ngủ thiếp đi, ngủ để quên đi sự đau khổ đời thường, vứt bỏ tất cả để có thể bình yên, thanh thản.

•Hay là ngủ một chút..

Triệu Linh Tiêu tự nghĩ, khóe mi dường như là nặng đến ngăn cản không tự chủ mà khép lại, bóng đen như có ma lực diệu kỳ, tựa bàn tay người tình mềm mại ôn nhu không ngừng vuốt ve vỗ về, không ngừng thủ thủ bên tai “ Ngủ đi, ngủ đi... “.

•Ta không thể ngủ, ta đã thê rồi, nhất định phải mạnh mẽ lên, phải đập tất cả xuống chân, chơi hết gái trong thiên hạ.... Không được ngủ, phải tỉnh lại...

Một tia ý chí cuối cùng gượng ép buộc hắn phải tỉnh lại, nhưng chỉ mở mắt thôi mà sao gian nan đến vậy, khó khăn đến vậy. Ý chí, tất cả phải dùng đến ý chí kiên định, nếu như người gục ngã người sẽ mất tất cả, phải vượt qua, nhất định phải vượt qua.

Không biết đã trôi qua bao lâu, cuộc đấu tranh ý chí cũng chấm dứt, Triệu Linh Tiêu chậm rãi mở mắt ra. Thế nhưng trước mặt chỉ là một mảng bóng tối dày đặc.

•Vẫn là mơ sao..

Triệu Linh Tiêu thầm nghĩ.

•Aaaaaaa...

Bất chợt hắn cảm thấy toàn thân cực kỳ đau đớn, đau đến tận xương tủy, dường như từng tế bào trong người đang bị lửa thiêu đốt, sống không bằng chết.

Hắn cảm thấy toàn thân như đang bị treo lơ lửng, một cảm giác xâm chiếm lấn dần trong cơ thể, rồi đột nhiên trời đất quay cuồng, mắt hắn nôm đóm, đầu đau như búa bổ. Hàng vạn cảm giác như tích tắc xuất hiện, buồn vui lẫn lộn, hỷ nộ bất phân.

Trong vẻ mặt đau khổ của hắn cơ hồ hiện ra ba vẻ mặt khác nhau, trong cơ thể xuất hiện ba linh hồn không ngừng kháng cự lẫn nhau, đôi mắt hắn tròn ngược, nhãn cầu dần dần hẹp lại tựa mắt linh miêu sau đó hóa thành một màu trắng dã vô cùng đáng sợ.

Đau đớn vẫn tiếp tục tra tấn không ngừng nghỉ, ba linh hồn chung một thể xác tâm cảm tương liên cùng chung một sự đau đớn.

Dị biến không hề dừng lại mà tiến triển xấu hơn, trên ngực hắn, một viên tinh thạch màu đỏ rực đột nhiên phát tác, tựa như một viên dung nham nóng chảy bắt đầu hòa tan vào người hắn, toàn bộ cơ thể bắt đầu bốc cháy. Cơ thể hắn như củi khô bốc lửa, nhưng ngọn lửa này không phừng phừng dữ dội mà âm ỉ bên trong từng lớp da lớp thịt, giống như axit lại như dung nham từ từ ăn mòn cơ thể.

•Aaaaaaaaa....

Ba linh hồn đồng loạt hét lên thảm thiết, đây đâu phải trần gian, đây là tra tấn đến từ địa ngục, đây là thứ một con người bình thường có thể chịu đựng sao, Triệu Linh Tiêu trong khoảnh khắc đã hóa thành hóa nhân.

Ba linh hồn cắn lên chống chịu, tất cả vì tồn tại mà bắt đầu hòa tan vào nhau, ba ý chí dần dần hợp thành một.

•Aaaaaa..

Tam hồn hợp nhất viên mãn, một tiếng rống kinh thiên động địa vang dội cả thiên địa, ý chí cuồng bạo như núi lửa phun trào ào ạt tuôn ra, cùng với hỏa diễm và thực thể xâm chiếm điên cuồng luyện hóa lẫn nhau.

Thời gian như nước chảy không ngừng trôi, chẳng biết đã qua bao lâu, bên trong hố sâu đen tối, Triệu Linh Tiêu toàn thân lửa thể treo lơ lửng trên một đám mây leo giăng bốn phía như một mạng nhện khổng lồ.

•Phù....

Đôi mắt nhắm nghiền từ từ mở ra, nếu như có ai trông thấy ánh mắt ấy vào lúc này sẽ nhảy cẫng lên vì kinh ngạc, ánh mắt đó sáng như sao trời, chất chứa bên trong là sự tang thương, cổ tức, như đã trải qua biết bao mưa nắng gió sương, thấu hiểu thế gian.

Triệu Linh Tiêu nét mặt mơ hồ, trong đầu rối loạn, hàng loạt những dòng ký ức từ quen đến lạ liên tục chạy qua, có vui, có buồn, có giận dữ, có tang thương, trong khoảnh khắc dường như hắn đã sống qua ba kiếp.

•Phù...

Hắn lại thở ra một hơi, trong đầu hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra vừa rồi, tuy hơi mơ hồ nhưng đó là cảm giác kinh khủng nhất hắn từng trải qua, ngẫm lại vẫn thấy rùng mình. Những dây leo dần dần thu lại vào người hắn, giống như là nó và hắn là một thể. Hắn như lông hồng nhẹ nhàng đáp xuống

đất, tựa như lão tăng nhập thiền, hần sắp chân lại, đầu nghiêng ngả, xâu chuỗi lại những dòng ký ức rối loạn.

Thời gian rất nhanh trôi qua.

Phút chốc đã được hai canh giờ. Rốt cuộc Triệu Linh Tiêu cũng mở mắt, trong nhãn cầu lóe ra tinh quang kỳ dị.

•Phù.. Đây là chuyện thế nào, tại sao cùng một lúc ta lại mang ba luồng ký ức...

Triệu Linh Tiêu thờ ra một hơi, tự mình suy ngẫm những việc diễn ra, hần tạm thời vẫn chưa hiểu được.

•Tu luyện giả, đẳng thân thông, viễn cổ truy hoang vạn năm tồn tại.. Chuyện gì đây..

Hần càng nghĩ càng thêm rối, nét mặt vì thế mà suy tư.

•Còn chỗ này là chỗ nào...

Hần nhìn ngó xung quanh, nơi hần đang ngồi là một nơi ẩm thấp, ngột ngạt, rõ ràng là một hang động, nhưng tại sao hần lại ở dưới này, hần vẫn không hiểu nổi, nhưng có một dòng ký ức lại nói rằng hần đã ở nơi này rất lâu rồi, trong khi một dòng ký ức lại nói là hần chưa từng ở nơi này, thật là rối loạn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đặc biệt trong một dòng ký ức hần còn nhận thấy một chuyện kinh khủng hơn đó chính là đoạt xá.

Trong một dòng ký ức non nớt tựa như suy nghĩ của một đứa trẻ, trong đó hần nhìn thấy một người từ trên cao rơi xuống, người này rơi đúng vào chỗ hần, tuy chưa chết như đang hấp hối. Mong chờ bao nhiêu năm rốt cuộc cơ hội cũng đến, hần liền như một kẻ khát giữa sa mạc chớp lấy người kia dự định sẽ đoạt xá để thoát khỏi nơi âm u đáng ghét này. Trong quá trình đoạt xá diễn ra suôn sẻ do người kia linh hồn đã sắp lìa khỏi xác, thế nhưng đột nhiên dị biến xảy ra, quá trình dung hợp linh hồn cuối cùng lại gặp rắc rối, tuy hần không biết chuyện gì xảy ra như hần hiểu lơ mơ hiểu được là có kẻ thứ ba chen ngang, sau đó thì không biết gì nữa.

Triệu Linh Tiêu mù mờ hiểu được một chút vấn đề, tuy chưa rõ ràng lắm nhưng đã mang máng, chờ suy nghĩ thêm chắc chắn sẽ tìm ra. Quan trọng nhất lúc này là hần phải thoát ra khỏi cái nơi chim không thêm ị, âm u quỷ quái này, đây là mong muốn của cả ba dòng ký ức.

Hần ngửa mặt nhìn lên trên hang động, cao vút và tối đen như mực, trên đỉnh có một đốm sáng như một ngôi sao lớn cỡ nắm tay, chắc chắn nơi đó là cửa hang.

Nhưng làm sao hần có thể leo lên nơi cao như vậy, trong lúc suy nghĩ vô đầu bứt tóc thì hần chợt nhớ ra điều gì đó, bàn tay vội vàng xò ra, từ tâm lòng bàn tay theo ý niệm của hần đột nhiên trỗi lên một sợi dây leo màu nâu nhạt, sợi dây leo liên tục ngo ngoáy như vật sống, mọc ra từ bàn tay hần như không có vết máu cứ như họ là một thể, theo ý niệm sợi dây càng lúc càng dài ra, đầu dây đột ngột hóa gỗ tạo thành một cái dùi vậy mà pháp một cái đã xuyên qua vách đá cứng chắc, tuy đối với hần chuyện này rất lạ, thế nhưng lại sử dụng rất quen tay như thể đã làm cả vạn lần rồi.

Pháp một tiếng bàn tay kia cũng xuất hiện một dây leo đáp xuyên qua vách đá, hần theo ý niệm từ từ thu dây lại kéo người lên cao.

•Tuyệt thật, nếu như vậy thì ta có thể ra khỏi đây rồi..

Triệu Linh Tiêu vui vẻ thốt lên, tự nói với chính mình.

Nương theo sợi dây hần từ từ tiến lên, làm một động tác giống nhau, rút dây bên trái phóng lên trên, rồi lại rút dây bên phải phóng lên cao hơn, hần như thể người nhện trong phim búng tơ để di chuyển, chỉ khác ở chỗ hần không có tơ.

Động tác càng lúc càng nhanh và thành thạo, hần như con khi linh hoạt thả người bay qua bay lại thích thú hú hét, hần chưa từng trải qua cảm giác tuyệt vời như thế này, nói đúng ra là cả ba ký ức đều chưa từng trải qua.

Miệng hang nhìn gần mà lại xa vô cùng, mới đi được một phần ba đoạn đường hần đã hồng hộc như trâu kéo cày, tức giận chửi.

•Mụ tổ nó, sao mà cao đến vậy chứ, mệt chết ta... Cứ cái đà này thì chưa thoát ra khỏi ta đã đột tử truy tìm vì quá cmn sức rồi..

Hần thờ dốc một hồi, cố gắng nghỉ ngơi hồi phục, sử dụng chút tinh lực yếu kém của mình dốc sức trèo lên vách đá, một canh giờ nữa lại qua đi Triệu Linh Tiệp lại đu thêm được một phần ba đoạn đường, thế nhưng trán hần lúc này đã đầm đìa mồ hôi, bức xúc hết âm ỉ.

•Chết tiệt, không được rồi, không được rồi, học học... Như thế này ca chết chắc, phải nghỉ một lúc, nghỉ một lúc..

Hắn lúc nói chuyện cứ lập câu hai lần như thể đang trò chuyện với mình, hắn mệt mỏi quá độ nét mặt xịu xuống vậy mà phút chốc lại thiếp đi, hai cánh tay treo lơ lửng như tội nhân chịu hình phạt, bóng tối vô hình mà như hữu hình vờn vấy quanh hắn như vuốt ve, chàng thiếu niên cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Trôi qua mấy canh giờ rờn rã, rốt cuộc Triệu Linh Tiêu cũng từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, trong mắt hắn lóe lên tinh quang, thể lực trong người đã hồi phục hơn non nửa khiến hắn không tự chủ cảm thán, không ngờ khả năng hồi phục của hắn lại được tăng lên như vậy.

Vứt bỏ một chút suy nghĩ chưa thông, hắn lại tiếp tục màn đu dây để thoát ra khỏi đây.

Đoạn đường chỉ còn một phần ba vì thế mà chỉ mất thêm hai canh giờ nữa hắn rốt cuộc cũng đã đến được miệng hang, ánh sáng chói lóa đập vào mắt như muốn hung hăng xé rách nhãn cầu của hắn.

•Hử..... Ya...

Triệu Linh Tiêu từ dưới miệng hang khổng lồ thoăn thoắt phóng lên, tựa như tên rời dây bay vút lên không, miệng không ngừng hú hét như một tên tặc rừng biển thái.

Hắn lơ lửng trên không một khắc rồi rơi xuống một cành cây, dùng dây leo treo mình lủng lẳng dưới tàn một cây cổ thụ.

•Ừa..

Một lát sau vang lên tiếng hô kinh ngạc của hắn, khung cảnh đập vào mắt hắn không phải là khung cảnh thần tiên mà lại là một trần hỗn loạn, cây cối gãy đổ, khắp nơi, cành lá xơ xác, tiêu điều, giống như vừa trải qua một hồi đại chiến kinh thiên động địa. Đảo trôi mắt ngạc nhiên một vòng hắn rốt cuộc phát hiện ra điểm mấu chốt, phía xa bên kia một con thú vật khổng lồ màu trắng đang nằm sấp mặt dưới đất, theo ký ức của hắn thì hắn đã từng gặp nó, và cũng chính nó làm hắn bị thương, hiện giờ nó nằm đó không biết là bị gì nhưng hắn đối với nó cũng có phần hơi e dè.

Nương theo cành cây, hắn đu người đến gần chỗ bạch hầu đang nằm, từ khoảng cách đó hắn có thể nhìn thấy được trên người nó có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, hình như nó vừa trải qua một trận tử chiến, nhưng đối thủ của nó là ai, thứ gì có thể biến nó thành cái bộ dạng này. Trong lòng hắn lóe lên bất an, đầu không ngừng nhìn ngó xung quanh, muốn tìm ra thứ quái quỷ nào đó.

•Aaaa, hướng đó...

Hắn chợt nhìn thấy một lõi cây cối đổ rạp giống như có một thứ gì vừa mới bay vào đó, một thứ gì đó cực kỳ to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Tuy Triệu Linh Tiêu trong lòng lo lắng nhưng tính hiếu kỳ tò mò muốn biết đó là vật gì nên lập tức chuyển hướng sang bên kia bỏ lại bạch hầu đang nằm bất tỉnh.

Theo lõi cây đổ hắn không ngừng đi tới, cuối nhìn thấy phía xa chừng mười thước có một vật nhiều màu đang nằm, hắn tò mò từ từ tiến lại gần, đến khi nhìn rõ hơn hắn mới biết vật đó chính là một đầu phi điều to lớn, thân dài sáu nẩy thước, trên thân mang màu sắc rực rỡ lóa mắt, xinh đẹp vô cùng.

•Nó là gì thế nhỉ, chim sao...

Hắn tự hỏi với lòng, theo ký ức có được thì hắn có thể nhận ra đây chắc chắn là thú tộc.

Thú tộc là một chủng tộc vô cùng cường đại tại Họa Mị Tinh Cầu, cùng với nhân tộc vào ma tộc tạo thành thế chân vạc cân bằng, mỗi tộc thống trị một vùng đất, trong đó thú tộc chiếm số lượng đông nhất, phân bố hầu như toàn bộ tinh cầu, tuy nhiên đẳng cấp lại không cao, thường xuyên bị nhân tộc săn đuổi.

Tạm thời Triệu Linh Tiêu còn chưa biết được thú tộc là gì nên tâm tình không chút sợ hãi, nếu mà hắn biết là con chim nhiều màu đang nằm kia có sức kinh khủng thì hắn đã sớm chạy mất dép rồi.

•Tiểu kê kê thật đáng thương, chắc là bị con khi già kia đánh chứ gì.

Triệu Linh Tiêu chất lưỡi xót xa, đại điều xinh đẹp oai phong giờ nằm bẹp dưới đất, toàn thân loang lổ vết thương, máu chảy đầm đìa, lông vũ chỗ mất chỗ còn, non chẳng có chút phong độ nào nữa.

Hắn nhìn thấy đại điều trong lòng có chút thương xót, liền mon men lại gần, bước đến đối diện nó, nét mặt thân thiện nói.

•Này, tiểu kê kê, ngươi có sao không...

Đầu đại điều này không phải là vật tầm thường, nó là Ngũ Sắc Linh Điều, là chủng vật linh thú huyết mạch cao giai, lúc này lại bị một tên nhân loại tầm thường gọi là tiểu kê kê khiến nó cảm thấy bị sỉ nhục, nó tức giận thét lên một tiếng chất tai nhằm đe dọa nhân loại kém cỏi trước mặt, nếu như nó vì đầu với Bạch Sí Ma Hầu bị trọng thương thì nó đã sớm xẻ thịt tên chết dẫm này rồi.

Triệu Linh Tiêu bị tiếng thét đỉnh tai làm lão đảo suýt ngã, hần liền tức giận nhìn đại điều mắt lớn.

•Chết tiệt, con gà mái này, ta có lòng muốn quan tâm ngươi mà ngươi lại ra tay với ta, thật là quá quắt.

Đại điều không thèm đáp, ngoảnh mặt một bên bộ dạng kiêu căng không thôi.

•Khốn kiếp, ngươi có tin ta liền lập tức giết chết ngươi hay không.

Triệu Linh Tiêu nhìn dáng vẻ của nó liền tức giận xi khói, tay xuất hiện một cái dùi bằng dây leo lên tiếng đe dọa.

Đại điều hí ngoách hần một cái tỏ vẻ khinh thường, thách thức.

•Được, ngươi hôm nay tới số rồi, dám thách thức ta, vậy thì đi chết đi...

Triệu Linh Tiêu nhún mồm lên làm ra nét mặt đáng ghét, tay cầm dùi nhọn hướng phía đỉnh đầu đại điều cắm xuống. Đại điều không có chút kinh sợ, ánh mắt ngoan cường nhìn chằm chằm hần. Phút chốc khi mũi dùi cách đỉnh đầu đại điều chừng một tấc thì dừng lại, không tiếp tục đâm xuống nữa, vẻ mặt hần thay đổi liên tục giống như đang đấu tranh tâm lý. Đại điều nhìn nhân loại trước mặt nét mặt có chút nghi hoặc.

•Haizzzz... Rốt cuộc cũng không xuống tay được, hừ kê ngươi, ta không thèm quan tâm ngươi nữa... Để ngươi lại tự nhiên sẽ có thứ sử lý ngươi...

Triệu Linh Tiêu ném ra một câu rồi ngoảnh mặt bỏ đi, hần bắt giác bỏ qua đại điều không thèm để ý giống như chẳng liên quan gì đến hần cả.

Hành động cùng lời nói của hần làm đại điều có hơi ngạc nhiên, câu nói hần vừa thốt ra đánh động vào tâm lý của nó. Đúng vậy, nó chính là một linh thú đẳng Tứ Kỳ sơ nguyên. Luận tư cách, luận thực lực nó điều có quyền kiêu ngạo với tên nhân loại nhỏ bé trước mặt, thế nhưng tình cảnh trước mặt không phải là lúc kiêu ngạo, hiện tại nó đang bị thương, còn là bị thương rất nặng, ít nhiều đã ảnh hưởng đến thú đan mới vừa thành hình, nó cần thời gian để nghỉ ngơi hồi phục, tuyệt nhiên u cốc này không phải là chỗ dành cho việc đó, nơi này ẩn chứa vô vàn nguy hiểm khôn lường, nếu nó cứ nằm đây thì tự nhiên sẽ có thứ bất thành linh nhảy ra giải quyết nó, đẳng cấp ma thú, yêu thú ở đây không thấp một chút nào.

•Két...

Đang đo một lúc rốt cuộc nó cũng phát ra một âm thanh kêu lên.

Tuy nhiên Triệu Linh Tiêu lại không có quay lại, vẫn ung dung rảo bước.

•Két, két, két...

Nó thấy vậy bèn kêu thêm mấy tiếng.

Triệu Linh Tiêu rốt cuộc cũng quay, hần nhìn Ngũ Sắc Linh Điều ánh mắt dò hỏi.

•Có chuyện gì, chẳng phải không thèm ta sao...

Đại điều không quan tâm đến ý tứ của hần, mở miệng kêu thêm mấy tiếng như muốn gọi hần lại.

Triệu Linh Tiêu thấy vậy liền đi đến gần nó, chống tay lên eo cười gian hỏi.

•Suy nghĩ lại rồi sao... Rốt cuộc cũng cần ta giúp đỡ sao...

Đại điều nhìn hần nét mặt chán nản đột nhiên cắt lời.

•Nhân loại chết tiệt đừng có khinh thường ta, nếu như ta còn trong thời gian đỉnh phong đã sớm mổ chết ngươi rồi..

Giọng nói vang lên từ miệng đại điều nghe như một nữ nhân đang đá.

Nghe âm thanh này Triệu Linh Tiêu lập tức nhảy cẫng lên, nội tâm hoảng hốt không thôi.

•Ngươi, ngươi vừa mới nói chuyện sao.

Hần chỉ tay vào nó lấp bắp.

Đại điều thờ dãi một hồi, nó không ngờ lại gặp một tên gốc gác ghêch, không biết gì như hần, phải biết thú tộc cường đại ai ai cũng biết, chỉ cần đạt đến tứ

kỳ liền có thể thông linh có khả năng giao tiếp với nhân loại.

•Ta là linh thú đẳng cấp cao tự nhiên thông linh, có thể nói chuyện... Có gì để kinh ngạc.

Đại điều như nói ra một chuyện tầm thường nhất trên đời, mắt không chút động.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

•Vậy sao... À hình như đúng là như vậy, sao ta lại quên cơ chứ...

Triệu Linh Tiêu vỗ trán cái bộp, trong một dòng ký ức hắc đường như đã từng nghe qua chỉ là nhất thời không nhớ ra mà thôi. Phải nói hắc hiện tại rất là rối loạn, trong một lúc phải xử lý ba dòng ký ức khác nhau thật sự không dễ dàng gì.

•Đây nhân loại nhỏ bé, chuyện người nói lúc này có phải là thật không..

Đại điều dò hỏi.

•Chuyện gì..

Triệu Linh Tiêu bị gọi từ trong dòng ký ức trở về, ngơ ngơ hỏi.

•Chính là chuyện người nói muốn giúp ta..

Đại điều dường như mất hết kiên nhẫn với tên ngốc này, suýt chút đã mở miệng mắng hấn.

•A.. Chuyện đó sao, ta tự nhiên là nói thật, ta đi lừa một con chim làm gì, có ích lợi gì cho ta chứ.

Triệu Linh Tiêu hiểu ra thật thà đáp, vẻ mặt ngây thơ vst “ Vô số tội “.

•Hừ...

Đại điều không nói gì chỉ khịt mũi một cái, gì mà không có lợi ích, tên này không phải kẻ gian giảo làm bộ làm tịch thì cũng là một tên ngốc, ngu xi đàn độn, phải nói trên người linh thú tứ kỳ toàn là bảo vật, chỉ cần một sợi lông cũng vô cùng đáng giá.

•Sao nào, tiểu kê kê muốn ta giúp chuyện gì?.

Hấn chống tay xuống gối nét mặt thân thiện hỏi.

•Bà nó, người còn gọi ta là tiểu kê kê ta liền mở chết người..

Đại điều bị hấn gọi là tiểu kê kê liền tức giận mắng.

•Ây da... Mở chết ta, người đó, tuy nghe giọng nói rất giống nữ nhân mà sao giọng điệu đánh đá quá dầy... Nếu ta đoán không sai thì tâm hồn người chắc chắn là một con bánh bèo chanh chua chảnh chọe không chịu nổi..

Triệu Linh Tiêu nghe chửi liền nhảy giật lùi, bộ dạng hoảng hốt khi gió, hấn hiện tại có chút không thích nữ nhân.

•Người muốn chết...

Đại điều tuy không hiểu câu nói của hấn có ý nghĩa gì nhưng vẫn biết rằng hấn chính là đang mắng nó, lập tức nét mặt sa sầm lại.

•A ha, ta chính là muốn chết đó, tiểu kê kê người làm gì được ta, nếu người không thích ta liền đi khỏi đây, để khỏi tốn công giúp người còn bị người hăm dọa.

Triệu Linh Tiêu bực tức mắng.

•Người...

Đại điều tức muốn học máu, nó không ngờ lại gặp phải một tên điên không nói lý lẽ như hấn.

•Ta thế nào..

Triệu Linh Tiêu ưỡn ngực vênh mặt nói, hai tay phách lối chống nạnh.

•Được ta chịu thua ngươi..

Đại điều bắt đầu dĩ nói.

•Uhm, như vậy mới đúng, được rồi muốn ta giúp gì nào..

Triệu Linh Tiêu vừa lòng gật đầu, nét mặt như cũ nói.

•Ta hiện tại đang bị thương, cần thời gian để hồi phục nên nếu ngươi muốn giúp ta thì ngươi có thể mang ta theo...

Đại điều có vẻ không cam lòng yếu thế nhưng vẫn cố gắng nói chuyện lịch sự với Triệu Linh Tiêu.

•Mang ngươi theo sao.... Cũng được, nhưng mà ngươi to xác như vậy ta làm sao mang ngươi đi được.

Triệu Linh Tiêu vò cằm suy nghĩ một chút rồi gật đầu đáp.

•Ta sớm biết tên vô dụng như ngươi sẽ không được mà..

Đại điều chán nản nói, lắc người một cái liền thu nhỏ cơ thể lại cỡ một con vẹt.

•Ồ.. Phi điệu như vậy, ngươi có thể thu nhỏ thì tại sao lại không chịu nói sớm.

Triệu Linh Tiêu giờ giọng trách móc.

•Được rồi đừng nói nhảm nữa, giờ thì mang ta theo được rồi chứ..

Đại điều không muốn nhiều lời với hấn lạnh nhạt nói.

•Được được.. Vậy thì ta sẽ đem ngươi theo..

Triệu Linh Tiêu nói đoạn liền bước tới xách đại điều phiên bản thu nhỏ lên, cẩn thận vuốt ve nó một lượt.

•Tốt, ngươi cứ yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc tốt cho ngươi...

Hấn vui vẻ nói, vừa nói vừa bước theo hướng cũ rồi đi.

•À ta quên nói cho ngươi biết, ngươi nên cẩn thận xem lại bộ dạng của mình đi, cẩn thận lại chọc mù mắt người khác.

Tiểu Kê giọng điệu trên chộc.

•Aaaa... Chết tiệt... Tại sao nãy giờ ta lại không thấy... Hèn gì nghe mát mát..

Triệu Linh Tiêu nhảy cẫng lên khi thấy y phục trên người từ khi nào đã sạch sẽ biến mất, toàn thân lỏa lồ.

•Bà nó, nãy giờ đã để tiểu kê ngươi nhìn thấy hết..

Triệu Linh Tiêu uất ức nói.

Tiểu kê.....

Đi một đoạn nữa rốt cuộc họ cũng đến chỗ miệng hố khổng lồ, từ trên cao nhìn xuống tựa như một đầu ma thú hung hãn sẵn sàng nuốt chửng bất cứ kẻ nào vô tình rơi xuống. Trong lòng Triệu Linh Tiêu bất giác cảm thấy khó chịu, không muốn nhìn vào đó một lần nào nữa.

Bên kia, bạch hầu vẫn nằm im không nhúc nhích.

•Hừ..

Tiểu Kê có vẻ như là không thích bạch hầu, khịt mũi một cái.

•Đây nhân loại nhỏ bé..

Tiểu kê không khách sáo với Triệu Linh Tiêu lạnh nhạt kêu.

•Đây, đừng gọi ta là nhân loại nhỏ bé..

Triệu Linh Tiêu bắt mẫn nói.

•Thì sao nào, nguoi dám gọi ta là tiểu kê thì ta không được gọi nguoi là nhân loại nhỏ bé sao.

Tiểu Kê không kiêng nể phản bác.

•Nguoi là con chim nhỏ thì tự nhiên phải gọi là tiểu kê rồi.

Triệu Linh Tiêu lần la giải thích.

•Hừ, nguoi là nhân loại nhỏ bé thì tự nhiên phải gọi là nhân loại nhỏ bé rồi.

Tiểu kê không ngại đấu khẩu với hần, một hồi tranh luận không ngừng.

•Nguoi lớn lắm sao mà kêu nguoi khác nhỏ, có tin ca một cước đạp chết nguoi không.

Triệu Linh Tiêu tức tối nói.

•Hừ, nguoi thử xem, ta chỉ cần hóa hình to trở lại cũng đủ đè chết nguoi.

Tiểu kê phách lối chọc tức Triệu Linh Tiêu.

•Tốt nhất là lúc đó nên đề cho ta chết, nếu không thì nguoi sẽ thật thê thảm, ta mà không vật hết lông trên người nguoi ta không phải là Triệu Linh Tiêu.

Triệu Linh Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

•Ta không rảnh đấu võ mồm với nguoi, ta muốn nguoi đi giết tên mặt trắng kia cho ta.

Tiểu Kê quen thói kiêu căng ra lệnh.

•Nè, đừng ra lệnh cho ta, ta không phải hạ nhân của nguoi..

Triệu Linh Tiêu bắt mẫn nói.

•Hừ, kêu nguoi giết thì nguoi cứ giết, nhiều lời làm gì, hiện tại hần đang bị thương chính là cơ hội tốt nhất để nguoi giết hần..

Tiểu Kê cao giọng nói, ngưng lại một lúc rồi nói tiếp.

•Nói cho nguoi biết trên người hần toàn là bảo bối, giết hần đối với nguoi chỉ có lợi không có hại.

•Nếu trên người toàn là bảo thì nguoi cái con vệt biết nói cũng rất có giá trị đi, dám chắc là sao khi đem nguoi đi bán ta sẽ khăm khá lắm.

Triệu Linh Tiêu không thích giọng điệu của Tiểu Kê liền đem cây chôi hòng.

•Nguoi..

Tiểu Kê tức cứng hòng khi bị Triệu Linh Tiêu chọc hòng.

•Tóm lại chuyện giết chóc đó ta không có hứng thú, nếu nguoi muốn thì ráng dưỡng thương cho tốt rồi tự mình đi làm, về phần khi mặt trắng kia không liên quan gì đến ta...

Triệu Linh Tiêu phớt lờ một câu rồi bỏ đi, chẳng thèm để ý đến lời nói của Tiểu Kê.

•Nguoi, nguoi nhất đi sẽ hối hận, có một ngày nguoi sẽ vì cái suy nghĩ ngu xuẩn của mình mà chết không có chỗ chôn chôn...

Tiểu Kê tức giận quát mắng.

•Ta chết không có chỗ chôn thì người sẽ chết có chỗ chôn sao... Nên nhớ người đang ở cùng với ta đó.

Triệu Linh Tiêu bấu môi nói.

•Người, người muốn chống đối lại ta sao,...

•Ta chống đối người đó, người làm sao được ta..

•Bà nó ta liều mạng với người..

•A.. Dám mổ ta, để xem ta có vật lỏng người không..

•A.. Đồ khốn dám nhổ lỏng của bốn điều.. Người chết chắc rồi.

•Ha ha ha.. Xem người chống lại được bao lâu...

•Oái.. Tên chết bầm, ta hận người...

Âm thanh leo neho của họ nhỏ dần rồi tàn mác trong rừng già vô định.

Bên kia, bạch hầu từ đầu đến cuối vẫn nằm im không nhúc nhích chột mở mắt, nó đã nghe hết đoạn đối thoại của Triệu Linh Tiêu với Tiểu Kê, nét mặt nó bỗng chốc thay đổi sau đó từ nhắm mắt lại. Từng tia sáng len lỏi qua những tàn lá rơi trên người bạch hầu như đang nhảy múa sinh động vô cùng.

•Haizz.. Chết tiệt, tìm mãi vẫn không thấy đường ra..

Triệu Linh Tiêu thở dài thườn thượt, hần ngồi vắt vẻo trên một ngọn cây đại thụ cao trăm trượng, gió thổi vi vút, ngọn cây đu đưa như tùy thời có thể hất hần xuống đất tan xương nát thịt, thế mà trên mặt hần lúc này không chút sợ hãi, cứ bình thản như không, mặc kệ ngọn gió chừng không đang thét gào.

Hần bỏ thời gian tìm kiếm cả ngày trời vẫn không tìm thấy lối ra, cứ đi lòng vòng mãi không biết đã đi tới đâu, không biết mình đang ở chỗ nào. Hần rút cuộc cũng nhận ra đây không phải là địa cầu nơi hần từng sống, đây là một thế giới khác. Không phải là hần đoán mò mà chính xác có một dòng ký ức cho biết hần đã từng sống ở nơi này, tuy nhiên nơi này không phải là địa cầu mà hần biết, một thế giới xa lạ. Hần đoán rằng bản thân mình đã xuyên không tới đây, sống trong thân xác của một người khác, nhưng điều hần không hiểu nổi chính là trong đầu hần lại tồn tại đến ba dòng ký ức điều này không hợp lẽ thường, thêm nữa là cái cảm giác tra tấn như lăng trì lúc trước và khả năng khống chế thứ như dây leo mọc ra từ cơ thể, tất cả mọi chuyện xảy ra thật khiến hần không thể nào hiểu nổi, ít nhất là trong lúc này vẫn chưa triệt để thấu hiểu, hần cần thời gian để suy nghĩ.

Thế giới này theo hần được biết thì chính là một thế giới tu chân giả tựa như những câu chuyện huyền huyền, tiên hiệp. Người ở đây có thể sử dụng linh khí thiên địa để bồi bổ cơ thể, tăng cường thực lực, nâng cao thể chất, tư duy, kéo dài tuổi thọ... Nhưng cụ thể thế nào thì hần không rõ. Phải nói thật là ký ức của hần về thế giới này ít đến đáng thương, nói trắng ra là một tên ngốc nghếch, đầu đần hũ. Tuy nói ít, thế nhưng vẫn còn một chút, ngoài một chút ít thông tin không liên quan thì cũng có vài tin tức khá hữu ích, dựa vào ký ức có được hần biết rằng tu luyện giả chính là nhờ vào hấp thu thiên địa linh khí để bồi dưỡng cơ thể, tăng cường thực lực của bản thân, tu luyện giả có phân chia cảnh giới, khởi đầu là Luyện thể cảnh tiếp đến là luyện khí cảnh, luyện hồn cảnh, luyện linh cảnh ngoài ra còn có những cảnh giới cao hơn nhưng hần không biết được, theo như ký ức thì những cảnh giới này cực kỳ huyền diệu, cường đại, nó vượt xa những hiểu biết hiện tại của hần.

•Này,tiểu kê kê, chỗ này là chỗ nào người biết không.

Triệu Linh Tiêu nhìn tiểu kê đang lười biếng nằm trên đùi hỏi.

•Không biết, từ lúc sinh ra ta đã ở đây nhưng không biết đây là đâu.

Tiểu kê thông dong nói.

•Người biết đường đi khỏi đây không, ta muốn trở về.

Triệu Linh Tiêu hỏi ừ rừ, hần hiện tại không biết đi đâu về đâu, giữa chốn rừng thiên nước độc này thật sự không vui về gì, trong ký ức hần còn nhớ là hần có gia nhập một môn phái gọi là Hàn Man Phái, đó coi như một nơi để hần trở về.

•Không, ta chưa từng ra khỏi nơi này.

Tiểu Kê lạnh nhạt đáp.

•Hừ, cứ tưởng chỉ mình ta ngốc, ai ngờ người cũng ngốc nhưng ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Triệu Linh Tiêu biểu tình bất mãn nói.

•Hừ, ngươi đừng tưởng ai cũng ngu ngốc như ngươi, ta đường đường chính là một linh thú huyết mạch cực kỳ tinh thuần, tốc độ tu luyện siêu đẳng chỉ trong vòng mấy năm liền vượt mặt tất thú tộc sống quanh đây, ngay cả tên mặt trắng kia cũng sắp bị ta vượt qua...

Tiểu Kê tự kỳ nói.

•Hừ, linh thú huyết mạch gì đó ta cóc quan tâm, ta chỉ biết ngươi không biết đường ra khỏi nơi này thì chính là đồ ngốc.

Triệu Linh Tiêu không nói lý lẽ cãi bướng.

•Ngươi...

Tiểu Kê ăn tức một bụng, no đến không thốt ra lời.

•Đừng có ở đó ngươi ngươi nữa... À mà cấp độ của ngươi như thế nào.

Triệu Linh Tiêu tò mò hỏi, hần trong ký ức có biết nôm na chút ít về thú tộc, tuy không nhiều nhưng cũng hiểu sơ sơ. Thú tộc trời sinh cường đại, là đối thủ không đội trời chung với nhân loại, với bản tính hung tàn và thân thể cường tráng chúng hoàn toàn có thể càn quét nhân loại, thú tộc không phân cảnh giới chỉ chia thành mười kỳ, mỗi kỳ lại chia thành tam nguyên sơ trung hậu. Mỗi một kỳ thể hiện sức mạnh của thú tộc sẽ tăng lên đáng sợ, nghe nói thú tộc cao kỳ có thể nói tiếng người thậm chí là hóa thành hình dáng nhân loại.

•Hừ nói cho ngươi biết sợ sẽ hù chết ngươi, ta chính là một linh thú tứ kỳ cao cao tại thượng, đem so với ngươi thì cách xa ngàn dặm.

Tiểu Kê hồng hách nói.

•Lợi hại vậy sao, thế nhưng rốt cuộc vẫn nằm trong tay ta ngoan ngoãn như một con gà con.

Triệu Linh Tiêu đắc ý nói.

•Ngươi, nếu không phải ta bị thương nặng, hao tổn nguyên khí thì ngươi đã sớm nằm trong bụng bản điều rồi, ở đó mà vênh váo.

Tiểu Kê tức giận nhìn Triệu Linh Tiêu chằm chằm.

•Thôi đi, sự thật chính là sự thật, nói nhiều cũng vô dụng.

Triệu Linh Tiêu phớt lờ ánh nhìn oán độc của Tiểu Kê chằm chằm nói.

•Ngươi.

Tiểu Kê tức không nói nên lời, trong lòng thâm nguyên rửa ba đời tổ tông nhà hần, từ lúc sinh ra linh trí đến giờ nó chưa từng chịu uất ức như vậy.

•Đừng có hờ nói không lại ta thì liền kêu ngươi này ngươi nọ... Nói không lại thì chịu thua đi...

Triệu Linh Tiêu phui tay đắc chí nói.

Tiểu Kê:.....

Tức đến mức ngậm mồm.

Triệu Linh Tiêu thở dài một hơi sau đó ngồi khoanh chân lại trên ngọn cây, theo cách thông thường bắt đầu dẫn khí tu luyện.

Triệu Linh Tiêu kiếp này thân thể chính là một tên phế vật, không nói đến cơ thể yếu ớt của hần kinh mạch đứt đoạn, chỉ việc bốn năm qua hần không thể cảm nhận được linh khí thiên địa cũng đủ chứng minh hần thật sự vô dụng, nếu không nhờ vào thiên tài địa bảo do cha hần dốc hết tài sản thì hần cũng chẳng đạt được tu vi luyện thể nhất kỳ, nếu không thì cho dù cả đời hần cũng chỉ là người bình thường.

Nói đến việc cảm nhận linh khí thiên địa không phải là một chuyện dễ dàng, nếu không có thiên phú bẩm sinh thì dù có cố gắng mười năm hai mươi năm thì cũng không được gì.

Triệu Linh Tiêu như lão tăng nhập định ngồi ngay ngắn trên ngọn cây, mặc cho gió lung lay vẫn không đổ, Tiểu Kê vẫn ung thư, à ung dung nằm trên đùi hần.

•Không đúng...

Triệu Linh Tiêu bất chợt hô lên, trong lòng hắn đột nhiên dấy lên một tia nghi hoặc. Vốn dĩ hắn bình thường không thể cảm nhận được linh khí thiên địa dù chỉ là một chút, thế nhưng lần này hắn vừa nhắm mắt liền có thể cảm ứng được linh khí bàn bặt vờn quanh, không những cảm thấy mà dường như có thể chạm vào, vô cùng huyền diệu.

Hắn không biết rằng bên trong hắn tồn tại một thiên địa linh vật vô cùng yêu nghiệt, mang trong mình thiên phú tu luyện thuộc thành phần bá đạo, thiên địa hữu duyên.

•Chuyện này không hợp lý, phải thử lại.

Hắn nhắm mắt một mình sau đó tiếp tục nhắm mắt lại.

Lần này cảm giác vẫn như cũ, không thể sai được, hắn thử lấy một ít linh khí dẫn vào kinh mạch, không ngờ linh khí như thủy triều ào ạt như không có gì ngăn cản chạy dọc theo nhất kinh mạch đã thông thành một dòng Suối nhỏ.

Luyện khí cảnh là cảnh giới đầu tiên của tu luyện giả, người tu luyện sẽ câu dẫn linh khí thiên địa bồi dưỡng thân thể, đẩy thông mười hai mạch khiêu huyết.

Luyện thể cảnh là quá trình luyện bị, muốn chứa đựng linh khí thật nhiều để tu luyện thì cần có một cái bị thật tốt, đánh ra căn cơ thật vững thì đoạn đường về sau mới chắc chắn, có thể bay cao.

Tu vi của Triệu Linh Tiêu hiện tại chỉ mới là luyện thể cảnh nhất kỳ, nhờ vào lúc trước sử dụng thiên tài địa bảo mới miễn cưỡng đã thông nhất khiêu kinh mạch. Lần này được linh khí chảy qua, nhất khiêu kinh mạch của hắn rốt cuộc được đã thông hoàn toàn, những chỗ ứ tắc dần dần thông suốt, phút chốc theo chu kỳ chuyển khí kinh mạch của hắn có hiện tượng nở ra.

Quá trình chuyển khí trong kinh mạch được gọi là tiểu chu thiên, cứ mỗi lần chuyển là một tiểu chu thiên.

Triệu Linh Tiêu cứ thế chìm đắm vào tu luyện, quên đi không thời gian xung quanh.

Một đêm dài trôi qua, Triệu Linh Tiêu vẫn ngồi trên ngọn cây, nét mặt điềm nhiên, hơi thở nhẹ nhàng, hắn hiện tại như một lão tăng nhập định, một chút nhúc nhích cũng không có.

Linh khí theo chu kỳ vẫn chuyển không ngừng chảy vào nhất khiêu kinh mạch, trong phút chốc hắn cảm giác no căng, khí thể ngùn ngụt kéo lên.

Xuy, xuy, xuy..

Khí nguyên rốt cuộc phá ép bộc phát, Đã thông toàn bộ nhất kinh mạch khiêu huyết chảy vào vùng bụng gọi là đan điền lúc này mới vừa hình thành. Trong một đêm thăng tiến một cảnh kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

•Phù..

Triệu Linh Tiêu thở ra một hơi, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, không ngờ chỉ một đêm hắn lại đột phá được một cảnh kỳ, chuyện mà trong mấy năm qua dù là nằm mơ hắn cũng muốn thấy, chuyện khó khăn đột nhiên biến thành dễ dàng, tuy khó hiểu nhưng cũng đáng mừng.

•Không ngờ lại có thể đột phá một tầng, Chắc là có liên quan đến việc xuyên không, dung nhập linh hồn.

Triệu Linh Tiêu trầm nghĩ.

•Hơ, không ngờ tên ngốc nguoi vậy mà lại đột phá, khó tin thật.

Tiểu Kê ngoái đầu nhìn hắn, trong mắt không giấu tia ngạc nhiên, tựa như nhìn thấy cây vạn tuế nở hoa.

•Hi hi.. Đó là đương nhiên rồi..

Triệu Linh Tiêu gãi mũi tự hào nói.

•Xi.. Chỉ mới bao nhiêu đó mà đã vênh vào, nói cho nguoi biết ta đã từng gặp rất nhiều nhân loại tuổi bằng nguoi nhưng tu vi thì cao hơn nguoi nhiều..

Tiểu Kê không kiên nhẫn tạt lên mặt Triệu Linh Tiêu một gáo nước lạnh.

Đúng là như vậy, nếu so ra tuổi tác thì tu vi luyện thể nhị kỳ cảnh của hắn thật sự là thấp đến đáng thương, cỡ tuổi hắn người ta ít nhất cũng là luyện thể đỉnh phong, luyện khí cảnh rồi.

•Hừ, thì sao, nói cho ngươi biết kể từ hôm nay ta sẽ khác, sẽ chính thức quật khởi..

Triệu Linh Tiêu hào hứng nói, không hiểu tại sao khi nói ra những lời này hắn lại nhớ đến lúc còn ở địa cầu hắn đã từng thề rằng sẽ mạnh mẽ hơn, sẽ đạp lên tất cả những kẻ đã xem thường hắn, nghĩ đến đây một cổ ngao khí tự dung dâng trào.

•Hừ, ảo tưởng..

Tiểu Kê khinh thường nói.

•Hừ, đừng có đả kích ta.. Ta Tự tâm rất tĩnh a..

Triệu Linh Tiêu tự sướng nói.

•Mặc kệ ngươi..

Tiểu kê chán ghét nói.

•À, tiểu kê kê này, ngươi có thể liên hệ với thú tộc quanh đây được không

Triệu Linh Tiêu bỗng nhiên hỏi.

•Được, chi..

Tiểu Kê cộc lốc trả lời.

•À ta tính hỏi thăm đường ra khỏi nơi này.

Buổi chiều.

•Chết tiệt, không ngờ thú vật nơi này toàn là một lũ ngốc, ngay cả đường ra khỏi đây cũng không biết..

Triệu Linh Tiêu chán nản hét lên.

•Bình thường thôi, hầu hết những yêu thú ma thú chúng ta gặp đều là những con cấp thấp, chưa từng ra khỏi đây, chúng không biết là phải rồi.

Tiểu Kê bộ dáng hồ hững đáp.

•Thật là thất vọng..

Triệu Linh Tiêu ủ rũ.

•Thật ra những yêu thú cấp cao có thể sẽ biết.

Tiểu Kê suy nghĩ nói.

•Thật sao..

Triệu Linh Tiêu nghe xong liền mừng rỡ hỏi.

•Thế nhưng cơ hội gặp chúng mà sống sót trở về là một phần mười.

Tiểu Kê không ngại đả kích hắn nói.

•Ặc.. Thôi đi, ta còn yêu đời lắm..

Triệu Linh Tiêu mất hứng nói, hắn tuy rất muốn rời khỏi đây nhưng cũng không thể liều mạng nhỏ như vậy, không đáng

Suy nghĩ mãi rốt cuộc cũng chẳng được gì, hắn lập tức vứt bỏ những suy nghĩ không đâu, bắt đầu tiến hành tu luyện, linh khí thiên địa phút chốc hóa thành dòng suối chảy vào nhất khiếu kinh mạch của hắn, Triệu Linh Tiêu tuy rất muốn thăng cấp thật nhanh nhưng hắn vẫn hiểu rằng dục tốc bất đạt. À lộn giục tốc bất đạt phải ổn định căn cơ cho tốt thì mới có thể cường định thăng tiến, hóa thân cường giả được, vì vậy hắn chỉ chú trọng vào việc ổn định căn cơ, cân dưỡng nhất khiếu kinh mạch.

Theo dòng chảy của linh khí, nhất khiếu kinh mạch trong người Triệu Linh Tiêu bắt đầu trở nên bóng mượt, từ dòng suối nhỏ chuyển thành dòng sông róc

rách chảy.

Canh hai.

Trời đã làm nửa khuya, trong bóng tối vô định, âm u tĩnh mịch, Triệu Linh Tiêu vẫn ngồi vắt vẻo trên ngọn cây đại thụ, gió đêm phàn phật thổi lên người hắt lạnh đến mức cắt da cắt thịt.

Đột nhiên, một luồng sáng khổng lồ bỗng chốc xuyên từ dưới đất lên, tựa như một thanh đại kiếm xuyên qua cừu trùng thiên, uy nghiêm, lộng lẫy. Ánh sáng rực rỡ hơn cả mặt trời ban trưa, chiếu rọi cả một vùng rộng lớn.

•Tiểu Kê Kê người nhìn xem, ánh sáng đó là gì..

Triệu Linh Tiêu ngồi trên cành cây, mắt nhìn về phía vùng sáng không giấu nổi sự kinh ngạc.

•Không biết, nhưng có lẽ là có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Tiểu Kê cũng ngạc nhiên không kém gì Triệu Linh Tiêu, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ nó chưa từng chứng kiến hiện tượng kỳ lạ này.

•Chúng ta đi xem.

Triệu Linh Tiêu không nói nhiều lập tức phóng khỏi ngọn cây, toàn thân như một con chim nhẹ nhàng lao xuống, mắt hút trong bóng đêm.

Trời rớt cuộc cũng sáng, từng tia nắng mang theo sự ấm áp chiếu rọi khắp nhân gian.

Triệu Linh Tiêu từ tối hôm qua vẫn theo hướng luồng sáng kia mà chạy, trong lòng không khỏi mong chờ, theo ký ức kiếp trước từng đọc qua vô số tiểu thuyết tiên hiệp thì mỗi lần xuất hiện dị quang sẽ có kỳ bảo xuất thế, nếu như được kỳ bảo nhận chủ liền sẽ cường đại một phương. Thế nhưng hắn thì chẳng mong mỏi gì đến chuyện kỳ bảo, hắn chỉ quan tâm đến việc chỉ cần có bảo là sẽ có người, đến lúc đó hắn có thể hỏi đường ra khỏi đây.

Vút..

Triệu Linh Tiêu sử dụng dây leo của mình không ngừng bay vút qua những tầng cây, nhìn hắn không khác gì một tặc giả chính hiệu, toàn thân cời trần, đóng khố bằng lá cây.

Hắn phóng người thật cao, bay ra khỏi khu rừng, từ trên không hắn có thể quan sát phương hướng.

Soạt, soạt..

Triệu Linh Tiêu người rơi vào một nhánh cây đại thụ, hắn định ngừng một chút để nghỉ ngơi. Chợt hắn nghe phía xa vang lên tiếng người, chuyện này khiến cho hắn mừng đến hết lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

•Phù..

Triệu Linh Tiêu thở ra một hơi, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, không ngờ chỉ một đêm hắn lại đột phá được một cảnh kỳ, chuyện mà trong mấy năm qua dù là nằm mơ hắn cũng muốn thấy, chuyện khó khăn đột nhiên biến thành dễ dàng, tuy khó hiểu nhưng cũng đáng mừng.

•Không ngờ lại có thể đột phá một tầng, Chắc là có liên quan đến việc xuyên không, dung nhập linh hồn.

Triệu Linh Tiêu trầm nghĩ.

•Hơ, không ngờ tên gốc người vậy mà lại đột phá, khó tin thật.

Tiểu Kê ngoài đầu nhìn hắn, trong mắt không giấu tia ngạc nhiên, tựa như nhìn thấy cây vạn tuế nở hoa.

•Hi hi.. Đó là đương nhiên rồi..

Triệu Linh Tiêu gãi mũi tự hào nói.

•Xi.. Chỉ mới bao nhiêu đó mà đã vênh váo, nói cho người biết ta đã từng gặp rất nhiều nhân loại tuổi bằng người nhưng tu vi thì cao hơn người nhiều..

Tiểu Kê không kiên nhẫn tạt lên mặt Triệu Linh Tiêu một gáo nước lạnh.

Đúng là như vậy, nếu so ra tuổi tác thì tu vi luyện thể nhị kỳ cảnh của hắn thật sự là thấp đến đáng thương, cỡ tuổi hắn người ta ít nhất cũng là luyện thể đỉnh phong, luyện khí cảnh rồi.

•Hừ, thì sao, nói cho ngươi biết kể từ hôm nay ta sẽ khác, sẽ chính thức quật khởi..

Triệu Linh Tiêu hào hứng nói, không hiểu tại sao khi nói ra những lời này hắn lại nhớ đến lúc còn ở địa cầu hắn đã từng thề rằng sẽ mạnh mẽ hơn, sẽ đạp lên tất cả những kẻ đã xem thường hắn, nghĩ đến đây một cổ ngạo khí tự dung dâng trào.

•Hừ, ảo tưởng..

Tiểu Kê khinh thường nói.

•Hừ, đừng cố đả kích ta.. Ta Tự tâm rất tĩnh a..

Triệu Linh Tiêu tự sướng nói.

•Mặc kệ ngươi..

Tiểu kê chán ghét nói.

•À, tiểu kê kê này, ngươi có thể liên hệ với thú tộc quanh đây được không

Triệu Linh Tiêu bỗng nhiên hỏi.

•Được, chi..

Tiểu Kê cộc lốc trả lời.

•À ta tính hỏi thăm đường ra khỏi nơi này.

Buổi chiều.

•Chết tiệt, không ngờ thú vật nơi này toàn là một lũ ngốc, ngay cả đường ra khỏi đây cũng không biết..

Triệu Linh Tiêu chán nản hét lên.

•Bình thường thôi, hầu hết những yêu thú ma thú chúng ta gặp đều là những con cấp thấp, chưa từng ra khỏi đây, chúng không biết là phải rồi.

Tiểu Kê bộ dáng hồ hững đáp.

•Thật là thất vọng..

Triệu Linh Tiêu ủ rũ.

•Thật ra những yêu thú cấp cao có thể sẽ biết.

Tiểu Kê suy nghĩ nói.

•Thật sao..

Triệu Linh Tiêu nghe xong liền mừng rỡ hỏi.

•Thế nhưng cơ hội gặp chúng mà sống sót trở về là một phần mười.

Tiểu Kê không ngại đả kích hắn nói.

•Ặc.. Thôi đi, ta còn yêu đời lắm..

Triệu Linh Tiêu mất hứng nói, hắn tuy rất muốn rời khỏi đây nhưng cũng không thể liều mạng nhỏ như vậy, không đáng.

Suy nghĩ mãi rốt cuộc cũng chẳng được gì, hắn lập tức vứt bỏ những suy nghĩ không đâu, bắt đầu tiến hành tu luyện, linh khí thiên địa phút chốc hóa thành dòng suối chảy vào nhất khiếu kinh mạch của hắn, Triệu Linh Tiêu tuy rất muốn thăng cấp thật nhanh nhưng hắn vẫn hiểu rằng dục tốc bất đạt. À lộn giục tốc bất đạt phải ổn định căn cơ cho tốt thì mới có thể cường định thăng tiến, hóa thân cường giả được, vì vậy hắn chỉ chú trọng vào việc ổn định căn cơ, cân dưỡng nhất khiếu kinh mạch.

Theo dòng chảy của linh khí, nhất khiếu kinh mạch trong người Triệu Linh Tiêu bắt đầu trở nên bóng mờ, từ dòng suối nhỏ chuyển thành dòng sông róc rách chảy.

Canh hai.

Trời đã làm nửa khuya, trong bóng tối vô định, âm u tĩnh mịch, Triệu Linh Tiêu vẫn ngồi vắt vẻo trên ngọn cây đại thụ, gió đêm phàn phật thổi lên người hắt lạnh đến mức cắt da cắt thịt.

Đột nhiên, một luồng sáng khổng lồ bỗng chốc xuyên từ dưới đất lên, tựa như một thanh đại kiếm xuyên qua cừu trùng thiên, uy nghiêm, lộng lẫy. Ánh sáng rực rỡ hơn cả mặt trời ban trưa, chiếu rọi cả một vùng rộng lớn.

•Tiểu Kê Kê người nhìn xem, ánh sáng đó là gì..

Triệu Linh Tiêu ngồi trên cành cây, mắt nhìn về phía vùng sáng không giấu nổi sự kinh ngạc.

•Không biết, nhưng có lẽ là có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Tiểu Kê cũng ngạc nhiên không kém gì Triệu Linh Tiêu, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ nó chưa từng chứng kiến hiện tượng kỳ lạ này.

•Chúng ta đi xem..

Triệu Linh Tiêu không nói nhiều lập tức phóng khỏi ngọn cây, toàn thân như một con chim nhẹ nhàng lao xuống, mắt hút trong bóng đêm.

Trời rớt cuộc cũng sáng, từng tia nắng mang theo sự ấm áp chiếu rọi khắp nhân gian.

Triệu Linh Tiêu từ tối hôm qua vẫn theo hướng luồng sáng kia mà chạy, trong lòng không khỏi mong chờ, theo ký ức kiếp trước từng đọc qua vô số tiểu thuyết tiên hiệp thì mỗi lần xuất hiện dị quang sẽ có kỳ bảo xuất thế, nếu như được kỳ bảo nhận chủ liền sẽ cường đại một phương. Thế nhưng hắn thì chẳng mong mỏi gì đến chuyện kỳ bảo, hắn chỉ quan tâm đến việc chỉ cần có bảo là sẽ có người, đến lúc đó hắn có thể hỏi đường ra khỏi đây.

Vút..

Triệu Linh Tiêu sử dụng dây leo của mình không ngừng bay vút qua những tầng cây, nhìn hắn không khác gì một tặc giả chính hiệu, toàn thân cời trần, đóng khố bằng lá cây.

Hắn phóng người thật cao, bay ra khỏi khu rừng, từ trên không hắn có thể quan sát phương hướng.

Soạt, soạt..

Triệu Linh Tiêu người rơi vào một nhánh cây đại thụ, hắn định ngừng một chút để nghỉ ngơi. Chợt hắn nghe phía xa vang lên tiếng người, chuyện này khiến cho hắn mừng đến hết lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nữ nhân quần khăn sexy sắc mặt lạnh lùng, không chút dao động trường kiếm vung ra hướng phía ngực trái của Triệu Linh Tiêu đâm thẳng.

Triệu Linh Tiêu nhìn toàn trường suất chút teo trim, à teo tim, hắn không ngờ là nữ nhân độc ác kia lại ra sát chiêu, nội tâm hoảng loạn vô cùng.

•Chết tiệt, chẳng lẽ lão tử lại phải chết..

Triệu Linh Tiêu thâm oán trách.

Trong lúc sinh mệnh Triệu Linh Tiêu như mảnh chỉ treo chuông, mũi kiếm chỉ cách tim hắn ba tấc thì không biết từ đâu vang lên tiếng nổ đécc tai.

•Hừ, trong doanh gặp chuyện,.... Tiểu Chiêu mau quay về..

Nữ Nhân quần khăn nhũ mỳ, khẽ hừ một tiếng, quay sang gọi nữ nhân tiểu mỳ nhân đứng tản ngằn bên cạnh một tiếng rồi lác người rồi đi, trước khi đi nàng ta không quên lôi cổ Triệu Linh Tiêu theo.

Tiểu mỳ nhân nghe gọi liền cuống quýt chạy theo, chợt nàng nhìn thấy gì đó.

•A.. Chim nhỏ, sao mày lại ở đây...

Thứ nàng trông thấy chính là chim nhỏ Tiểu Kê, nó lúc này đang đứng dưới đất tận ngàn nhìn Tiểu mỹ nhân.

•Mày bị thương à, được rồi để ta mang ngươi về chăm sóc...

Nàng yêu thương vuốt ve Tiểu Kê, Tiểu Kê tất nhiên là không chịu nằm yên mà yếu ớt vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi tay của Tiểu mỹ nhân.

Cách chỗ họ đứng chừng ba dặm có một cái doanh trại nhỏ, bên trong khoảng chừng sáu mươi người, lúc này toàn thể hỗn loạn, la hét chiến đấu, đối thủ của họ là một con rắn khổng lồ, thân dài mười thước, trăm chi, mười mắt, càng nhọn, răng thưa, đặc biệt là cái đuôi của nó có màu đỏ như máu. Xích vĩ Ngô Công liên tục phô trương thanh thế, hung hãn hét gào, không ngừng có người trong doanh ngã xuống, đa phần họ đều bị trúng độc mà chết, mặt mày đen thui, số ít bị móng vuốt sắc bén cào xé da thịt sâu tận xương, đáng sợ vô cùng. Đứng gần đó là một trung niên tuổi chừng tứ tuần, vai hùm mặt gấu, uy thế bùng bùng, thế nhưng lúc này gã sắc mặt lại cực kỳ xấu, đen sạm rõ ràng là bị trúng độc, tuy lão đảo nhưng vẫn không ngã, tay chống và trường kiếm miệng không ngừng ra lệnh cho thuộc hạ xông lên, lập trận thế vây công Xích Vĩ Ngô Công.

Thất Vĩ Ngô Công là ma thú đỉnh Tam Kỳ, hung hãn vô cùng, những người trong doanh tuy có võ lực nhưng hầu hết yếu kém, không trụ nổi khi bị Xích Vĩ Ngô Công tấn công, chỉ chốc lát liền có người bị đánh ngã.

Trong tình cảnh nguy cấp thì từ phía xa, một đạo kiếm quang lóe lên, như sóng nước ập vào Xích Vĩ Ngô Công, chỉ thấy Xích Vĩ Ngô Công đang tàn bạo bỗng dừng bị hất tung, thân thể khổng lồ bị kiếm quang thổi bay nặng nề chấn vỡ một góc đại thụ.

Xích Vĩ Ngô Công bị thương điên cuồng gào thét, với bản tính hung hãn trời sinh của ma thú nó chẳng hề e ngại bất cứ thứ gì, lập tức hướng về phía người vùng kiếm mà lao tới.

Người xuất ra kiếm quang là một nữ tử xinh đẹp, người quần khăn trắng bó sát, quyn rũ vạt phần, bất cứ nam nhân nào trông thấy cũng sẽ mê mẩn, cương cứng, vậy mà mấy nam nhân trong doanh nhìn thấy nàng biểu tình chỉ có tôn kính, sợ sệt.

Nữ Nhân quần khăn tay xách cổ Triệu Linh Tiêu tùy tiện ném sang một bên, hấn bị lực đạo hất lộn cù mèo mấy vòng, trong lòng thâm rủa ba đời tổ tông nhà nữ tử kia.

•Mạch nhi, Xích Vĩ Ngô Công này hung hãn vô cùng, con hãy cẩn thận...

Trung niên vai hùm nhìn thấy nữ tử thì vẻ mặt có chút vui mừng xen lẫn lo lắng gọi lớn.

Nữ tử nhìn sắc mặt trung niên vẻ mặt nàng liền trở nên âm trầm, nàng quay sang nói với một người đứng bên cạnh nói lớn.

•Ngươi, trông chừng tên chết tiệt này cho ta..

Nói xong nàng thả người bay hướng Xích Vĩ Ngô Công, người thanh niên được giao phó lập tức tóm cổ Triệu Linh Tiêu lại.

Nữ Nhân quần khăn không nói nữa lời bay đến trước mặt Xích Vĩ Ngô Công, tay kiếm tựa thế cầm nhan, mũi kiếm hướng lên trời, toàn thân nàng lóe lên ánh xanh kỳ ảo, khí thế như thu thủy ôn nhu bình ổn, ánh mắt sắc bén như gươm.

•Chết đi đồ thú vật chết tiệt.... Thạch Ngọc Hư Thủy kiếm.

Miệng nàng hô lớn, khí thế bùng bùng kéo lên, tay chuyển động liền đâm ra một kiếm, nàng như tên rời dây vun vút lao tới chỗ Xích Vĩ Ngô, Xích Vĩ Ngô bị tấn công hung hăng rào rít, nó ngóc đầu lên nhe nanh múa vuốt như muốn xé rách nhân loại nhỏ bé trước mắt.

Có âm thanh như kiếm xuyên vào thịt, có tiếng thú rống đau đớn, mắt thấy Xích Vĩ Ngô Công thế như hung thần, thân thể to lớn bị một mũi kiếm vô tình xuyên qua, chỗ bị đâm cách đầu ba đốt đứng vào ngay thủ tâm, một kiếm trí mạng, nữ tử quần khăn lạnh lùng cầm chuôi kiếm, lưỡi kiếm như băng mạnh mẽ kéo lên, xé đôi phần đầu của Xích Vĩ Ngô Công, tiền nó lên đường bình an.

Sau khi ra sát chiêu giết chết Xích Vĩ Ngô Công, nữ tử quần khăn thu lại kiếm coi như không có chuyện gì, ra lệnh cho thuộc hạ gần đó xử lý xác của nó.

Trung niên mắt thấy Xích Vĩ Ngô Công bị giết mới lão đảo ngồi bệt xuống, sắc mặt chuyển xấu vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

•Phụ thân...

Nữ tử quần khăn cùng tiểu mỹ nhân đồng loạt kinh hô, hai nàng như tên rời dây chạy nhanh lại đỡ lấy trung niên.

•Ta không sao...

Trung niên tay vịn hai con gái cố gắng chống cự con đầu đón trong người.

Cô Âm cốc là nơi hoang vu nằm phía tây nam cương Minh Nguyên đại lục thuộc về Họa Mị tinh cầu rộng lớn. Diện tích Cô Âm cốc không lớn nhưng tàn trữ vô số thiên tài địa bảo, thần dược, thú yêu. Là nơi thích hợp để khai thác khoáng vật, vì thế những dong binh đoàn ra đời. Dong binh đoàn có nhiệm vụ là đi sâu vào trong Cô Âm cốc săn lùng tài nguyên, cung cấp tài liệu tu luyện cho tu luyện giả nhân loại, đổi lại họ sẽ nhận được tiền, mỗi dong binh đoàn có thể có vài chục đến vài trăm người, tùy theo phẩm cấp và tu vi của đoàn trưởng.

Trung niên to cao vạm vỡ là một đoàn trưởng của Hà Môn dong binh đoàn. Hà Môn dong binh đoàn là dong binh đoàn nhị lưu, bọn họ hết thấy có khoảng trăm người, thực lực không cao không thấp, hầu hết là luyện khí nhị kỳ đến luyện hồn nhất kỳ. Tu vi cao thâm nhất là trung niên vạm vỡ trưởng đoàn tên Sở Hà, tu vi luyện linh ngũ kỳ đỉnh phong. Tiếp theo là con gái của gã Sở Mạch là nữ tử quần khăn kia, tu vi luyện linh nhất kỳ.

Đáng lẽ ra với thực lực của Hà Môn binh đoàn bình thường họ sẽ chỉ đi loanh quanh rìa của Cô Âm cốc để thu nhặt một ít linh thảo hay săn giết một vài ma thú cấp thấp để lấy nguyên liệu luyện khí về đổi lấy kim tiền mà thôi, thế nhưng vào đêm qua một cột sáng bí ẩn đột nhiên xuất hiện nơi sâu trong Cô Âm cốc báo hiệu rằng có chí bảo thần tàng xuất thế, những thứ cho ra có giá trị kinh thiên động địa, đã là tu luyện giả ai ai cũng sẽ bị hấp dẫn trí mạng nên sau khi nhìn thấy vị trí cột sáng bọn họ liền quyết định tiến đến xem xét. Ban đầu chỉ định đến gần để xem tình hình thế nào rồi mới quyết định, nếu không ổn sẽ rút lui để tránh tổn thất, thế nhưng Cô Âm cốc quả thật hung hiểm khó lường, mới chỉ đi sâu vài trăm dặm đã đụng phải không ít ma thú cao cấp, tuy rằng thực lực đoàn trưởng không thấp mỗi lần giao đấu đều giết được ma thú tàn công nhưng thương vong là không thể tránh khỏi, cho đến nay có hơn hai chục người của đoàn đã bỏ mạng. Hôm nay trong khi cả đoàn đang dựng trại thì đột nhiên xuất hiện Xích Vĩ Ngô Công, trong lúc bất ngờ đoàn trưởng Sở Hà không kịp phòng bị bị cắn trúng, độc tố của Xích Vĩ Ngô Công vô cùng lợi hại, với tu vi luyện linh ngũ kỳ của Sở Hà vẫn không chống lại được, toàn thân tứ chi tê liệt không thể cử động nổi, nếu không phải vào lúc nguy cấp con gái lão Sở Mạch trở về kịp lúc thì cả đoàn không chết cũng bong gân.

•Cha nhìn xem, bị như vậy mà còn nói là không sao..

Sở Mạch không kìm được mở miệng trách mắng, nàng là con gái lớn của đoàn trưởng Sở Hà, là phó đoàn của Hà Môn dong binh đoàn. Từ nhỏ mẫu thân mất sớm, mới mười tuổi nàng đã phải thay mẹ gánh vác, chăm sóc cha và muội muội, năm nay nàng đã hai mươi, càng ra dáng trụ cột hơn.

•Phụ thân, nhìn sắc mặt người rất tệ, người không gì chứ.

Sở Tiểu Chiêu nhìn phụ thân biểu tình sốt ruột lo lắng, nàng là con gái thứ của Sở Hà, năm nay mười hai tuổi, bình thường sống trong đùm bọc, nâng niu, tính cách ngây thơ vô số tội, à không, ngây thơ, không hiểu chuyện.

Sở Hà đoàn trưởng nét mặt xám xịt, vết thâm đen trên không mặt đã trở nên đậm đặc hơn, đến nói chuyện cũng khó khăn.

•Còn không mau đi lấy thuốc giải..

Sở Mạch nhìn một tên thuộc hạ đứng gần đó không kìm được quát mắng, nàng hiện tại địa vị trong binh đoàn rất cao, tùy thời mắng chửi cũng không ai dám hó hé.

Tên kia bị quát thì giật mình nhảy căng lên, lập tức dạ ran rồi ba chân bốn cẳng chạy đi. Một lúc sau thấy hắn quay lại, vẻ mặt mang theo tia hoảng hốt.

•Bẩm phó đoàn, trong kho đã hết thuốc giải độc..

Tên đó đi đến trước mặt Sở Mạch cúi đầu thưa.

•Hết, tại sao lại hết...

Sở Mạch vì lo lắng cho cha không khống chế được cảm xúc, nghe xong liền ầm ầm quát lên.

•Dạ... Vì lúc trước khởi hành không chuẩn bị nhiều, dọc đường đi đã sử dụng hết..

Tên kia đứng trước con giận dữ của mỹ nhân hai chân run cầm cập, không dám chậm trễ giải thích.

Sở Mạch tuy rất giận nhưng nàng biết không thể trách họ, lần này đi sâu vào Cô Âm cốc là ngoài kế hoạch, có chuẩn bị không tốt cũng không thể trách ai. Thế nhưng ngay lúc này lại hết giải được khiến nàng không khỏi tức giận, vừa giận vừa lo lắng cho an nguy của cha nàng, phải biết độc của Xích Vĩ Ngô Công không phải loại tầm thường, nếu không chữa trị kịp thời sẽ trở nên rất nguy hiểm, nàng lại không rành về y dược, đến cả một bài thuốc trị cảm bình thường nàng còn không biết nói gì đến giải được.

•Trong các người ai biết làm ra giải được mau bước ra đi, chỉ cần đoàn trưởng bình phục sẽ tự có thưởng, chỉ cần trong khả năng của ta, mọi yêu cầu đều sẽ được đáp ứng..

Sở Mạch bây giờ chỉ có thể dựa vào những người ở đây, thế nhưng hi vọng của nàng không cao vì trong binh đoàn đa số là những tán tu, thực lực thiên tư bình thường, việc biết làm giải được không phải ai cũng biết.

Chương 13

Quả nhiên giống như Sở Mạch dự đoán, trong đoàn không có ai có thể làm ra giải được, nét mặt của nàng vì thất vọng mà chùn xuống.

•Ta biết...

Chợt một âm thanh vang lên hấp dẫn chú ý của mọi người, Sở Mạch vui mừng tìm kiếm xung quanh, thế nhưng khi nhìn thấy chủ nhân âm thanh nét mặt nàng lại trở nên sa sầm, người vừa rồi lên tiếng chính là Triệu Linh Tiêu. Tên này khiến nàng vô cùng chán ghét, biến thái, dâm tặc chính là những điều nàng nghĩ về con người hắn, không biết tên này lại giờ trở gì đây.

Bên kia, Triệu Linh Tiêu không biết suy nghĩ của Sở Mạch, hắn nói lời thật. Tuy thiên phú tu luyện của hắn khá phế liệu, nhưng về mặt y dược hắn cũng tỏ ra phết vật không kém, mấy năm qua ngoài trừ tu luyện ra hắn thường bỏ thời gian ra để học y, tuy không gọi là học vấn tinh thông nhưng chút da lông thì vẫn hiểu chút chút, việc chế ra giải được không vấn đề.

•Ngươi biết chế giải được...

Sở Mạch từng bước đi đến trước mặt Triệu Linh Tiêu, môi ngọc thốt ra từng chữ.

•Àn... Ta bình thường có học một chút y dược, chế ra giải được không vấn đề.

Triệu Linh Tiêu không chút giấu giếm, giả dối trả lời.

•Tốt, nếu ngươi có thể làm ra giải được cứu mạng phụ thân chuyện đang xảy ra trước đây ta sẽ không nhắc đến nữa...

Sở Mạch không ra vẻ mừng rỡ, nét mặt vẫn lạnh lùng nói.

Triệu Linh Tiêu bất đắc dĩ cười khổ, không dám nói lý hay đòi hỏi nói.

•Ừm... Ta chỉ cần cô nương có thể đưa ta ra khỏi khu rừng này để ta trở lại sơn môn ngoài ra không đòi hỏi gì nữa..

•Tốt, như vậy đi..

Sở Mạch cũng không hẹp hòi đồng ý.

•Hiện tại ta phải đi kiếm thảo dược, nếu cô nương sợ ta trốn thì có thể cho người đi theo..

Triệu Linh Tiêu nói xong liền rời đi, không quan tâm thêm, cứ thế đi thẳng vào rừng.

•Phó đoàn, cứ để thuộc hạ đi theo hắn..

Một người trong đoàn bước ra nói.

•Không cần, ta tự mình đi... Tiểu Chiêu chăm sóc cha..

Sở Mạch nói xong lập tức bay theo hướng Triệu Linh Tiêu vừa đi.

Sở Mạch ra đến một đoạn vẫn không bắt gặp Triệu Linh Tiêu đâu, trong lòng thầm nghĩ không lẽ hắn thật sự bỏ trốn, vì vậy nội tâm nàng bỗng chốc dâng lên một luồng lửa giận, thầm nghĩ rằng tuyên bố sẽ phanh thủy tên chết tiệt này thành trăm mảnh cho hạ giặc.

Nàng tiếp tục đi trên những nhánh cây thêm một đoạn nữa rồi cuộc bắt gặp Triệu Linh Tiêu đang lúi húi dưới đất giống như là đang tìm gì đó, lúc này chân mày nàng mới thả lỏng, hắn không bỏ đi, hắn thật sự đi tìm thảo dược, tuy nhiên nàng vẫn không lộ mặt mà đứng trên cao quan sát.

Bên dưới, Triệu Linh Tiêu vẫn đang cầm củi hái thuốc, một lúc sau hắn lại đứng lên, cái mũi hình lên ngửi ngửi sau đó như là phát hiện ra thứ gì đó nét mặt hắn sáng lên, từ bàn tay một sợi dây leo xuất hiện, nói vờn dài ra quấn vào một cành cây trên cao sau đó hắn dựa vào sợi dây bắn người lên không, giống như người nhện sử dụng dây leo bay vèo vèo qua những tán cây.

Sở Mạch phía trên nhìn thấy hết những hành động quái dị của hắn, trong mắt lóe lên một tia ngạc nhiên, đối với nàng thì tiểu tử trước mắt thật là kì lạ, cùng với cách ăn mặc lá cây càng khiến hắn trở nên quái nhân, tuy nhiên nàng vẫn không nói gì, lặng lẽ đi theo hắn.

Triệu Linh Tiêu như con khỉ thoát qua thoát lại trong rừng, một lát hấn lại đáp xuống đất hái gì đó rồi lại bay lên cứ thế lập đi lập lại, chuỗi âm thanh reo mừng của hấn vang lên khắp khu rừng.

•A.. Một gốc Linh Chi trăm tuổi..

•Ôn Hà Thảo ba mươi năm.

•Wao... Thiên Tỉ Mộc Hoa sáu mươi năm..

.....

Sở Mạch theo sau lưng hấn biểu tình kinh ngạc há mồm, tên này đúng là quái dị đến cực điểm, những thứ hấn tìm được đều có giá trị kinh người, một chuỗi linh thảo như vậy chính là một lúc liền phát tài a.

Nửa ngày tìm kiếm rốt cuộc Triệu Linh Tiêu cũng tìm đủ dược thảo để chế luyện giải dược, hấn đứng giữa rừng thở hắt ra. Trên tay hấn ôm một đồng thảo dược được buột bằng sợi dây leo trong người hấn. Nét mặt hấn rất là vui vẻ.

Sở Mạch cũng từ trên cao đáp xuống.

•Cô nương đến tìm ta sao...

Triệu Linh Tiêu nhìn thấy nàng liền vui vẻ hô lên.

•Ừm.

Sở Mạch gật đầu một cái, ánh mắt soi xét như muốn soi hết bí mật trong người hấn.

•Ta đã tìm đủ dược liệu, hiện tại nên quay về..

Triệu Linh Tiêu không để ý đến biểu hiện của Sở Mạch vui vẻ nói.

•Vây tốt quá, chúng ta phải lập tức trở lại bào chế giải dược...

Sở Mạch khinh hi hô lên, việc liên quan đến an nguy của phụ thân nên nàng không muốn chậm trễ một chút nào.

•À! Ta có một chút thảo dược, tuy không phải là trân bảo nhưng cũng rất hiếm thấy, tất cả đều tặng cho cô nương..

Triệu Linh Tiêu đem bó linh thảo trên tay đưa đến cho Sở Mạch.

•Cái này...

Sở Mạch có chút kinh ngạc, nàng không ngờ hấn lại rộng rãi đến vậy, mớ thảo dược này tuy không phải trân bảo gì nhưng nếu quy đổi ra cũng cỡ vài thiên kim tiền, bằng một gia tài nhỏ. Vậy mà hấn lại đành lòng đem tặng, không phải là có ý đồ gì đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

•Cô nương đừng ngại, những thứ này tuy có giá trị, nhưng dù sao ta cũng không thể mang theo hết, hiện tại tặng cho cô nương coi như quà tạ lỗi chuyện lúc trước, mong cô nương đừng chối từ...

Triệu Linh Tiêu vẻ mặt đầy thành ý nói.

•Được rồi, ta nhận, chúng ta mau trở về thôi, thời gian đã không còn sớm nữa..

Sở Mạch không phải là nữ nhi e thẹn nên không từ chối, nàng nhận lấy đồng thảo dược bỏ vào trong một không gian trữ vật trong giới chỉ.

•À! Ta không biết tên cô nương là gì..

Lúc sắp sửa rời đi chợt Triệu Linh Tiêu cất tiếng hỏi.

•Sở Mạch..

Sở Mạch hơi ngần ngừ rồi cộc lốc đáp, sau đó nàng liền phóng lên một cành cây lớn, vút một tiếng đã bay đi mất.

Triệu Linh Tiêu phía sau nhìn theo bóng lưng của nàng, khóe môi bắt gặp mỉm cười, sau đó hắn cũng nhanh chóng đuổi theo.

Trở lại doanh trại Triệu Linh Tiêu liền bắt tay vào chế thuốc, hắn sử dụng cách nguyên thủy nhất là giã thuốc sau đó trộn lại, chia làm hai phần một đắp một uống, lại phân ra ba lần mỗi lần cách ba canh giờ, sau chín canh giờ rốt cuộc tình trạng của Sở Hà đoàn trưởng cũng có chiều hướng thuyên giảm, sắc mặt trở lại hồng hào.

•Tốt quá, phụ thân khỏe lại rồi..

Nhìn thấy Sở Hà bình phục ngồi trên chông Sở Tiểu Chiêu vui mừng reo lên.

•Nha đầu ngoan, phụ thân không có chuyện gì đâu..

Sở Hà xoa đầu con gái nhỏ, nói đoạn lại quay sang Triệu Linh Tiêu đang đứng một bên.

•Lần này phải đa tạ Triệu công tử rồi... Nếu không có công tử có lẽ mạng già ta đã khó giữ..

Sở Hà cảm kích nói.

•Sở bá bá không cần khách khí, đây là chuyện ta nên làm, dù là ai cũng vậy thôi.

Triệu Linh Tiêu lễ độ đáp.

•Không đâu, gian hồ khó lường, không phải ai cũng có lòng như cậu đâu, tất cả đều dựa vào thủ đoạn mà sống..

Sở Hà cảm thán nói, thể giới này là vậy, mạnh ăn yếu, to ăn nhỏ, muốn sống tốt thì thủ đoạn không thể thiếu.

•Hiện tại độc trong người bá bá đã tiêu trừ được chín phần, chỉ còn sót lại một chút tàn dư độc tố, ta sẽ bào chế một ít dược than để bá bá trong thời gian sớm nhất có thể hồi phục như xưa..

Triệu Linh Tiêu cười nói.

•Nếu vậy phải đa tạ Triệu công tử rồi..

Sở Hà cảm kích cung tay.

•À! Không biết Triệu công tử xuất thân từ đâu, tại sao lại có mặt ở giữa Cô Âm cốc này.

Sở Hà tò mò hỏi.

•Không giấu gì bá bá, ta là đệ tử của Hàn Man phái, mấy ngày trước cùng một vị trưởng lão đi vào đây tìm dược thảo, dọc đường đột nhiên bị hung thú tấn công sau đó ta cùng vị kia thất lạc nhau, tiếp đó ta bị lạc trong rừng không tìm lối ra, loay quanh mấy ngày cho đến khi gặp được Sở tiểu thư...

Triệu Linh Tiêu thành thật trả lời.

•Ra là vậy, mấy ngày nay công tử chịu khổ rồi..

Sở Hà tặc lưỡi nói.

•Chỉ là do ta ngu ngốc, đến đường ra cũng không tìm được, một chút khổ là đáng thôi..

Triệu Linh Tiêu gãi đầu ngượng ngùng nói.

•Cô Âm cốc rộng lớn mênh mông, công tử bị lạc ở đây cũng không có việc gì là lạ, nếu không phiền công tử có thể đi theo đoàn chúng ta, sau khi thám thính tình hình kia chúng ta sẽ ra khỏi đây, đến lúc đó công tử có thể trở về sơn môn.

Sở Hà ôn tồn nói.

•Nếu vậy thì làm phiền bá bá rồi.

Triệu Linh Tiêu cung kính.

•Mạch nhi, con hay sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho Triệu công tử, tiện thể thông báo với binh đoàn rạng sáng ngày mai xuất phát.

Sở Hà xoay người sang nói với Sở Mạch.

•Ta không làm phiền bá bá nghỉ ngơi nữa, ta xin phép..

Triệu Linh Tiêu hành lễ một cái rồi cất bước ra khỏi lều, Sở Hà bên trong không gọi hắn ở lại, gã ngán ngừ nói chuyện với Sở Mạch một lúc rồi một mình nằm xuống.

Triệu Linh Tiêu đứng bên ngoài căn lều của Sở Hà đoàn chủ, hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời bị che khuất sau những tán lá dày, vài tia nắng tình nghịch rơi xuống mặt hắn, nhảy múa vui vẻ. Triệu Linh Tiêu hít sâu một hơi, tinh thần sáng khoái, tâm tình hắn rất tốt. Vừa lúc Sở Mạch cũng từ trong bước ra, nàng đi cùng với Sở Tiểu Chiêu, bắt gặp hắn đang đứng bên ngoài nên tiện miệng chào hỏi vài câu sau đó dẫn nhau đi khỏi.

Triệu Linh Tiêu nhìn theo bóng lưng hai nàng chỉ khe lác đầu, xem ra thành kiến của hai mỹ nữ với hắn khá nhiều.

Chiều hôm đó Triệu Linh Tiêu được Sở Mạch chuẩn bị cho một căn lều ở riêng, hắn được cấp một bộ y phục mới, ăn mặc sạch sẽ khiến tâm tình hắn rất dễ chịu, sau một lúc tắt lại hắn phát hiện ra bản thân cũng khá mỹ nam, anh tuấn tiêu soái.

Triệu Linh Tiêu ngồi trong lều không có việc gì để làm, hắn ngẫm nghĩ một hồi rồi khoanh chân tu luyện, tu vi của hắn hiện tại mới chỉ là Luyện thể nhị kỳ, nếu đem so ra thì hắn còn thua cả mấy tên đệ tử kí danh của Hàn Man Tông, từ lúc nhập môn hắn đã vô tình lập ra một cái kỷ lục phế vật nhất tông môn, năm năm không vượt qua nổi luyện thể nhất kỳ. Thế nhưng hắn hiện tại đã không giống như xưa, vì vô tình mà hắn đã trở thành một cỗ máy quái vật với thiên phú tu luyện siêu khủng bố, tất nhiên chuyện này hắn vẫn chưa biết.

Triệu Linh Tiêu nhắm mắt tọa định, rất nhanh hắn tiến vào cảnh giới hồng mộng, linh khí như dòng suối chậm rãi chảy vào trong tam kỳ kinh mạch, không ngừng tu sửa, đã thông tạt chất.

Bên ngoài màn đêm đã buồn xuống, bầu trời là một mảng đen ngịt, từng ngôi sao lung linh như muốn tô điểm cho bóng tối thêm sắc sỡ.

Giữa chừng không, một chiếc thuyền lơ lửng trôi, không một chút tiếng động, cứ thế âm thầm đi theo hướng nơi kỳ quang xuất thế.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Chớp mắt đã qua một đêm, ánh sáng ban mai lại chiếu sáng khắp nơi, mang lại sức sống cho muôn loài. Cô Âm cốc lại bừng tỉnh sau một đêm dài ngủ say, xa xa vang lên tiếng thú gầm rống, từng đàn điều cầm bay lượn trên nền trời rạn đồng đỏ máu.

Ngày hôm nay Cô Âm cốc đặc biệt đông đúc, vô số người hoặc đi bộ, hoặc cưỡi tọa kỵ hoặc lái chiến ngưu không ngừng gấp rút chạy về hướng tây nơi xuất hiện dị quang. Khắp nơi ồn ào náo nhiệt.

Trong căn lều của mình, Triệu Linh Tiêu vẫn ngồi khoanh chân tu luyện, linh khí thiên địa không ngừng chui vào lỗ chân lông chảy vào kinh mạch của hắn, tam kỳ kinh mạch tựa như con sông lấp đầy linh khí, khai thông đến lúc máu chốt. Bằng mắt thường có thể nhìn thấy xung quanh hắn không gian gợn sóng lẫn lẫn, khí thể đang không ngừng kéo lên, y phục không gió mà bay.

Suy, suy, suy...

Bình chương rốt cuộc cũng không cản nổi sức ép linh khí dồn nén lập tức nứt vỡ, linh khí không còn bị cản trở ào ạt tràn vào đan điền nữa ngưng thực khiến nó trở nên đậm đặc hơn.

•Phù...

Triệu Linh Tiêu phun ra một ngụm trọc khí, đôi mắt từ từ mở ra, bên trong ẩn hiện tinh quang khó thấy. Cảm nhận lực lượng cơ thể lại tăng thêm một tầng khiến hắn không khỏi vui vẻ, tuy với người khác nó chẳng là gì nhưng đối với hắn rất có ý nghĩa, bao nhiêu năm qua hắn nằm mơ cũng thèm cái cảm giác đột phá này, giờ có thể liên tục thăng cấp thì thật sự rất sáng khoái.

Triệu Linh Tiêu không vội ra ngoài ngay mà tiếp tục ngồi củng cố tu vi vừa đột phá, một lát sau có người đến gọi hắn, toàn bộ dong binh đoàn sẽ khởi hành sau một canh giờ nữa.

Sau khi thu xếp toàn bộ, Hà Môn dong binh đoàn bắt đầu khởi hành, mục tiêu của họ chính là sâu bên trong Cô Âm cốc, nơi có dị quang xuất thế. Đoàn người không ngừng băng rừng vượt suối từng bước tiến thẳng, dọc đường vẫn không quên hỏi của, bất kể thứ gì nhìn thấy cũng đều bị thu lấy. Trên đường, Triệu Linh Tiêu bắt đầu bộc lộ khả năng truy tìm bảo vật của mình, không biết lý do tại sao thế nhưng hắn phát hiện mình có khả năng đặc biệt là có thể cảm nhận được mùi vị của linh thảo, trong phạm vi mười dặm hắn hoàn có thể truy ra tất cả linh thảo có xung quanh, hơn nữa linh thảo càng cao cấp lại càng nhạy bén, vì vậy dọc đường hắn là người có thu nhập cao nhất, thậm chí hắn còn lời được một củ linh sâm ba trăm năm khiến cho mọi người trong binh đoàn rớt trống mắt, linh sâm có tác dụng bổ dương tráng huyết, tăng cường thể chất, có thể đem luyện đan được giá trị kinh người.

Triệu Linh Tiêu ngẫm nghĩ củ sâm có hình người trong tay nội tâm cao hứng vô cùng, chuyến đi này thu hoạch phong phú, cứ như vậy khi ra khỏi Cô

Âm cốc hần sẽ trở thành một tiểu phú hào, nghĩ đến cảnh tượng đó khóe miệng không tự chủ nhếch lên, hai chân không biết một chạy tới chạy lui trong rừng, ban đầu có vài người không ngại mặt dày chạy theo hần kiểm chác sau đó đều có thu hoạch khiến cho người khác cũng theo sau, rất nhanh sau lưng hần đã có thêm một đoàn người, bọn họ cứ như một đàn châu chấu cần quét sạch sẽ nơi vừa đi ra.

Sở Hà đứng một bên liên tục gạt đầu, trong lòng thầm nghĩ nếu lôi kéo được người này thì tương lai của binh đoàn sẽ không thể hạn lượng.

Sở Mạch từ xa lảng lảng quan sát Triệu Linh Tiêu, con người này cho nàng cảm giác đặc biệt, đây là lần đầu nàng cảm thấy hiếu kỳ về một nam nhân, tuy nàng rất có thành kiến với hần nhưng cũng phải công nhận là hần có tài.

Sở Tiểu Chiêu tính cách hoạt bát, nhìn thu hoạch của Triệu Linh Tiêu thì hâm mộ không thôi, lập tức không ngại vô si chạy trước tranh dành khiến hần phải khổ sở không thôi, tuy tuổi nàng nhỏ hơn hần nhưng tu vi cao hơn nên hần muốn dành cũng không lại.

Dọc đường nhờ vào giác quan nhạy bén của Triệu Linh Tiêu mà đoàn người binh yên tiến tới, không gặp phải thú vật nguy hiểm nào, chỉ có vài ma thú cấp thấp điều bị mọi người vây công giết chết, toàn bộ thân thể bị phân chia sạch sẽ.

Một ngày rất nhanh qua đi, ban đêm ngoài hoang dã rất nguy hiểm nếu họ không tiếp tục di chuyển mà hạ lều tại chỗ để nghỉ ngơi, cả ngày mệt mỏi nên không có ai rảnh rỗi lảng vảng bên ngoài mà đi nghỉ ngơi trong lều. Triệu Linh Tiêu trở lại lều, hần ngồi một mình không có việc gì để làm nên bắt đầu tu luyện, chốc lát sau hần lại tiến nhập trạng thái hồng mộng, như một lão tăng nhập định, im lặng không tiếng động.

Ngoài trời, từng ánh sao lung linh khoe sắc màu trên không trung, tựa như nữ hài nghịch ngợm chớp lóe không ngừng.

Sáng hôm sau, Triệu Linh Tiêu bước ra khỏi lều, nét mặt cao hứng, một đêm tu luyện hần lại đột phá thêm một tầng khiến hần kinh hỷ không thôi.

Sau khi thu xếp xong đoàn người lại tiếp tục lên đường, ngày hôm qua vẫn như hôm nay, bọn họ đi đến đâu là sẽ tiến hành cuộc vơ vét trên diện rộng, như một đàn châu chấu không ngừng càng quét khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Nửa ngày trời qua, đoàn người Triệu Linh Tiêu đã đi thêm được hơn năm mươi dặm vào sâu bên trong Cô Âm cốc, càng đi sâu vào trong thu hoạch càng kinh người, chỉ nửa ngày mà tài sản của Triệu Linh Tiêu đã tăng lên ngàn ngüt khiến tâm tình hần không thể tốt hơn. Thu hoạch nhiều hung hiểm cũng không ít, nửa ngày cả đoàn đã hao tổn hai người do đụng phải hung thú cấp cao, mặc dù giác quan của Triệu Linh Tiêu rất nhạy bén nhưng do số lượng xuất hiện quá nhiều muốn tránh cũng không tránh khỏi.

Hiện tại bọn họ đang vây công một Độc Chi Yêu Cầm trung nguyên Tứ Kỳ, con yêu thú này đáng như gà rừng, cổ cao mỏ nhọn, sắc bén vô cùng, đặc biệt là nó chỉ có một chân. Độc Chi Yêu Cầm rít gào liên tục đập cánh bay lên, sử dụng mỏ cùng lợi trào phóng về phía đoàn người, rất nhanh liền có người bị thương. Sở Hà đoàn trưởng cùng con gái Sở Mạch vì tu vi cao nhất nên xông ra ngoài trực tiếp đối đầu với Yêu Cầm. Trong thú tộc thì yêu thú là loài cao giai, vô cùng thông minh, xảo quyết, ngoài trừ bản tính hung hãn ra bọn chúng thường thông linh sớm, Độc Chi Yêu Cầm là yêu thú tứ kỳ, tương đương với nhân loại tu vi luyện linh cảnh, nó đã sớm thông linh, xảo trá vô cùng, luôn chọn đối thủ cấp thấp, mỗi lần ra đòn đều là sát chiêu. Thế cục hỗn loạn mỗi người đều dốc sức tiêu diệt yêu cầm, duy chỉ có Triệu Linh Tiêu là không thấy bóng dáng, điều này khiến không ít người tức giận, cái tên thô lỗ này lúc đụng chuyện liền trốn mất tăm, đặc biệt là Sở Mạch, nàng vốn dĩ rất có thành kiến với hần, hiện tại càng thêm xem thường, chán ghét.

Cuộc chiến đã vào khúc khúc, Độc Chi Yêu Cầm đã bị chọc giận, đôi mắt nó đỏ như máu, thấy người là mổ, thấy người là đá, nó điên cuồng tung hoành trong đám người, hai cha con Sở Hà mặc dù hợp sức nhưng cũng không áp chế nổi nó.

Trong lúc máu chốt đột nhiên sinh ra dị biến, một sợi dây leo không biết đã nằm dưới đất từ khi nào đột nhiên buột lại thành một cái thòng lọng, Độc Chi Yêu Cầm vừa lúc nhảy vào sợi dây lập tức thất lại, Yêu Cầm mất thăng bằng bị kéo chống vó treo lủng lẳng trên không.

•Tổ cha nó! Còn trơ mắt nhìn, mau mau xử nó ta sắp không chịu nổi..

Người cảm thấy không ai khác chính là Triệu Linh Tiêu, hần mặt đỏ tía tai ra sức kéo dây không cho yêu cầm trốn thoát. Thì ra này giờ hần vắng mặt là vì chuẩn bị cái bẫy này.

Người phản ứng đầu tiên chính là Sở Mạch, tay nàng cầm Mạc Thủy Chi Kiếm không chút chậm trễ lập tức đâm ra, đường kiếm uyển chuyển như nước chảy lại sắc bén không bị nổi, nơi đường kiếm đi qua không khí bị cắt một vệt dài.

•Oác, oác,...

Tiếng yêu cầm đau đớn gợn dữ, nơi gần cổ bị cắt một đường dài, sâu tận xương, máu tuôn như xối.

Phút chốc kinh ngạc qua đi, mọi người trong đoàn đều là những người có kinh nghiệm, đi trong cõi chết, lập tức tỉnh táo phát động tấn công, vô số binh

khí đâm ra, giấy lát sau Độc Chi Yêu Cầm bị xiên thành cái túi rách chết ngắc.

Triệu Linh Tiêu thả lỏng tay, một đàng từ từ chui vào tay hắn, đến hiện tại hắn vẫn không biết một đàng này là thể nào, tại sao lại có thể chui từ người hắn ra nhưng hắn khẳng định một điều một đàng đối với hắn không chút nguy hiểm còn có cảm giác huyết mạch liền nhau một thể, giống như nó chính là một phần cơ thể của hắn vậy, hơn nữa một đàng rất lợi hại, tuy đơn giản nhưng lại cực kỳ cứng chắc, có cảm giác chỉ cần đâm nhẹ là có thể dễ dàng xuyên qua một tảng đá.

Triệu Linh Tiêu hai tay chống gối thờ hồng học như trâu, vừa rồi dốc hết sức khiến hắn không chịu nổi, dù sao hắn hiện tại tu vi quá thấp, mới chỉ là luyện thể nhất kỳ, chưa có động ra chân khí, nếu không phải là Sở Mạch phản ứng nhanh nhạy thì hắn đã sớm chóng không nổi.

Rối loạn qua đi, toàn bộ binh đoàn chìm trong hưng phấn tứ kỳ yêu thú vô cùng có giá trị, toàn bộ cơ thể đều là bảo bối nên sau khi giải phẫu bị thu gom sạch sẽ không chừa một cọng lông. Sau cuộc chiến lần này, rất nhiều người nhìn hắn bằng ánh mắt khác, tuy thực lực hắn khá yếu nhưng tâm kế rất tốt, có thể giúp ích cho chuyến đi chứ không phải là gánh nặng như ban đầu bọn họ nghĩ, dần dần chấp nhận hắn.

Ngay cả tiểu thư lạnh lùng Sở Mạch cũng thay đổi ánh nhìn về hắn, nếu không có hắn thông minh giải bày thì binh đoàn đã không thuận lợi giết được Độc Chi Yêu Cầm, phải biết yêu cầm không dễ đối phó, dù toàn bộ binh đoàn ra sức giết được nó thì thương vong không thể tránh khỏi, dần dần ánh mắt chán ghét của nàng biến thành tò mò.

Lần này Triệu Linh Tiêu không tham gia chia sẻ yêu cầm, toàn bộ đều để lại cho binh đoàn quyết định, tất nhiên họ sẽ không khách sáo. Sau khi thu dọn tất cả lại lên đường.

Không khí bên trong Cô Âm cốc càng lúc càng nóng nực, vô số người ngày đêm không ngừng nghỉ liên tục chạy sâu vào bên trong, xuất hiện không ít hơi thở cường đại khiến ma thú yêu thú cấp thấp hoảng sợ bỏ chạy tán loạn không dám đối mặt, có vài thú vương lúc trước là bá chủ một vùng trong mấy ngày bị cao thủ hạ sát, cơ thể bị cướp sạch không còn một mẫu xương. Xa xa vang lên tiếng đánh nhau, chỉ cần một chút va chạm, xích mích là lập tức xông vào chém giết, khung cảnh tràn ngập bạo loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Dị bảo xuất thế hấp dẫn vô số người, chỉ cần chiếm được cơ duyên liền một bước lên mây, lần này dị quang đột ngột xuất hiện trong Cô Âm cốc cực kỳ cường đại khiến vô số sinh linh nóng mắt, không chỉ có tán tu mà ngay cả một số tông môn lớn nhỏ cũng cho đệ tử xông vào.

Hà Môn dòng binh đoàn dựa vào tốc độ nhanh nhất không ngừng băng rún, à không băng rừng vượt suối một đường thẳng tiến, đoạn đường đi qua nguy hiểm tứ bề, trùng điệp, thú yêu rải rác khắp nơi, cả đoàn trong lúc bất cẩn đã chết mất hai người, bị thương mười mấy người do bị hung thú tập kích, hiện tại mỗi bước chân phải vô cùng cẩn thận, đề phòng, nếu không chỉ sợ sảy một chút liền mất mạng. Cũng may là mấy thú vương trong khu vực hầu hết bị đám cường giả hù bỏ chạy mất dép nên cả đoàn không gặp nguy hiểm lớn.

Một đêm nữa lại buông xuống, cạnh ánh lửa bập bùng cả đoàn yên tĩnh nghỉ ngơi, Triệu Linh Tiêu trở lại trong lều khoanh chân tu luyện, linh khí như suối róc rách chảy vào tứ khiếu kinh mạch từ từ ôn nhuận, đánh thông tạp chất.

Rất nhanh bình minh lại lóe lên, ánh sáng rực rỡ làm mọi người thoải mái.

Triệu Linh Tiêu từ trong lều bước ra, hắn cẩn thận vờn vai, khoe môi vui vẻ nhếch lên, một đêm tu luyện lại tăng lên một tiểu kỳ cảnh giới, cảm giác thăng tiến không ngừng này khiến tâm tình hắn phấn chấn, cứ tiếp tục như thế này thì rất nhanh hắn sẽ đạt đến viên mãn luyện thể cảnh.

Hít sâu một hơi, hắn bắt tay vào thu dọn lều, chuẩn bị khởi hành, nếu nói ban đầu hắn không có hứng thú với dị bảo xuất thế thì hiện tại hắn rất muốn đi xem thử, dù sao tò mò vẫn là bản tính của nhân loại mà.

Đoàn người rất nhanh lại tiếp tục lên đường, dọc đường có mấy lần Triệu Linh Tiêu nói chuyện với Sở Tiểu Chiêu về Tiểu Kê, hắn không ngờ là con chim nhỏ lại bị nàng tóm được, cái vẻ mặt kiêu căng ngày nào giờ bị nhốt vào lồng ai oán nhìn hắn. Đã mấy lần hắn có nhã ý trao đổi Tiểu Kê với nàng nhưng cái nha đầu ương bướng này nhất quyết giành với hắn khiến hắn bất đắc dĩ không thôi. Về phần Tiểu Kê thì nó khóc không ra nước mắt, mấy hôm nay tuy được đối xử khá tốt nhưng suốt ngày bị nhốt trong lồng khiến nó suyết điên, đường đường là một linh thú cao cao tại thượng lại bị nhốt như thú cũi thì thật là mất mặt.

Nửa ngày sau rốt cuộc đoàn người cũng đến được nơi phát ra dị quang.

Đó là một cánh cổng bằng đá lớn, cao năm trượng, được làm bằng một loại nham thạch cứng chắc không biết tên, bên ngoài rêu phong cổ kính, bên trong là một khoảng không mờ mịt, hư vô, thoát nhìn có thể đoán ra đây là một vực một truyền tông còn cụ thể truyền tông đi nơi nào thì không ai biết, xung quanh cánh cổng năm dặm không có bất cứ thứ gì, hoàn toàn trống trải, dù là một ngọn cỏ cũng không có. Phía trước có không ít người đang vây quanh cánh cổng, bọn họ không ngừng bàn tán xôn xao chuyện gì đó rồi cùng nhau đi vào vực môn, rất nhanh có không ít người đã tiến vào phút chốc biến mất không thấy tăm hơi.

Đám người Hà Môn dong binh đoàn dừng chân trước vực môn chốc lát rồi cũng quyết định xông vào, dù sao đã đến rồi cũng nên thử một chút vận may, Triệu Linh Tiêu cũng vậy.

Bọn sau khi chuẩn bị sẵn sàng liền bước vào vực môn.

Triệu Linh Tiêu đột nhiên cảm thấy trọng lực biến mất, toàn thân mất thăng bằng sau đó thấy mình xuất hiện bên trong một đường hầm, cảm giác ẩm ướt ập vào mặt, không gian âm u, tĩnh mịch, khắp nơi là những trụ đá có lớn có nhỏ như những cây gai đâm ra từ vách đá nhọn hoắt, toàn bộ đường hầm tối đen, thi thoảng có vài tia sáng không biết từ đâu leo lét chiếu đến giúp người ta miễn cưỡng nhìn thấy được cảnh vật xung quanh.

Nơi đây ngoại trừ đoàn người Hà Môn binh đoàn ra không còn ai khác, có lẽ bọn họ đã đi vào trong.

Cả đoàn thần kinh căng ra, cẩn thận từng bước đi sâu vào trong.

Đường hầm rất sâu, đi mất nửa ngày vẫn chưa thấy điểm cuối, xung quanh chỉ đá là đá, không còn bất cứ thứ gì khác, chỉ có điều càng đi sâu vào trong nhiệt độ càng lúc càng tăng, ánh sáng đường như cũng nhiều hơn.

Đi thêm một đoạn chợt đường hầm hơi rộng ra, trần cùng cao hơn, nhiệt độ tăng cao khiến không ít người đổ mồ hôi ướt áo.

Càng ngày đường hầm càng rộng ra, mới đầu chỉ rộng hơn mười trượng thì hiện tại đã rộng ba bốn mươi trượng, nhiệt độ cũng theo đó tăng lên, bây giờ nhiệt độ bên trong đường hầm đã đủ để luộc chín một quả trứng, mọi người không biết chuyện gì nhưng có thể cảm nhận được rằng càng đi sâu vào trong nhiệt độ càng khủng bố. Trong tất cả chỉ có Triệu Linh Tiêu là thông dong, không biết vì sao nhưng hẳn không cảm thấy nóng một chút nào.

Sức nóng càng ngày càng khủng khiếp, cho dù là tu luyện giả luyện khí cảnh có cương khí hộ thể cũng cảm thấy khó chịu, đã nóng đến mức nước cũng bốc hơi, nếu là luyện thể cảnh bình thường đã sớm chịu không nổi, chỉ có tên quái thai Triệu Linh Tiêu là không có việc gì, trong khi người khác đang mặt nhăn mày nhíu thì hắn cứ thong thả rảo bước như đang đi dạo.

Phía trước đã không còn âm u nữa mà là sáng rực như ban ngày, ánh sáng chói mắt nhấp nháy như ngọn lửa đang cháy.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Đám người Triệu Linh Tiêu đi thêm một chút thì phát hiện ra phía trước có người, không những thế họ còn đang đánh nhau, tiếng chém giết không ngừng vang lên. Khi đoàn người tới gần thì chém giết đã xong, dưới đất có gần chục cái xác trên người máu tươi đầm đìa.

•Thì ra là người Tứ An binh đoàn, chắc là họ bị tập kích.

Một người trong đoàn nhận ra lai lịch của những người kia liền nói

•Thì ra là Sở trưởng đoàn, không ngờ có thể gặp mặt tại đây.

Một người trong đám người kia nhận ra Sở Hà liền bước ra chào hỏi, người này chắc tuổi tứ tuần, dáng người cao gầy, mặc giáp binh màu đen nhìn không bắt mắt một chút nào, nhưng trong người toát ra khí thế không thấp hơn Sở Hà đoàn trưởng cũng là Luyện linh trung giai.

•Ồ ra là Nguyên đoàn trưởng, đã lâu không gặp, không ngờ huynh cũng có hứng thú chạy vào đây..

Sở Hà khách sáo đáp lời nhưng mặt không quá hứng thú, thậm chí trong lòng còn có chút không ưa người này, cùng là dong binh đoàn, xích mích, va chạm với nhau là không thể tránh khỏi.

•Nếu đã gặp mặt như vậy hay là chúng ta cùng nhau đồng hành, có nguy hiểm gì cũng dễ đối phó hơn.

Đoàn trưởng Tứ An binh đoàn Nguyên Can không cười nói.

Sở Hà không đáp, chỉ lẳng lặng dẫn binh đoàn của mình tiếp tục tiến về phía trước.

Nguyên Can nhìn thái độ của Sở Hà cười khẩy, phát tay ra lệnh người của hắn đi theo sau.

Lại thêm nửa ngày qua đi đoàn người Triệu Linh Tiêu đi đến một hỏa vực. Trước mắt họ là một biển dung nham nóng rực, dòng dung nham màu đỏ không ngừng vận chuyển, từng bong bóng khí ùng ục sôi trào, sức nóng khủng khiếp lan tỏa, chính giữa biển dung nham là một cây cầu bằng đá nổi bồng bênh, theo quỹ tích chuyển động của dung nham cây cầu chậm rãi chuyển động như vật sống.

Đoàn người đứng trước biển dung nham nội tâm rung động không thôi, lòng thầm tưởng tượng nếu bản thân nhảy vào đó sẽ thành ra cái dạng gì, chắc là tan thành mây khói không còn một mẫu xương.

Bọn họ cẩn thận bước lên cây cầu đá, đi trên cây cầu bồng bềnh như đi trên mặt nước, không biết nó làm bằng loại đá gì mà có thể nổi lên trên bề mặt dung nham mà không bị hòa tan.

Cây cầu rất dài, hầu như không nhĩ thấy cuối, bọn họ đi mất mấy canh giờ mà vẫn chưa đi hết.

Một lúc sau mọi thứ sảy ra dị biến, cây cầu liền mạch không còn nữa, thay vào đó là những tảng đá nhô lên khỏi mặt dung nham, mỗi tảng cách nhau một thước. Mọi người nhìn cảnh này liền biến sắc mặt, không lẽ lại phải nhảy qua mấy chỗ này, nếu lỡ trượt chân té xuống chẳng phải là tan thành mây khói hay sao.

Mọi người trong đoàn chần chừ, không ai dám làm người đầu tiên mạo hiểm. Cho đến khi đám người Tứ An binh đoàn đi đến, từng người nhìn bọn họ bằng ánh mắt kinh thường sau đó nhảy ra ngoài tảng đá chênh vênh.

•Ha ha ha.. Thì ra đám người Hà Môn binh đoàn đều là một lũ nhát gan...

Một người trong Tứ An binh đoàn mặt mũi đáng ghét mở miệng trào phúng, châm chọc, khiến cho đám người Triệu Linh Tiêu tức ngựa răng nhưng không làm gì được. Gã nói xong vênh vào rồi đi, nhưng khi gã định nhảy qua tảng đá tiếp theo thì đột nhiên một cái đầu khổng lồ với cái mồm đầy răng lom chom từ dưới dung nham trồi lên, gã chưa kịp la tiếng nào đã bị nuốt trọn.

Đám người Hà Môn binh đoàn kinh hãi chết đứng, đám người Tứ An binh đoàn đứng trên tảng đá ngo ngác.

•Đó... Đó là thứ gì..

Cuối cùng có người lên tiếng, là thành viên Tứ An binh đoàn.

•Aaaaaa.

Không đợi mọi người kịp phản ứng thì một âm thanh trầm thiết lại vang lên, một người khác trong binh đoàn Tứ An đã nằm trong bụng quái thú.

•Trời ạ, là Viêm Ma Thú, chạy mau..

Có ai đó rống to, cục diện hỗn loạn, tất cả nháo nhào bỏ chạy chối chết.

Từ đầu đến cuối đám người Triệu Linh Tiêu không nói một lời, tâm tình chết lặng nhìn theo đám người Tứ An binh đoàn bỏ chạy như chó nhà có tang, xa xa vang lên tiếng hét thê lương.

Viêm Ma Thú là quái vật thời thượng cổ, trong bách quái lục có viết rằng, viêm ma thú là do tinh hoa viêm hệ kết tụ mà thành, sau mấy vạn năm sinh ra linh trí, tính cách hung hãn, thích giết chóc.

Con Viêm Ma Thú trước mắt này hình dáng giống như con lươn biển, toàn thân đều là dung nham nóng chảy, thân dài mười trượng rõ ràng đã trưởng thành, khu vực phía trước chính là địa bàn của nó, bước vào đó thì chỉ cần bị nó nhắm vào chắc chắn sẽ không thoát khỏi.

•Trong các người nếu có ai có ý thoái lui có thể quay lại.

Sở Hà nhìn tất cả nghiêm túc nói.

Phút chốc có mười mấy người quay lại, trong đó đa số là có vương bận vợ trẻ con thơ không dám liều mình.

•Nếu các người không từ bỏ thì lát nữa cố gắng chạy thật nhanh, chỉ cần qua khỏi đây sẽ không có chuyện gì.

Sở Hà nhìn những người còn lại bất đắc dĩ nhắc nhở, ở đây toàn là những người quen, gã không muốn mất đi người nào.

•Đi..

Hít một hơi thật sâu,, Sở Hà hô lớn, tất cả mọi người vẩy hết tốc lực chạy như bay về phía trước, họ như con ếch không ngừng nhảy qua những tảng đá. Đi một đoạn vẫn chưa thấy Viêm Ngư xuất hiện, có lẽ nó đang bận truy đuổi nhóm người Tứ An binh đoàn, điều này khiến mọi người thở phào.

•Cẩn thận, nó ở phía trước..

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Phía xa có thể nhìn thấy cái đuôi của nó đánh lên mặt nước, à không mặt dung nham, mọi người trái tim treo cao, tâm thần căng cứng, chuẩn bị sẵn sàng. Quả nhiên chỉ một lát nó liền tấn công, thân hình dài thượt của nó lao lên không tấp tới một người trong đoàn khiến hần kinh hãi né tránh, rất may là hần thoát khỏi đòn công kích sấm sét kia. Lúc nó trôi lên có không ít người tung đòn sấm sét vào người nó thế nhưng như muối bỏ biển, chỉ có thể lay động nó một chút cứu tên kia một mạng.

Viêm Ngư đánh hụt tự nhiên sẽ không từ bỏ mà liên tục tấn công, tuy đoàn người đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng trải qua vẫn rất chật vật. Dưới công kích bảo tố của Viêm Ngư rốt cuộc có người xấu số.

•Tiểu Đạt...

Có người bị thương rống lên, chắc là bằng hữu của người chết.

•Không được phân tâm tiếp tục chạy..

Giọng Sở Hà uy nghiêm vang vọng.

Mọi người điên cuồng chạy.

Liên tục có kẻ chết trong miệng quái vật.

Mắt thấy đích sắp đến, chỉ còn một đoạn ngắn nữa.

Sở Tiểu Chiêu tay vẫn ôm Tiểu Kê, thân hình nhỏ nhắn không ngừng nhảy qua những tầng đá, đột nhiên dung nham trước mặt nàng dậy sóng, một cái mồm đầy răng nhọn há ra tấp tới, đôi mắt xinh đẹp của nàng vì kinh hoàng mà ngây ra.

•Tiểu Chiêu..

•Chiêu nhi..

Sở Hà, Sở Mạch hét lên, cả hai hoảng hốt lao về phía đó.

Ngay cả Triệu Linh Tiêu cũng thót tim, trong chớp mắt không suy nghĩ nhiều hần như tia chớp vọt lên, hần ở gần nàng nên rất nhanh đã đến, hai tay ôm lấy nàng, mắt nhìn chăm chăm vào Viêm Ngư, sức nóng khủng khiếp lan tới, lực lượng cuồng bạo khiến lòng người tuyệt vọng.

Ánh mắt mọi người kinh hãi.

Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi dây thùng ấy đôi mắt Triệu Linh Tiêu đột ngột hóa thành dung nham, tuy không lộ ra sức nóng hủy diệt nhưng đôi mắt ấy làm người ta cảm giác như chỉ nhìn một cái cũng khiến linh hồn bị hòa tan.

Mắt thấy Viêm Ngư hung hãn không gì cản nổi đột nhiên bị khựng lại giữa không trung, ánh mắt nó hóa thành kinh hãi khôn cùng, chớp mắt thân hình khổng lồ tan ra thành một luồng khói đỏ không ngừng chui vào lỗ mũi và miệng của Triệu Linh Tiêu.

Quá trình diễn ra chỉ tốn một khoảnh khắc, toàn bộ cơ thể Viêm Ngư hoàn toàn nhập vào người Triệu Linh Tiêu. Trong khoảnh khắc đó tất cả người xung quanh trợn mắt há mồm nhìn hần, ngay cả Tiểu Chiêu đang ở trong ngực hần cũng đứng hình, không hiểu chuyện gì xảy ra, bỗng chốc khí thể toàn thân hần dần trào, kinh mạch không ngừng bị trùng kích.

Tứ khiếu kinh mạch.

Ngũ khiếu kinh mạch.

Lục khiếu kinh mạch.

.....

Luyện khí cảnh thập nhị kỳ sơ giai.

Luyện khí cảnh thập nhị kỳ trung giai.

Luyện khí cảnh thập nhị kỳ đỉnh phong.

Rốt cuộc khí thể hùng hồn trên người hần dần tán đi, một lần hấp thụ Viêm Ngư liền một hơi thăng tiến liên tục tám tiểu kỳ cảnh giới thật khiến người kinh ngạc, tuy ở tuổi hần tu vi hiện giờ không phải quá cao, nếu so ra thì hần vẫn chỉ là thiên phú bình thường.

Phù..

Triệu Linh Tiêu thở ra một ngụm trọc khí, vừa rồi trong lúc nguy cấp đột nhiên trong người hắn xuất hiện một cỗ lực lượng nóng cháy vô tình được kích phát, một hơi nuốt hết Viêm Ma Thủ Viêm Ngự sau đó luyện hóa thành chân khí cuộn cuộn trong thập nhị kỳ kinh mạch khiến hắn một hơi đột phá đến viên mãn luyện thể cảnh, chỉ cần một bước nữa là sẽ chạm vào luyện khí cảnh.

Kinh ngạc dần qua đi, tất cả lấy lại tinh thần, lần này vượt qua cửa ải khó khăn, nếu không nhờ có Triệu Linh Tiêu phút cuối nhảy ra có lẽ tiểu thư xinh đẹp Sở Tiểu Chiêu đã hương tiêu ngọc vẫn nên Sở Hà đoàn trưởng vô cùng cảm kích hắn, đối xử với hắn thân tình hơn trước, ngay cả Sở Mạch luôn lạnh nhạt với hắn cũng bước lên nói một câu đa tạ, điều này làm hắn vô cùng thỏa mãn.

Đoàn người tiếp tục vào sâu bên trong, con đường phía trước đã dễ đi hơn, không còn chạp bẫy nữa, rất nhanh họ đã đi đến đích.

Khung cảnh phía trước hiện ra.

Tất cả há hốc mồm.

Đường hầm dần lui về phía sau, một động phủ khổng lồ hiện ra, bên trong rộng gần ngàn trượng, có một sơn môn khổng lồ tọa lạc, khắp nơi là dung nham nóng cháy, là một sơn môn nổi trên mặt dung nham.

•Cái này...

Có người chịu không nổi kinh ngạc hô lên.

•A! Ta biết rồi, Liệt Thiên tông, đây là sơn môn của Liệt Thiên tông..

Có người hiểu biết nhiều bật thốt.

•Không phải chứ, Liệt Thiên tông đã mất tích hơn ba trăm năm rồi, sao lại xuất hiện ở đây.

•Không biết, nhưng nghe nói lúc còn hưng thịnh sơn môn này cất giữ rất nhiều tài bảo, hiện tại sơn môn vẫn còn nguyên vẹn chắc chắn là sẽ có thứ tốt, chúng ta mau đi nhanh, tranh thủ thu lấy một phần...

Có kẻ hào hứng la lên, tất cả phấn khởi chạy vào trong sơn môn.

Dọc đường Triệu Linh Tiêu nghe được một ít thông tin, Liệt Thiên tông là một môn phái nhất lưu thuộc ba trăm năm trước, từng một thời vang danh lẫy lừng, thế nhưng không biết vì sao trong một đêm mất tích, nghe nói rằng lúc sơn môn này mất tích cũng xuất hiện dị quang sáng một góc trời, về sau nhiều người mang tham vọng lục soát khắp nơi tìm kiếm nó nhưng vô vọng, dần dần về sau không còn ai để ý đến nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Khi Triệu Linh Tiêu bước vào trong sơn môn nội tâm hắn rung động không thôi, nhìn từ xa đã rộng lớn, bước vào lại càng thấy nó hùng vĩ, bình đài, lầu các, đình thự nhiều vô kể, kiến trúc xa hoa khác hẳn với địa cầu, hắn như lạc vào thế giới cổ trang, những mái nhà uốn lượn, ngói đỏ tường phong, khắp nơi chạm khắc hữu kỳ bách thú khiến người nhìn hoa cả mắt, sơn môn rộng lớn không sao bì nổi, có thể tưởng tượng được lúc còn thời điểm đình phong nó có thể chứa bao nhiêu đệ tử.

Triệu Linh Tiêu bước từng bước, lòng cảm thán không thôi, môn phái vĩ đại như thế này tại sao lại diệt vong trong một đêm, nhìn khắp nơi loan lổ vết tích chiến đấu, xa xa vài đình viện bị lực lượng cường đại đánh sập, không biết đã trải qua trận chiến khủng khiếp nhường nào.

•Đứng lại, nơi này đã bị Thanh Lôi môn trấn giữ, người không liên quan không được vào..

Đi một đoạn thì có một nhóm người chặn đường, bọn họ vận thanh y, khí thế hiên ngang, là người đại môn phái. Tuy đám người Hà Môn binh đoàn có bất mãn nhưng không dám đối đầu với đại môn đại phái đành bắt đầu vòng đường khác, những môn phái này ý vào thế lực lớn phong tỏa, chiếm giữ khắp nơi, tài bảo đều bị họ thu vào túi, những thế lực nhỏ như Hà Môn binh đoàn chỉ có thể đi đường vòng, liếm láp được một chút tàn dư.

Mặc dù là tàn dư nhưng cũng rất có giá trị, đi dạo một lúc liền có người thu hoạch, vũ kỹ, binh khí, đan dược, tuy phẩm cấp không cao nhưng đối với những tán tu nghèo như bọn họ thì đây cũng tính là một phần tài sản, bọn họ thu nhặt được những thứ này là do đám người đại môn phái không thèm nên mới còn sót lại, bọn họ chỉ quan tâm đến kỳ bảo, nghe nói Liệt Thiên tông ngày xưa có tồn tại một thần khí không biết là thật hay giả, nếu có được cơ duyên được thần khí nhận chủ liền một bước lên mây.

Đi được một đoạn nữa thì bọn họ đụng phải một nhóm người, những người tầm mười bốn, mười lăm tuổi này ăn mặc đẹp đẽ, hông đeo trường kiếm, là đệ tử mới nhập môn của đại môn phái nào đó, bọn họ nhìn thấy đám người Triệu Linh Tiêu bước tới thì cất giọng trào phúng.

•A! Không ngờ một đám chuột cũng vào được tận đây, thật bất ngờ...

•Theo ta thấy trong này có rất nhiều chuột, có thêm một đám cũng không nhiều...

•Đứng đứng.. Ha haha..

Từng loạt âm thanh trào phúng, chế giễu vang lên.

Đám người Hà Môn binh đoàn giận ngửa răng nhưng không dám làm gì, có người nhận dạng được đám kia, là đệ tử của Linh Kiếm phong, một môn phái nhị lưu, thế lực không nhỏ. Nhìn bọn họ hống hách như vậy chắc chắn địa vị trong tông môn không thấp, tên dẫn đầu là Lý Khai, là đệ tử nội môn của Linh Kiếm Phong.

•Ồ! Không ngờ trong đám chuột lại có đến hai mỹ nhân...

Lý Khai rất nhanh phát hiện Sở Mạch, Sở Tiểu Chiêu lẫn trong đám người, ánh mắt lóe tia dâm dục.

•Tốt tốt, hôm nay tâm tình ta khá tốt, chỉ cần hai nàng ngoan ngoãn ở lại phục vụ bọn ta thì những người khác có thể sống sót rồi đi...

•Ràn rờ..

Rốt cuộc có người không kim được quát lên, đây rõ ràng là không xem ai ra gì mà.

•Ràng rờ.... Hừ...

Lý Khai cười âm trầm, không thấy hắn có động tác gì thế nhưng đột nhiên có một luồng kiếm quang bắn ra, tên vừa lên tiếng chưa kịp đề phòng yết hầu đã thủng một lỗ ngả ưỡch xuống đất.

•Quá đáng...

•Thật là hiếp người quá đáng..

Lập tức một đám người tức giận nháo nhào.

Lý Khai không chút quan tâm, nét mặt hững hờ.

•Chỉ cần hai nàng ngoan ngoãn thì sẽ không ai phải chết, nếu không... Hắc hắc... Ta sẽ giết hết, sau đó bắt giữ hai nàng, từ từ hành hạ.

Lý Khai cười đề tiện.

Sở Mạch không nói, bàn tay nhẹ nhàng rút kiếm.

•Chết tiệt, chúng ta liều mạng với chúng, Đại môn phái thì lợi hại lắm sao..

•Đúng vậy, làm thịt chúng, trả thù cho A Khang huynh đệ..

Đám người Hà Môn binh đoàn không phải hạng người tham sống sợ chết, lần này bị người khi dễ tận cửa nếu không chống lại sẽ có lỗi với lương tâm.

•Các người đừng khi dễ người quá đáng, nếu không bọn ta cá chết lưới rách với các người.

Sở Hà nén giận nói, ít nhất hiện tại gã không muốn chiến đấu, trận chiến này sẽ không có lợi, cho dù lần này bọn họ thắng thì sau này Hà Môn dong binh đoàn cũng sẽ không sống yên ổn.

•Khi dễ người quá đáng, ha ha các người quá xem trọng mình rồi, các huynh đệ mau mau ra tay, giết hết bọn chúng, hai nữ nhân kia ai cũng có phần..

Lý Khai cười to. Những tên bên cạnh hắn nghe xong mắt sáng rỡ cười dâm dục, trường kiếm bên hông xen xên rút ra.

Hai bên tiến vào trạng thái giương cung bạt kiếm.

Đột nhiên không gian chấn động dữ dội.

Một giọng nói như u hồn vang vọng khắp sơn môn.

•Ha ha ha... Một đám sâu mọt, đã đến đây rồi thì bắt đầu trò chơi đi...

Âm thanh như sấm sét trấn động màng nhĩ mọi người, vang vọng khắp nơi không chỗ không ở.

•Là ai...

•Già thần già quý...

•Mau chui ra đây cho bổn tọa, đừng làm con rùa rụt đầu...

Vô số cường giả quát lớn, dùng thần thông bay lên không quan sát nhưng không tìm được nguồn gốc âm thanh.

•Ha ha ha... Ta nghĩ được mùi máu thịt, mau để thân thể quý giá của các người lại cho ta...

Âm thanh mang theo sát ý khiến da đầu người tê dại, không gian tràn ngập một màu đỏ như máu, nhiệt độ phút chốc tăng cao, dung nham ừng ực sôi sục.

•Có dị biến, tất cả cẩn thận...

Không biết ai đó sợ hãi quát lên.

Từ dưới dung nham vô số quái vật hung hãn trồi lên, có nhân loại, có hung thú, toàn thân là nham thạch nóng chảy toát ra hơi nóng diệt thế, số lượng lên đến ngàn con.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

•Đó... Đó là Xích Viêm Hồn Khổng Khôi Lỗi.

Có kẻ kiến thức cao kinh khủng hét lên.

•Diệt Thần Thiên Hóa Khốn Nguyên trận pháp...

Có người nhận ra nguồn gốc của ánh sáng đỏ. Tất cả sinh linh trong Liệt Thiên Tông tái mặt, người không biết còn đỡ, người đã nghe qua hung danh của Liệt Thiên Tông đều biết đến hai thủ đoạn trấn tông này, Liệt Thiên Tông tọa lạc trên mạch địa hỏa nguyên chi, nơi hỏa chi khí kết thành dòng chảy, tinh hoa hỏa thuộc tính vô cùng tinh thuần, trong mấy trăm năm không ngừng kết tinh ra hỏa linh thạch, cao thủ của Liệt Thiên Tông lợi dụng vào hỏa nguyên chi mạch thiết kế ra Xích Viêm Hồn Khổng Khôi Lỗi và Diệt Thần Thiên Hóa Khốn Nguyên trận pháp.

Xích Viêm Hồn Khổng Khôi Lỗi là thủ đoạn luyện chế linh hồn của sinh linh sau khi chết vào trong dung nham để tạo ra một khối lỗi dung nham có sức phá hoại phi thường.

Diệt Thần Thiên Hóa Khốn Nguyên trận pháp là trận pháp do một huyền sư trận pháp thiết kế, là đại trận thất đẳng chuyên phòng ngự vây khốn, kết hợp với Xích Viêm Hồn Khổng Khôi Lỗi sẽ tạo ra uy lực kép, vô cùng đáng sợ.

Ngày xưa Liệt Thiên tông nhờ vào hai thủ đoạn này vây chết không biết bao nhiêu cường giả, ngay cả một đại năng Trú Nguyên cảnh cũng xui xẻo chết trong đại trận.

Lần này đại trận mở ra, khối lỗi bị kích hoạt chắc chắn có người ở phía sau giật dây, điều này khiến nhiều người lạnh sống lưng, chẳng lẽ là người Liệt Thiên tông hay hậu duệ của họ còn sống, nói vậy đám người hùng hổ xông vào cướp bóc tài sản của người ta chẳng phải sẽ chọc giận người ta nổi giận sao.

Một cuộc giết chóc diễn ra, những khối lỗi này thực lực vô cùng đáng sợ, thấp nhất cũng đến luyện hồn cảnh, cao nhất đã đến luyện hư đỉnh phong. Đối với một số tán tu thực lực thấp thì đây là một binh đoàn khủng bố, khối lỗi không cần biết ai, thên nào con nào, chỉ cần thấy người sống là xông vào, cục diện bắt đầu hỗn loạn.

Trở lại với nhóm người Triệu Linh Tiêu trong lúc hai bên hùng hổ xông vào đánh nhau thì dị biến đột ngột phá rồi, bên cạnh họ cùng lúc xuất hiện hai mươi mấy khối lỗi đẳng cấp Luyện hồn, bọn chúng phát ra những âm thanh rít gào chói tai, từng bước đi đè lại trên mặt đất những dấu chân lửa, chúng không phân biệt địch ta vừa thấy người sống là xông vào tấn công, từ hình dáng có nhân loại, có thú vật như trâu, hổ, sói, thậm chí có cả hỏa nham chim ưng bay lượn trên không, thi thoảng đáp xuống cắn xé người sống. Đám người Hà Môn binh đoàn phải thu lại tức giận chuẩn bị nghênh địch.

Viêm Khôi lỗi tuy có linh hồn nhưng không có suy nghĩ, chúng chỉ tấn công bằng phương pháp nguyên thủy nhất là cào cú cắn xé, tuy nhiên chúng cũng rất nguy hiểm do có thể miễn dịch hết thảy đao kiếm binh thường do dung nham trong người có thể hòa tan sắt thép, khi chiến đấu với chúng vô cùng phiền phức chỉ có thể sử dụng chân khí tác động từ xa nên luyện thể cảnh hoàn toàn bất lực trong trận chiến với chúng.

Những người thực lực cao kết thành vòng thủ hộ che chở cho những người thực lực thấp, bọn họ liên tục lùi lại, không muốn trực tiếp đối đầu với những khối lỗi vô tri chỉ biết liều mạng này, hơi nóng tỏa ra từ chúng khiến người khó chịu, hít thở không thông.

•Tất cả mau lùi lại..

Sở Hà vùng một kiếm chém nát một viên khôỉ lồi lớn tiếng ra lệnh, chiến đấu kiểu này vô cùng tiêu hao, trong không gian trận pháp linh khí bị cô đọng không thể hấp thu để bù đắp chỉ cần chân khí cạn kiệt chỉ có con đường chết, thực lực không đủ như bọn họ chỉ có thể thoái lui bảo toàn lực lượng.

Triệu Linh Tiêu mới chỉ là Luyện Thể đỉnh phong, chưa cô đọng được chân khí nhưng hai sợi mộc đằng mọc ra từ người hắn vô cùng quý dị, giống như là khắc tinh của những khôỉ lồi kia, mỗi lần hắn đâm hay quất đều để lại vết thương trên người chúng, tuy không giết chết ngay nhưng có thể cản trở một lúc.

•Aaaaa...

Rốt cuộc có người không chống nổi, chính là đệ tử của Linh Kiếm phong tu vì luyện hồn trung giai, hắn bị hai khôỉ lồi hình sói vây công rốt cuộc chống không nổi bị móng vuốt cào xé, phút chốc toàn thân bốc cháy thành tro.

Người xung quanh mặt mày xám xịt, ánh mắt kinh hoàng tuyệt vọng. Những khôỉ lồi này đông vô số kể, như sóng trường gian lớp lớp, từng đợt công kích liên miên, không những thế đẳng cấp càng lúc càng cao, hiện tại đã xuất hiện không ít khôỉ lồi đẳng cấp luyện linh sơ giai.

•Aaaaa...

Liên tục có tiếng hét thê lương vang lên, những kẻ xấu số bị vây công thành tro bụi.

Đám người Hà Môn dong binh đoàn vô cùng hối hận khi vào đây, họ tưởng rằng sẽ có thu hoạch kinh người giúp họ thăng tiến, ai ngờ vị vậy trong hoàn cảnh này muốn quay lại cũng đã muộn, chỉ có thể dốc sức liều mạng.

Ầm ầm ầm.

Loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên, trong biển khôỉ lồi phóng ra một viên viên cao ba thước, thân hình khổng lồ tàn phá như thiên thạch đáp xuống trước mặt đám người Sở Hà, là khôỉ lồi đẳng cấp Luyện linh trung giai.

Viên viên không chút dừng lại tung ra một cú đâm về phía đám người Hà Môn binh đoàn, sức nóng khủng khiếp từ nắm đấm lan tỏa đột không khí nghe lèo xèo, Sở Hà hét một tiếng, kiếm trên tay bùng phát cực đại không chậm trễ chém ra một kiếm, phong nhuần ầm ầm va chạm với viên viên, kinh phong quét tứ tán, viên viên bị chém đứt một tay lùi lại mấy bước, Sở Hà bị lực đạo chấn ngược lão đảo, khoe môi rỉ máu, đã bị nội thương.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sở Mạch thấy cha bị thương không chút chậm trễ xông tới trước mặt, nét mặt giận dữ nhìn những viên khôỉ lồi biểu tình dữ tợn lao đến, thủy thuộc tính trong người nàng như thủy triều dâng lên, tay bắt kiếm quyết, thủy khí liên niên bất tận tuôn trào, tay ngọc yếu diệu chém ra một kiếm, quang mang như sóng thần ập vào đám khôỉ lồi, thủy khắc hỏa, đám khôỉ lồi bị kiếm quang quét qua liền tan vỡ, toàn thân hóa thành nham thạch đen vỡ vụn, Sở Mạch một chiêu tiêu diệt mấy chục viên khôỉ lồi.

Viên viên khôỉ lồi tức giận xông lên, tay còn lại tung ra cú đâm về phía Sở Mạch không cho nàng thời gian nghỉ ngơi, bắt đắ dĩ nàng phải cẩn rằng hươ kiếm lên đỡ đòn.

Triệu Linh Tiêu nhìn thấy nàng nguy cấp liền phóng mộc đằng trối lấy tay viên viên kéo nó lệch hướng nên ầm ầm xuống nền đá, viên viên bị quấy rối giận rống lên, cánh tay quật mạnh ném hắn như trái bóng bay vào một cái đập vào bức tường gần đó, đá vụn bay tứ tung, bụi bặm bốc lên mù mịt.

Sở Mạch không có thời gian quan tâm đến hắn, trường kiếm trên tay nàng lóe ánh xanh sáng bóng như ngọc, cơ hồ còn trông thấy sóng nước lẫn tẩn trên lưỡi kiếm, nàng tình huống khẩn cấp đã khởi động sát chiêu Ngọc Thủy Lưu Ly kiếm. Kiếp quang chớp động, chỉ thấy Sở Mạch nhóm chân lên lập tức biến mất tại chỗ, trong tích tắc đã xuất hiện ngay trước mặt viên viên, kiếm trong tay nàng đã đâm sâu vào trong ngực nó, phút chốc thủy khí lan tỏa, viên viên theo đó hóa thành đá vỡ vụn. Sở Mạch lão đảo không vững, mặt trắng bệch, thở dốc không ngừng. Thế nhưng nàng không hề được nghỉ ngơi lập tức có một khôỉ lồi hình người tiếp cận, bàn tay dung nham đáng thẳng vào đỉnh đầu nàng, khí lưu thổi tốc nàng bay múa, hơi thở nóng bức làm mặt nàng ửng đỏ hấp dẫn vô cùng, trong hoàn cảnh này khiến người có cảm giác yêu thương che chở, thế nhưng trong đôi mắt đỏ ngầu của hình nhân khôỉ lồi không có chút thương hoa tiếc ngọc mà chỉ có cuồng nộ sát phạt, bàn tay vô tình không chút do dự vỗ xuống.

Đình....

Ầm thanh thanh thúy vang lên, chỉ thấy hình nhân khôỉ lồi bị một cái vòng đánh bật ra sau, Sở Tiểu Chiêu từ sau lưng Sở Mạch chạy ra sóng vai với nàng. Sở Tiểu Chiêu điều khiển Ngọc Sắc Kim Khuyên linh khí tùy thân của mình ngăn chặn hình nhân khôỉ lồi để hai nàng có thời gian lùi lại, Ngọc Sắc Kim Khuyên trở lại trong tay Sở Tiểu Chiêu, Ngọc Sắc Kim Khuyên là một Linh khí trung phẩm, hình dáng là một chiếc vòng tay bằng ngọc không phải ngọc vàng không phải vàng, bên ngoài chạm khắc minh văn tinh diệu, có lực phòng ngự rất cao, biến hóa khôn lường. Tay nàng bắt pháp quyết Ngọc Sắc Kim Khuyên toát ra linh khí, một phân hai, hai phân bốn, chớp mắt xuất hiện mất chục cái phong tỏa vòng vây khôỉ lồi bên ngoài để cho bọn họ có thời

gian thờ dốc. Những người còn sống sót tùm lại thành một vòng tròn, mắt nhìn biển khơi lối ánh mắt tuyệt vọng

Phanh, phanh...

Ngọc Sắc Kim Khuyên không thể chống chịu được lâu, mấy chục chiếc vòng bị hất văng trở lại tay Sở Tiểu Chiêu, viêm khô lối không còn bị cản trở lập tức ủa vào. Đám sinh linh như con cá mắc lưới tuyệt vọng vùng vẫy.

•Aaaa.. Phụt....

•Cứu mạng....

Tiếng la hét thảm thiết, đây đã trở thành một cuộc đồ sát. Thảm cảnh như địa ngục trần gian.

•Hừ.. Già thần lộng quý, con rùa rụt đầu....

Một giọng nói uy nghiêm vang vọng, nguyên lực như biển cả khuếch tán, vô số quang mang như những con rắn nhỏ luồn lách khắp nơi, chúng đi đến đâu Xích Viêm khô lối bị đánh nát đến đó, trong phút chốc toàn bộ khô lối trong sơn môn bị tiêu diệt sạch sẽ.

Những người sống sót thờ phào đây là thủ đoạn thần thông của đại năng giả, một kích tiêu diệt toàn bộ khô lối thật là kinh người.

Ba thân hình lơ lửng trên không phát ra khí thế như thần thánh, uy nghiêm không thể xâm phạm, ánh mắt như sao quét qua xung quanh, muốn moi ra kẻ giấu mặt.

•Ồ! Không ngờ con kiến cũng có chút thủ đoạn, thú vị, thú vị..

Âm thanh như u hồn lại vang lên, dường như đối lực lượng của ba người kia làm ngạc nhiên, nhưng giọng điệu không chút sợ hãi lo lắng mà giống như thích thú như chơi một trò chơi thú vị.

•Đừng cố chống lại, mau ngoan ngoãn đem thân thể dâng lên cho ta đi.. Ha ha ha...

Tiếng cười âm lãnh như cửu u ma vương dưới địa ngục.

Bang bang..

Không gian trận pháp vang lên tiếng nổ đìếc tai, sắc trời đỏ như máu, nhiệt độ nóng như lò hỏa thiêu.

•Hồng hồng.....

Tiếng thú rống vang vọng, từ dưới dung nham mấy chục đầu hung thú khổng lồ bò lên, tất cả đều có thân hình to như núi, cao mấy chục thước, sắc điện hung bạo.

Đám người bị vây bên trong lúc này lòng chìm xuống, những khô lối này ít nhất cũng cỡ luyện hư cảnh, là cấp độ bọn họ không chống nổi, có tới mấy chục đầu như vậy thì bọn họ chỉ có thể chờ bị đồ sát, lúc này họ chỉ còn chút hi vọng vào những cường giả trên không kia.

•Hừ.. Càng giấu càng hở, nguoi rõ ràng là không dám lộ mặt ra chỉ biết khởi động trận pháp.. Để ta đập vỡ trận pháp chết tiệt này lôi nguoi ra...

Quả nhiên một cường giả trên không tức giận khi bị người chơi đùa quá lớn, khí thế bên người dâng lên, phút chốc mười mấy khô lối bị đánh nát thành một vùng dung nham.

•Hahahahaha.....

Tiếng cười âm u vang lên mang theo tia khinh thường.

•Con kiến đừng chống cự vô ích, mau mau chịu chết đi...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

•Gao....

Một tiếng gầm đĩnh tai phát ra từ sâu dưới sơn môn, như quái thú ngủ say thức giấc mang theo sự cuồng nộ muốn tiêu diệt hết thảy thế gian.

Phút chốc từng dãy đình viện đổ ầm ầm, hồ dung nham chính giữa sơn môn dậy sóng sôi sục. Một cột dung nham bắn ra trăm thước mang theo uy hiếp khiến người ngộp thở, như thần uy giáng thế tất cả sinh linh không có khả năng chống lại. Cột dung nham dần tán đi hiện ra một giao long to lớn thân dài trăm trượng, toàn thân từ đầu đến đuôi sắp xếp hoàn mỹ y như vật sống nếu không phải hiện tại toàn thân nó là dung nham thì người ta sẽ nghĩ nó là một giao long thật sự, là chúa tể một vùng biển cả, không biết Liệt Thiên Tông đã dùng thủ đoạn gì để luyện hóa nó thành khô lồi vô tri.

•Thì ra là Nguyên Hải Yêu Giao ba trăm năm trước từng tung hoành nam hải, sau này đột nhiên mất tích không ngờ đã bị Liệt Thiên Tông luyện hóa thành Khô lồi, thủ đoạn thật đáng sợ...

Một lão già tóc bạc phơ đứng giữa hai cao thủ khác nhận ra thân phận giao long cất giọng cảm thán.

•Cẩn thận, yêu giao này đã là Trú Nguyên cảnh sơ kỳ, hiện tại không còn linh trí sẽ rất nguy hiểm...

Một lão già khác nghiêm túc nói, khí thế trên người yêu giao khiến gã cảm giác bị đe dọa.

Còn lại một người tuổi khá trẻ, trạc trung niên tầm ba bốn mươi tuổi, trên người toát ra khí thế không ai sánh bằng, có thể đứng chung với hai lão cao thủ kia chứng tỏ thực lực không kém. Ba người này chính là hi vọng của những người trong sơn môn.

Giao long nhìn thấy ba cường giả đứng trên không như thấy kẻ thù truyền kiếp, rống lên một tiếng liền xông vào giao đấu. Từng đợt năng lượng ập đến như sóng triều. Ba người không chút lơ là sử dụng thần thông không ngừng công kích, yêu giao toàn thân linh hoạt, né trái đánh phải quật đuôi húc đầu, lấy một chọi ba vẫn không yếu thế, kinh khí dư âm cuộn cuộn lan tỏa, khí thế đủ đánh chết cao thủ luyện hư cảnh đỉnh phong bình thường.

So với cuộc chiến trên không thì cục diện dưới đất càng thêm hỗn loạn, vô số khô lồi đẳng cấp luyện linh như những cỗ máy giết người không ngừng càn quét những người sống sót, kẻ thực lực yếu thì chết không toàn thây, thực lực cao một chút thì chặt vật chống đỡ, lâm vào tình cảnh đèn dầu trước gió tùy thời sẽ tắt, tất cả bị dồn vào trung tâm sơn môn, dần bị ép đến hồ dung nham tiến thoái lưỡng nan.

Dưới đống đá lộn, Triệu Linh Tiêu khẽ rên rỉ, hần vật vã bò ra, trên người có nhiều vết thương lớn nhỏ, xương sườn và cánh tay bị gãy, mặt trắng như giấy, khóe môi còn vương máu. Lúc nãy hần bị viêm viêm ném vào bức tường đá bị thương không nhẹ, nếu không phải cơ thể hần có khả năng hồi phục biến thái thì đã sớm trở thành vong hồn rồi.

Hần đảo mắt xung quanh không nhìn thấy ai, phía xa có tiếng đánh nhau chắc là mọi người đã rút lui đến đó. Triệu Linh Tiêu tay ôm ngực, tập tễnh bước từng bước, cước bộ nhanh dần, gắng sức chạy sâu vào trong sơn môn.

•Gao..

•Xuy xuy xuy...

•Ầm ầm...

•A... Phụt....

Loạt âm thanh hỗn tạp vang lên, tình thế càng ngày càng xấu, mấy chục khô lồi thân hình như ngọn núi nhỏ đang không ngừng vây giết, người sống sót ánh mắt tuyệt vọng, ban đầu vào đây có đến mấy ngàn người giờ còn không đến một ngàn, ai nấy đều bị thương khắp người đang chặt vật chống đỡ.

Hà Môn binh đoàn chỉ còn lại mười mấy người, trong đó Sở Hà, Sở Mạch bị thương nhiều chỗ, y phục rách rưới, nhất là Sở Mạch nhiều chỗ bị thương, áo trên người không lành lặn lộ ra da thịt trắng nõn, vết thương đỏ rợn người càng nhìn càng thấy xót xa. Sở Tiểu Chiêu thì ổn hơn nhiều, tuy nặng có vài chỗ bị thương nhưng không nặng lắm so với người khác thì năng tốt nhất, những người còn lại thì đã đèn dầu sắp cạn, không chống nổi bao lâu nữa. Bọn họ cùng với mấy chục người khác họp lại chiến đấu với một đại viêm mang không lồ, nó dùng thân thể nóng cháy của mình tựa như xe tăng xông vào đàn áp đối thủ. Ầm một tiếng liền có người bị nó quật đuôi trúng chết thảm.

Triệu Linh Tiêu chạy đến vòng ngoài thấy bên trong tình huống không ổn, trong lòng lo lắng cho đám người Sở Hà, bọn họ là những người đầu tiên hần quen hần tự nhiên không muốn tất cả bị giết trong này, nhất là hai mỹ nhân, hần không muốn các nàng gặp chuyện, tính cách hần rất là yêu thương nữ nhân, không muốn bỗng hồng bên cạnh mình chịu tổn thương.

Lòng lo lắng, hần không chút chần chừ xông vào chiến trường hỗn loạn.

Ầm ầm.. Cái đuôi đại viêm mãnh không ngừng đập xuống, nền đá bị đánh thành bụi, không khí bốc cháy khét lẹt. Từng chiều thức xoẹt qua, chân khí khuếch tán đầy màu sắc, từng âm thanh hỗn loạn vang vọng khắp nơi.

•Grào uuuuuu..

Tiếng yêu giao gầm rống, nó bị ba cao thủ bộc phát thực lực liên hợp đánh trúng, thân thể khổng lồ như sao băng rơi xuống đập vào dãy đình viện ầm ầm, nó quét đến đâu mọi thứ tan nát đến đó, những người không may nằm trong phạm vi cuộc càn quét điều tan xác, mấy chục người chớp mắt thành tro bụi, ngay cả Sở Mạch cũng bị cuốn vào, chỉ một khắc nữa thôi nàng sẽ giống như những người khác tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

•Cẩn thận...

Triệu Linh Tiêu quát to, cả người như làn gió lao đến hai tay đẩy mạnh vào lưng Sở Mạch hất nàng bay đi khỏi vòng nguy hiểm. Hắn rút cuộc cứu được nàng nhưng bản thân không thể tránh khỏi, kinh khí thổi tới, một khối đá lớn đập vào người, hất há mồm phun ra một ngụm máu, bị lực đạo chân bay như điều đứt dây, cùng với đồng hồ hỗn loạn và yêu giao lao thẳng xuống hồ nham thạch sâu trăm thước.

Sở Mạch bị đẩy văng ra xa, đáp xuống cách đó mấy chục trượng, nàng lao đảo mấy cái mới đứng vững, quay người lại nhìn thấy sau lưng đã là bình địa, một dãy kiến trúc dài trăm trượng bị quét sạch, như là bị cây sỏi qua, bóng dáng Triệu Linh Tiêu cũng không còn, mọi thứ đều bị hủy diệt dưới hồ dung nham nóng chảy.

Ánh mắt nàng cố gắng tìm kiếm, rồi cuối cùng lóe tia thất lạc, trong lòng có chút bi thương. Nhớ lại thân ảnh ấy vào lúc nguy cấp nhất đã không tiếc sinh mạng xông vào cứu nàng, nếu không có hắn người chết chính là nàng đã chết, trong tuyệt cảnh mới thấy chân tình, ở cái thế giới này tâm chân tình như vậy quý giá biết bao, tiếc là kẻ ác sống lâu người tốt đoản mệnh, hết thấy đều là do ông trời đã định đoạt. Trái tim khẽ thắt, nàng cảm thấy hối hận tại sao lúc trước không đối xử tốt với hắn một chút, chỉ vì một chút hiểu lầm mà lạnh nhạt thậm chí xem thường hắn, cho rằng hắn là một kẻ vô sỉ, tiện, để rồi sao, hắn bỏ qua tất cả những điều đó, năm lần bảy lượt không tiếc hi sinh để cứu nàng và muội muội, hiện tại ngay cả mạng sống cũng mất, đến cả một tiếng cảm ơn cũng không có được.

Sở Mạch nhìn vào hồ dung nham sâu thẳm, lòng bất giác trĩu nặng, nàng đâu biết rằng kể từ giây phút này trong lòng nàng mãi mãi khắc ghi hình ảnh của hắn.

Cục diện hỗn loạn chưa chấm dứt, yêu giao vẫn còn sống gào thét lao lên liều mạng với ba đại cao thủ, dưới đất kẻ chết người bị thương, tình cảnh thảm khốc xiết, những khối lõi vô tình không chút nương tay không ngừng chém giết, sinh linh ngạt xuống, tiếng la hét giận dữ đầy trời.

End.....

Truyện đến đây là kết thúc, cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện... (´ε`)

Dưới hồ dung nham nóng chảy, ánh lửa đỏ rực chiếu sáng, hơi nóng đủ khiến sắt thép tan chảy trong phút chốc, hầu như không sinh linh nào có thể sống sót dưới đây.

Từng đợt bong bóng khí nổ lóc bóc, dung nham sôi sục ừng ực trào lên, bên mép hồ có một bàn tay thò lên, bàn vốn không thuộc về nơi này chậm rãi vươn lên, một thân ảnh từ từ bò lên khỏi mặt dung nham, thoát nhìn người này trông giống viêm khôi lỗi vì toàn thân đều là dung nham, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện dung nham trên người hắn không hề giống với dung nham trong hồ, nó đậm đặc, tối màu hơn, hoàn toàn không tỏa ra chút nhiệt độ nào, không những thế còn toát ra một loại sức sống mạnh mẽ như mầm cây mới mọc.

Từ bàn tay viêm nhân mọc ra mọc ra một sợi dây leo đỏ thẫm, cơ hồ nhìn thấy dung nham vận chuyển bên trong. Sợi dây leo nhìn nhỏ bé chỉ to khoảng hai ngón tay nhưng lại như cây dùi sắc bén nhất nhẹ nhàng xuyên thủng nham thạch cứng chắc như xuyên đậu hũ, viêm nhân nương thế trèo lên trên.

•Ừa....

Chợt hắn bật lên âm thanh ngạc nhiên, từ trên nhìn xuống dưới hồ dung nham lơ lửng nhìn thấy một hang động, miệng hang chìm dưới dung nham nên rất khó phát hiện, nếu không phải dung nham chuyển động làm lộ ra một phần miệng hang thì không thể nào nhìn thấy. Ngạc nhiên qua đi sự tò mò trỗi dậy, viêm nhân thoát người một cái phóng tòm xuống hồ dung nham, dung nham đối với người bình thường tuyệt đối là hung vật, thế nhưng với viêm nhân này thì không khác gì nước lã, hắn không chút sợ hãi thông dong bơi. Một lúc sau hắn đã đến gần miệng hang, miệng hang ở dưới nước... À không, ở dưới dung nham, cần phải lặn xuống mới vào được, với người khác đó là chuyện kinh khủng còn với hắn đó không là gì. Viêm nhân hít sâu một hơi sau đó lặn xuống, từ từ luồn vào hang động. Hang động không lớn, chỉ có thể bò vào chứ không thể đứng để đi bình thường được, lối hang dẫn dần lên trên, bò được mấy chục thước hắn đã bò khỏi dòng dung nham, phía trước là hang động khô ráo. Viêm nhân không chút chần chừ tiếp tục bò thẳng vào trong.

Nửa canh giờ sau rút cuộc hắn cũng bò ra khỏi hang động, hắn chui ra một động phủ rộng rãi, bên trong sáng sủa, dễ chịu, không phải là không khí tắc nghẽn ngột ngạt như ở bên.

•Úy...

Đột nhiên một âm thanh kinh ngạc phát ra từ động phủ, viêm nhân cũng ngạc nhiên khi thấy bên góc của động phủ có một thân ảnh đang đứng.

•Sao.. Sao ngươi vào đây được..

Thân ảnh trong động phủ chỉ tay vào viêm nhân, lắp bắp nói.

Viêm nhân không đáp lời chỉ im lặng nhìn hắn, thân ảnh kia là một lão già, thân hình không quá rõ ràng mà mờ mờ ảo ảo

•Aaaaa... Không thể tin được, không ngờ trên thế gian vẫn còn xuất hiện loại thể chất thuộc tính này... Đúng là ông trời không phụ ta..... Ha ha ha ha ha ha...

Thân ảnh già nua kích động cuồng cười như gặp được kỳ bảo ngàn năm khó thấy.

Viêm nhân ngó ra, không hiểu người này có ý gì.

•Tiểu tử, mau giao cơ thể cho ta, ta sẽ cho ngươi siêu thoát..

Thân ảnh già nua không phải người sống mà là một tàn hồn, gã nhìn thấy thân thể của viêm nhân mất lóe lên tia tham lam, gã như u hồn.. À gã là u hồn mà, gã nhẹ nhàng lướt qua trước mặt Viêm nhân, mang theo tiếng cười âm u như dạ quỷ, viêm nhân thấy toàn thân cứng ngắc, không thể cử động, một cỗ lực lượng cường đại phong ấn khí lực của hắn. Tàn hồn già nua cười tham lam, hóa thành một luồng khói nhập vào người viêm nhân. Trong đầu viêm nhân lóe lên một suy nghĩ, “Đoạt Xá “.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Phía trên sơn môn tàn tích cảnh tượng vẫn không thay đổi, chỉ là càng có thêm nhiều người chết, nhóm ba cường giả sử dụng thủ đoạn mạnh nhất mạnh mẽ chống lại yêu giao đang lồng lộn.

•Hahahaha.... Rốt cuộc cũng thành công, từ nay Phạm Siêu ta sẽ là vô địch thiên hạ...

Một tiếng cười cuồng ngạo vang vọng, từ dưới đồng tàn tích một thanh niên nhanh chóng bay lên, trên người toát ra khí thế uy nghiêm như một vị vua cao cao tại thượng. Trên tay hắn lơ lửng một khối lập phương có điều khắc long hổ quy giao, áp lực như núi lan tỏa khiến người không kìm được muốn cúi đầu quỳ bái.

•Chết đi... Đám người rom cộp giầy, tiêu diệt các ngươi ta sẽ moi ra kẻ đầu sỏ phía sau giật dây...

Thanh niên uy nghiêm nói, thần ấn trên tay xoay tròn sau đó hóa thành một đại ấn khổng lồ, khí thế thái sơn áp đỉnh đập vào yêu giao khôi lỗi, chỉ thấy yêu giao giống như đậu phụ bị búa đập vỡ nát, không chịu nổi một kích.

•Ha ha ha.. Tốt tốt, lần này Huyền Tiên tông chúng ta phát tài rồi, Phạm Siêu thiếu gia không uống là nhi tử của tông chủ lại chiếm được thần khí...

Một lão già cao thủ đứng trên không cười to, không nói cũng biết lão cùng thanh niên kia chung một đội, nụ cười gian của lão khiến hai người còn lại khó chịu, chỉ có thể thở dài tiếc nuối.

•Mau mau lục soát cho ta, bằng mọi giá phải moi cho được kẻ đứng đằng sau chuyện này....

Giọng thanh niên cao quý ra lệnh, như đức vua hiệu lệnh thần tử, như pháp chỉ không thể kháng. Từng thủ đoạn thần thông được thi triển, sơn môn tàn tích phút chốc được thanh tẩy sạch sẽ.

•Chết tiệt..

Dưới động phủ trong lòng đất, viêm nhân biểu tình kinh khủng, hắn không ngờ bản thân lại bị người ta dùng thủ đoạn đoạt xá thân thể, lão già kia sắp xông lên thức hải của hắn, cứ tiếp tục thế này hắn sẽ không xong.

•Aaaa.. Không ngờ, không ngờ một luyện thể cảnh lại có thể mở ra được thức hải, lần này ta được món hời lớn rồi.. Hắc hắc...

Tàn hồn già nua cười ti tiện, hắn phát hiện thân thể này vô cùng đặc biệt, giống như là ông trời cố tình tạo ra cho gã.

Viêm nhân cắn răng cố gắng chống lại.

•Con kiến nhỏ đừng chống cự nữa, ngoan ngoãn giao ra cơ thể đi..

Tàn hồn không chút e ngại phá tan bình chương xông thẳng lên não Viêm nhân.

•Cái này.. Sao, sao trong thức hải của con kiến nhỏ có đến ba hồn phách...

Giọng tàn hồn tràn ngập kinh ngạc khi phát hiện bên trong thức hải của viêm nhân tồn tại ba hồn phách, ba hồn phách này khác nhau mà lại như giống nhau, tương sinh tương liên, không ngừng xoay tròn theo một quỹ tích nhất định. Khi tàn hồn hoàn chui vào trong thức hải của viêm nhân thì ba hồn phách kia đã phát hiện ra nguy hiểm, chúng không ngừng rung lên cảnh báo kẻ xâm nhập. Ba tàn hồn tự mình tạo ra một mối liên kết, chúng kết nối lại

với nhau bằng sợi dây linh thức. Theo quỹ đạo ba hồn phách của viêm nhân bắt đầu xoay chong, thoát đầu rất chậm nhưng sau đó nhanh dần, cho đến khi không còn nhìn rõ chúng, chỉ thấy một vòng tròn màu sắc mơ hồ. Không gian chính giữa vòng tròn vận vận không ngừng, có dấu hiệu sụp đổ, một cái miệng hút dần dần hiện ra, sức hút mãnh liệt như muốn nuốt sạch mọi thứ tồn tại trong thức hải.

Tàn hồn nhìn thấy cảnh tượng, sống lưng lạnh toát, tóc gáy dựng ngược, nội tâm hoảng sợ chưa từng có. Lực hút đáng sợ bao trùm lấy gã, dù gã đã bùng phát tất cả lực lượng cũng không thể thoát khỏi, như ốc giữa đầm lầy, vùng vẫy cách mấy cũng vô ích.

•Tam phách thiên hồn thể... Không ngờ loại hồn thể truyền thuyết này thật sự tồn tại. Mạng ta xong rồi....

Tàn hồn thể lương hết lên, toàn thân bị hút vào hố đen do ba hồn phách viêm nhân tạo ra từ từ biến mất. Hố đen vẫn chậm rãi xoay tròn, tựa như một cái dĩa dày chậm rãi tiêu hóa thức ăn.

Bên trong động phủ Viêm nhân như một pho tượng đứng đực mặt ra không nhúc nhích. Nếu không phải hán còn hít thở thì người khác nhìn vào sẽ nghĩ rằng hán đã chết.

Son môn Liệt Thiên Tông, quang cảnh hỗn loạn đã sớm chấm dứt, xung quanh không còn bóng dáng của những viêm khôi lỗi đáng sợ nữa. Những người may mắn sống sót hoặc bế tức trị thương, hoặc chạy loanh quanh săn tài bảo, hoặc điên cuồng lật tung son môn để tìm kiếm kẻ đầu xỏ trong bóng tối thế nhưng không có ai rời khỏi nơi này vì trận pháp vẫn còn. Vì không thể rời khỏi nên tất cả đều điên cuồng truy tìm tung tích của thần tàng, nghe đồn rằng lúc đương thời Liệt Thiên tông tích lũy vô số tài bảo, từ lúc son môn này mất tích chưa từng lộ ra ngoài nên chắc chắn thần tàng vẫn còn, chuyện này khiến không ít người đổ mắt.

Trên không Phạm Siêu vẫn lơ lửng đứng, trên đầu hán thần ấn chậm rãi xoay tròn. Diệt Thần ấn là một thần khí siêu phẩm nhập hóa, uy lực vô song, sức cũng như tên có khả năng diệt thần chân tiên, năm xưa thái thượng trưởng lão của Liệt Thiên tông nhờ vào thần ấn tung hoành Bắc Nguyên đại lục, người gặp người sợ. Thế nhưng không ai ngờ rằng thần khí như vậy lại không được tìm thấy trong thần tàng mà lại xuất hiện trong một xó xỉnh bên ngoài thần tàng. Phạm Siêu nhờ vào đó mới chiếm được cơ duyên thu vào thần khí, nên Diệt Thần ấn nằm trong thần tàng thì hán sẽ không có cơ hội đó vì hán sẽ không bao giờ tìm được thần tàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

•Phù....

Triệu Linh Tiêu phun ra một ngụm trọc khí, hơi thở trên người dần bình ổn, đôi mắt chậm rãi mở ra, nơi hai con ngươi bắn ra tia tinh quang, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Triệu Linh Tiêu hiện tại như biến thành một người khác, anh mắt sâu thẳm, nét mặt trang nghiêm giống như già thêm mấy tuổi, bỗng chốc chừng chạc hơn trước. Hán lúc này đã hiểu ra rất nhiều chuyện, sau khi cắn nuốt tàn hồn của lão già kia, dung hợp ký ức, kiến thức của lão khiến hán biết đến nhiều thứ, giống như là một kẻ vô học đột nhiên biến thành một giáo sư kiến thức uyên thâm.

Nói về thân phận của lão già kia thì lão chính là một đại trưởng lão của Liệt Thiên tông ngày xưa, là người quản lý chuyện luyện khí, luyện đan của tông môn địa vị cao thượng, lão có tạo nghệ về luyện đan, luyện khí rất sâu, tinh thông trận pháp, khiến thức tinh thông, học cao hiểu rộng, đặc biệt là người có tâm kế sâu như biển, Liệt Thiên Tông bị diệt môn hết thảy là do người này. Sư phụ của lão là một Huyền sư nổi danh của Bắc Nguyên đại lục, thanh danh hiển hách, là người tạo ra Diệt Thần Liệt Hỏa Khôn Nguyên trận, thủ đoạn tạo ra Xích Viêm Hồn Khổng khôi lỗi cũng là do ông một tay tạo dựng. Lão già được truyền thừa của sư phụ lại có thiên phú cao nên lão được tông chủ tin nhiệm giao cho quyền khống chế trận pháp trấn môn. Thế nhưng khác với sư phụ mình luôn một lòng trung tâm với tông môn thì lão lại có dã tâm muốn chiếm đoạt, muốn ngồi lên chức Tông chủ. Hơn mấy chục năm lão không ngừng tính kế, hãm hại, lôi kéo thế lực, chờ đợi thời cơ quật khởi, đá đổ tông chủ đương nhiệm. Thế nhưng người tính không bằng trời tính, kế hoạch của lão bị phát hiện, bị nội bộ Liệt Thiên tông tức giận truy sát, lão cùng vây cánh bị vây công, lão ôm lòng hận thù quyết trả đũa Liệt Thiên tông, hán sử dụng thủ đoạn tàn độc đối phó đệ tử tinh anh, bức ép các trưởng lão theo phe mình, đầu độc thái thượng trưởng lão, âm thầm khống chế trận pháp. Cuộc chiến ác liệt diễn ra ba ngày ba đêm, tông môn bị tổn thất thảm trọng, hầu như diệt môn, thái thượng trưởng lão chết, các trưởng lão cao tầng kẻ vong người thương, đèn dầu sắp cạn, lão bị đánh nát thân thể chỉ còn thần hồn là chạy trốn được, những người còn lại bị vây trong trận pháp rồi cuộc hao tổn sạch sạch không còn một ai sống sót, toàn bộ tông môn hoàn toàn bị diệt vong.

Lão dù chết dã tâm vẫn còn, dùng thủ đoạn đặc biệt phong ấn linh hồn để không bị phân tán, sử dụng Thiên Khổng Chi Thạch phong ấn son môn vào không gian linh vực, mất ba trăm năm bày mưu tính toán, thiết kế Hấp Huyết Thu Tinh trận định sử dụng máu thịt sinh linh để tạo dựng lại nhục thể, giả tạo kỳ quang thu hút người, mọi kế hoạch được sắp xếp cực kỳ hoàn mỹ thế nhưng vào phút cuối vì tham lam mà lão lật thuyền trong mương, hồn phi phách tán, đứng là mưu sự tại nhân hàng sự tại thiên.

Triệu Linh Tiêu biết được những chuyện này không khỏi cảm thán, không ngờ tông môn cường đại như Liệt Thiên tông lại diệt môn như vậy thật khiến người không thể tin nổi.

Sau một hồi tiêu hóa những ký ức hỗn loạn trong đầu, từng bước sắp xếp rõ cuộc hán hiểu ra được thân thế của bản thân mình, hán chính là Triệu Linh

Tiêu, linh hồn đến từ Trái Đất, cơ thể hần đã chết linh hồn bị xuyên không qua thể giới này, cơ thể này cũng tên là Triệu Linh Tiêu, hần là đệ tử ngoại môn của Hàn Man Tông, mấy ngày trước hần cùng một trưởng lão đi vào Cô Âm cốc tìm kiếm thảo dược không ngờ gặp biến cố bị Bạch Vượn bắt đi sau đó vô tình bị ném xuống hang động, rơi trúng chỗ của Huyền Cổ Linh Đăng một loại thiên sinh linh vật vừa mới tụ ra linh trí, vì bản thể của Huyền Cổ Linh Đăng không thể tu luyện nên nó định dung hợp đoạt xá cơ thể Triệu Linh Tiêu vì tưởng hần đã chết, quá trình đoạt xá sắp hoàn thành thì đột nhiên linh hồn của hần tỉnh lại, yếu ớt chống cự, hai linh hồn không ngừng giằng co, sau đó linh hồn Triệu Linh Tiêu từ Trái Đất đúng lúc xuyên qua nhập vào, ba linh hồn rơi vào trạng thái kỳ lạ, không phải bài xích nhau mà như bắt đầu liên kết với nhau tạo ra một dạng hồn thể gọi là tam phách thiên hồn thể, linh hồn Triệu Linh Tiêu từ địa cầu vô tình là linh hồn mạnh nhất trở thành hồn chính là, hai cái còn lại là hồn phụ.

Thiên Hồn Thể là loại hồn thể đặc biệt, là sự kết hợp của hai hoặc ba hoặc nhiều hơn những hồn phách lại với nhau, điều kiện tạo ra vô cùng khó khăn, những linh hồn muốn kết hợp phải cùng một phách, không hơn không kém, không mạnh không yếu, và cần có cơ duyên xảo hợp mới thành, quang trọng nhất là cần có hỗn độn chi khí để kết hợp, khó khăn như vậy nên từ trước đến nay chỉ có một lần loại hồn thể này xuất hiện nhưng chỉ có hai phách chứ không phải là ba phách như hần. Ba linh hồn của Triệu Linh Tiêu may mắn có hỗn độn chi khí của Huyền Cổ Linh Đăng mà chiếm được cơ duyên kết hợp thành công.

Huyền Cổ Linh Đăng có hỗn độn chi khí là vì nó là linh vật có từ thời thái cổ, nói đúng hơn là thuộc về tiền thái cổ, trong những điển tịch cổ xưa có ghi, Huyền Cổ Linh Đăng là sự sống đầu tiên mọc ra trên tinh cầu, được hỗn độn chi khí nuôi dưỡng, mang trong người sự sống bất diệt, vào thời kỳ đó có rất nhiều Huyền Cổ Linh Đăng, chúng mọc khắp nơi như cỏ dại, nhưng sau này triều tịch thay đổi, hỗn độn dần mất đi, thiên hỏa giáng thế, những sinh linh thời thái cổ cùng với Huyền Cổ Linh Đăng không thể tồn tại nữa, biến mất khỏi thế gian, Huyền Cổ Linh Đăng trong cơ thể Triệu Linh Tiêu là hậu duệ từ thời thượng cổ may mắn còn sót lại, tuy huyết mạch không còn tinh thuần nhưng vẫn giữ được thiên phú của tổ tiên, mang trong người bất diệt chi thân, sở hữu sức sống mãnh liệt, có thể nói Triệu Linh Tiêu chính là cơ thể bất diệt, dù có đem hần phân thành trăm mảnh thì hần vẫn sẽ sống lại. Nghĩ đến đây thôi là hần đã cảm thấy mừng muốn phát điên, suýt nữa thì bật cười lớn, tâm tình tốt đến lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Thu lại mọi suy nghĩ hỗn tạp trong đầu hần bắt đầu quan sát xung quanh, đây là căn phòng. À không là phủ đệ của lão già đó tạo ra nhằm trốn tránh sự truy lùng của Liệt Thiên tông, nơi này không có gì khác, hoàn toàn trống trơn, bên góc phải có một cái bàn đá, trên bàn đá còn có vài thứ linh tinh.

•Ừa, trần không...

Triệu Linh Tiêu cảm lên một khối bát giác, bên trên có bí văn rậm rạp, từng đồ án ảo diệu kết nối lại với nhau, đây chính là trần không điều khiển Diệt Thần Liệt Hòa Khốn Nguyên trần.

•Còn có chìa khóa để mở Thiên Không Chi Thạch...

Hần lại nhặt lên một khối đá nhỏ, tuy không có hình dáng đặc biệt nhưng bên trong tỏa ra linh khí đặc biệt.

•Tông chủ lệnh... Không ngờ thứ này cũng ở đây..

Triệu Linh Tiêu cảm lệnh bài trên tay lòng cảm thán, thứ này nếu vào trước đây chỉ cần đưa ra sẽ có không ít người điên cuồng, hiện tại không còn chút giá trị, đã là thứ vứt đi.

Ngoài những vật có giá trị kia ra trên bàn đá không còn gì nữa, trên tường có một màn hình, trên đó chiếu toàn cảnh bên ngoài sơn môn, giống như xem camera ở địa cầu.

Bên ngoài sơn môn.

•A... Tên khốn, tên chó chết, con rùa rụt đầu nhà ngươi mau lộ mặt ra cho ta...

Phạm Siêu lúc này giống như chó điên gào rú, hần không còn về anh tuấn tiêu soái mà là đầu tóc rối bời, áo quần xộc xệch. Hần một đêm một ngày điên cuồng tìm kiếm, hầu như là lật tung sơn môn lên nhưng vẫn không tìm thấy người hần muốn tìm, cũng không có cách nào để mở ra trận pháp, chuyện này làm hần phát cuồng, chỉ cần gặp ai chướng mắt liền giết, cứ như là một con trâu điên không ngừng húc bậy. Hần điên dại không tiếc tiêu hao tung một quyền đánh sập một căn đình viện, lại tung chưởng đánh nát một bức tượng, điên cuồng phá hủy. Lúc này đám người Hà Môn dong binh đoàn tình cờ đi ngang qua, nhìn thấy hình ảnh trước mắt ai nấy trong lòng đầy sợ hãi, trong bọn họ ai cũng từng trông thấy sự đáng sợ của hung thần này.

Vù vù vù...

Phạm Siêu như con gió lướt qua bọn họ, nhanh như chớp túm lấy một người, chính là Sở Mạch, hần tay nắm cổ nàng xách đi như xách cổ gà đập mạnh vào tường, đau đớn khiến nàng khê rên rì.

•Đại nhân xin dừng tay, chúng ta chỉ đi ngang qua, không có ý mạo phạm.

Sở Hà hoảng sợ vội vàng cầu xin, tuy nhiên Phạm Siêu không thèm để ý hất tay một cái đánh Sở Hà bay ngược về sau đập mạnh vào đám người sau lưng khiến năm sáu người bị đập trúng ói máu.

•Mỹ nhân...

Phạm Siêu bóp cằm Sở Mạch làm khuôn mặt trắng nõn biến dạng, ánh mắt lóe tia dâm dục, thèm khát.

•Nàng thật đẹp... Dù sao cũng không thể thoát khỏi đây, tại sao không cùng ta vui vẻ một lần nhỉ...

Hắn nhìn nàng dâm đãng nói.

•Vô si...

Sở Mạch tức giận quát.

•A.. Không ngờ là một trái chanh chua, đúng khẩu vị của ta..

Phạm Siêu cười đều nói, hắn khom đầu xuống cổ nàng hít sâu một hơi.

•Kinh tởm..

Nàng giọng điệu khinh bỉ nói, nàng biết hôm nay nàng không thể thoát khỏi, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ chết, nàng sẽ không bao giờ để tên khốn kiếp này vấy bẩn sự trong trắng của mình, chỉ cần hắn dám động vào nàng sẽ tự bạo nội đan cùng hắn đồng quy vô tận, dù không giết được hắn cũng khiến hắn không thoải mái.

Phạm Siêu không chút dừng lại, bàn tay xé mạnh vai áo nàng, áo mỏng bị rách toàn lộ ra bờ vai trắng nõn, xương quai xanh tinh tế ẩn hiện, một nửa bầu vú trắng tinh mùi hương sữa non ngát mũi.

•Thật tuyệt vời...

Phạm Siêu không khỏi tấm tắc khen ngợi, cơ thể của nàng nàng vô cùng hoàn mỹ, dù bất cứ nam nhân nào nhìn thấy.

Sở Mạch không nói chuyện, nàng quay mặt không nhìn hắn, chân khí chậm rãi tụ về đan điền.

•A... Muốn tự bạo sao, nàng thật ngây thơ..

Phạm Siêu bất ngờ kêu lên, ánh mắt thú vị nhìn Sở Mạch như con thú hoang vùng vẫy trong cũi sắt. Ngón tay hắn chỉ mạnh vào bụng nàng, nguyên khí hùng hồn lan tỏa ra phong ấn đan điền của nàng lại.

•Aaaaaa....

Sở Mạch thê lương hét lên, nét mặt bi thương, hoảng sợ, bây giờ nàng muốn tự bạo cũng không làm được, cơ hội giải thoát cuối cùng cũng không có. Nàng sẽ như con rối mặc cho người ta chơi đùa, chịu đủ mọi hành hạ, nghĩ đến đây trong lòng nàng đau đớn, hoảng loạn, trong ý thức mơ hồ nàng chợt nghĩ đến một thân ảnh luôn mỉm cười dịu dàng, một kẻ nàng không thích, thậm chí rất ghét, nhưng không hiểu sao trong lúc này nàng lại nhớ đến hắn.

•Tỷ tỷ..

Sở Tiểu Chiêu nhìn thấy Sở Mạch đau đớn không kim lòng hét lên.

•Ồ.. Không ngờ lại có thêm một tiểu mỹ nhân...

Phạm Siêu lập tức nhìn thấy nàng, lúc hư không chớp tới, phốc một cái liền kéo nàng lại gần.

•Tốt tốt.. Nàng cũng không kém, chờ ta vui vẻ với tỷ tỷ nàng xong sẽ đến lượt nàng..

Phạm Siêu vô si nhìn Sở Tiểu Chiêu.

•Không.... Xin người, người muốn làm gì ta cũng được, xin người hãy tha cho nó..

Sở Mạch nghe vậy liền kinh hãi vang xin, đối với nàng thì Tiểu Chiêu còn quan trọng hơn cả mạng sống, nàng không muốn Tiểu Chiêu gặp bất cứ tổn thương nào.

•Mỹ nhân đừng sốt ruột... Ta nhất sẽ chơi với nàng... Còn muội muội của nàng ta cũng sẽ chơi.... Hắc hắc...

Phạm Siêu đối với lời cầu xin của nàng không chút để tâm, càng trở nên vô si hơn không muốn buông tha.

Aaaaa... Người là cầm thú, là súc vật không phải con người, người sẽ không chết từ từ...

Sở Mạch như con thú cùng đường điên dại gào thét.

•Không chết từ tế... Haha.. Để xem ta chết không được từ tế hay là nàng sẽ chết trong sung sướng đây..

Phạm Siêu gắng giọng, dùng niệm lực khổng chế Sở Tiểu Chiêu, hai tay nắm hai vạt áo của Sở Mạch xé mạnh.

Xoạc...

Phụt...

•Chết mơ... Chảy máu mũi cmnr.... Thân hình này..

Triệu Linh Tiêu đứng trước màn hình hai tay bụm mũi, đôi mắt tròn tròn vào thân hình nóng bỏng của Sở Mạch, thật đẹp, thật quyến rũ, đường cong mượt mà, làn da trắng nõn, mịn như trứng gà bóc, đôi chân dài cặp đùi thon gọn, nếu không phải hai chỗ nguy hiểm nhất bị nội y che lại có lẽ đã thành trí mạng với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

•Tên khốn kiếp... Ta phải nhanh chóng cứu nàng..

Triệu Linh Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem Phạm Siêu ra thành trăm mảnh, dám cướp đoạt nữ nhân trước mặt hắn.

Bàn tay hắn chớp lấy Trần Không bàn, tay bất pháp quyết, một giọt máu chảy ra nhỏ vào đó, chỉ thấy Trần Không bàn đang im lặng đột nhiên rung lên, từng đồ án phát sáng như sống lại.

Cùng lúc này bên ngoài sơn môn, Phạm Siêu đang định đưa tay kéo mảnh nội y che ngực của Sở Mạch xuống thì một âm thanh vang lên.

•Con sâu nhỏ, chơi đùa đủ rồi, mau dừng tai lại cho ta...

Giọng nói vang vọng khắp sơn môn không đâu không có khiến tất cả mọi người kinh hãi nhìn lên không trung, lòng nhớ lại hỗn cảnh ngày hôm qua không khỏi rùng mình.

Phạm Siêu biến sắc mặt, không quan tâm đến Sở Mạch nữa mà quay đi nhìn hướng lên trời hết lớn.

•Con rùa nhà ngươi rút cuộc cũng dám lộ đầu ra, đừng chơi trò trốn đông trốn tây nữa, có giỏi thì ra đây đấu một trận..

•Ngươi không đủ tư cách để đấu với ta..

Giọng nói trong không trung tràn ngập xem thường.

Phạm Siêu tức xì khói, hần thả người bay lên không, Diệt Thần Ấn xuất hiện hần diện cuồng quát lớn.

•Ha ha ha... Ta không đủ tư cách hay do ta lấy được thần khí khiến ngươi sợ không dám ra...

•Thần khí... Ha ha ha ha ha ha... Thần Khí đối với ta không chút ý nghĩa... Vốn dĩ định cho ngươi một cơ duyên, ai ngờ ngươi không biết điều, nghĩ mình có được thần khí liền hung hăng bá đạo không để ai vào mắt, dám uy hiếp tôn nghiêm của bản tọa, nay ta sẽ thu lại thần khí của ngươi.

Giọng nói sang sảng tràn ngập uy nghiêm, bá đạo không tha khinh nhờn.

•Thu thần khí của ta.. Ha ha ha ha ha.. Để xem ngươi làm sao thu được thần khí của ta...

Phạm Siêu cười điên dại, Diệt Thần Ấn trong tay liên tục đánh xuống, không ngừng có đình viện bị đánh nát, không ít người không may bị vạ lây, dính miếng chết thảm.

Đang, đang, đang....

Tiếng không gian phát nổ, đình tại, khí huyết sắc càng thêm đỏ đậm, dấu hiệu Xích Viêm Khôi Lỗi xuất hiện, nhìn hiện tượng trên không lòng người chìm xuống, chẳng lẽ vẫn còn những khôi lỗi đáng sợ kia sao, nếu thật sự là như vậy thì đây đúng là nghịch cảnh.

Thế nhưng cảnh tượng mọi người nghĩ không xuất hiện, không có tiếng gào thét, không có khói lửa hung tàn, tất cả vô cùng yên lặng. Có người buống lỏng tâm tình, có kẻ thở phào nhẹ nhõm.

Trong lúc đó một loại khí thể vô hình bộc phát, tựa như Thái Sơn đè nặng lên vai mọi người.

Bộp bộp...

Hàng loạt người không chịu nổi quỷ gổ dưới đất, như dân đen không dám chống lại quân vương, phạm nhân quỳ bái thần thánh.

•Không tốt... Loại khí thể này là...

Ba cao thủ Trú Nguyên cảnh biến sắc mặt, họ biết loại khí thể này đại biểu cho thứ gì, nó khiến họ cảm thấy uy hiếp, đây chính là uy thế thần cấp, có khả năng đè bẹp những sinh linh bình thường, chỉ cần thả chút khí thể cũng đủ làm đấng cấp thấp hơn thuận phục.

Từ hồ dung nham chính giữa sơn môn, một thân ảnh chậm rãi bay lên, thân hình bao phủ dung nham đỏ rực, chỉ có đôi mắt là như thực chất, bên trong có một loại ảo ảnh trời sao vụ trụ luân chuyển, khiến người chỉ cần nhìn một chút liền choáng váng đầu óc.

Thân ảnh đó nhìn có phần già nua, đứng trên không toát ra khí thể không thể xâm phạm, mái tóc dung nham bay phất phơ, sống động như thật.

•Chịu ra mặt rồi sao, tốt để ta xem ngươi bản lĩnh đến mức nào...

Phạm Siêu không chút sợ hãi, trong giọng nói còn có chút bá đạo, hần dù sao cũng vẫn còn trẻ, va chạm không nhiều, chưa từng đụng mặt một thần cấp, chưa hiểu được sự đáng sợ, nắm thần khí trong tay gã tự tin, coi trời bằng vung.

•Con sâu nhỏ không biết lễ phép, cần được dạy một bài học...

Viêm nhân đứng khoanh tay trên không, giọng nói uy nghiêm phát ra, như thần tiên răn dạy phạm nhân.

•Ít nói lại đi.. Diệt Thần ần..

Phạm Siêu hét lớn, thần ần trong tay phát ra uy thế ngàn ngút, bàn tay hần nhẹ đưa ra, một hư ảnh thần ần khổng lồ xuất hiện, khí thể như muốn nghiền nát thiên địa đánh về phía Viêm Nhân.

Viêm nhân mặt không biểu tình, ánh mắt lạnh lùng, tay phải giơ lên, như châu chấu đá xe, dùng tay chặn lại thần ần khổng lồ.

Ầm, ùng...

Tiếng nổ đìc tai, khói lửa lan tỏa, sóng xung kích liên miên bất tận, như hồ nước bị ném đá không ngừng gợn sóng, kinh lực đủ khiến cho một cao thủ Trú Nguyên cảnh biến thành tro bụi.

•Ha ha ha... Dám đối đầu với ta, đúng là thiêu thân lao vào lửa...

Phạm Siêu ngao nghể cười, nhưng nét cười lập tức đông lại trên mặt hần, khói bụi tan đi, thân ảnh viêm nhân xuất hiện, không chút tổn thương.

•Sao, sao có thể..

Phạm Siêu lấp bắp kinh hãi, như không tin vào mắt mình, một kích vừa rồi là hần dồn hết sức vào, uy lực đủ giết một cường giả Trú Nguyên cảnh cao giai, thế nhưng với người này lại không chút tác dụng, điều này khiến hần không chấp nhận nổi.

•Diệt Thần ần rơi vào tay ngươi uy lực phát ra không đến một phần mười, đúng là lãng phí, quả thật là nên thu lại...

Uy thanh lạnh lùng vang vọng.

•Không... Aaaaaa.. Phụt...

Tiếng Phạm Siêu thảm thiết hét lên, ánh mắt hoảng sợ tột độ, hần cảm ứng được liên kết giữa hần và thần khí đột nhiên biết mất, hần bị phản phệ ỏi ra một ngụm máu.

Diệt Thần ần trở thành vô chủ bay trở lại tay của Viêm Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

•Aaaaa... Tại sao lại như vậy, tại sao...

Phạm Siêu thở lương hết lên, hần không thể tin vào mắt mình, thần khí dùng bao nhiêu cực khổ mới có được, trong chớp mắt bị người ta đoạt lấy, thử hỏi hần làm sao chịu được chứ.

Viêm nhân cảm thần ấn trên tay khí thể tăng lên gấp bội, bàn tay lập tức đánh ra một hư ảnh thần ấn, tuy không lớn bằng thần ấn do phạm Siêu thúc giục ra nhưng uy lực thì đáng sợ hơn rất nhiều.

•Tiền bối hạ thủ lưu tình, chuyện hôm nay là do Huyền Tiên tông có lỗi trước, đợi chúng ta trở về sẽ mời cao tăng đến tạ lỗi, mong tiền bối... Aaaa.. Phụt...

Nhìn thấy Phạm Siêu gặp nguy hiểm, đại trưởng lão thân cận của hần hoảng hốt chạy lên cầu khẩn, thế nhưng chưa nói hết câu đã bị thần ấn đã bay đập mạnh xuống sơn môn không rõ sống chết.

Phạm Siêu ánh mắt đại ra, nhìn chăm chăm vào thần ấn không còn chút dũng khí đối kháng.

•Aaaa...

Phạm Siêu bị đánh đập lún vào nền đá, tuy gã không chết nhưng xương cốt toàn thân bị đánh gãy, đan điền bị phế, từ nay chỉ có thể làm người bình thường.

Viêm nhân không nhìn Phạm Siêu lấy một cái, xoay người đi đến chỗ đám người Sở Mạch, nhìn nàng chậm rãi nói.

•Cô nương, ta có lời muốn nói.

•Tiền bối cứ nói...

Sở Mạch không dám thất lễ, cuối đầu cung kính nói, nàng tự mình hiểu được người đứng trên kia là tồn tại thần thánh nàng không trêu vào được.

•Ngày hôm nay nàng thiếu hần một ân tình, hần mong nàng đừng quên hần...

Viêm nhân nói một câu không đầu không đuôi rồi quay người bỏ đi, không nói thêm gì.

Sở Mạch đứng lặng hồi lâu, nét mặt thất thần.

Viêm nhân đi đến chính giữa sơn môn, cất giọng nói lớn.

•Những con kiến nhỏ mau nghe đây, hiện tại đại trận đã mở, các ngươi có thể rời khỏi đây, đừng quá tham lam mà cố tình ở lại, nếu không tất cả sẽ chết tại đây..

Giọng nói như sấm sét vang vọng bên tai mọi người, tất cả biến sắc mặt, nửa mừng nửa sợ lập tức không dám chậm trễ chạy thật nhanh ra khỏi sơn môn, không muốn ở lại đây dù chỉ một khắc.

Đám người Hà Môn bình đoàn mừng rỡ, lập tức kéo nhau chạy đi.

Sở Mạch vẫn ngây dại đứng tại chỗ, ánh mắt ngược nhìn thân ảnh Viêm Nhân.

•Tiền bối, hần là ai...

Sở Mạch nói lớn.

•Người đó ở trong lòng nàng, cũng có thể không phải.

Viêm nhân ôn tồn đáp lời.

•Nếu người có gặp được hần, xin hãy nói với hần rằng ân tình của hần Sở Mạch mãi mãi không bao giờ quên, vĩnh viễn khắc sâu trong lòng.

Nàng hét lên, từng lời đều là thật lòng thật dạ.

Viêm nhân không trả lời, chỉ im lặng đứng đó. Môi nàng mấp máy muốn nói gì đó nhưng không thốt ra, sau đó nàng bị Sở Hà lôi đi, rất nhanh biến mất trong đám đông.

Viêm nhân cúi đầu nhìn xuống, thấy Phạm Siêu đã biến mất từ lúc nào. Phía xa vang vọng lên giọng nói đe dọa.

•Thù hôm nay, Huyền Tiên tông nhất định sẽ trả, chúng ta không chết không ngừng...

Giọng nói xa dần, xa dần rồi biến mất, rõ ràng là sợ quá không dám dừng lại, Phạm Siêu có lẽ đã được cao thủ thân tín cứu đi, chứ tình trạng của hắn hiện tại không thể chạy nhanh như vậy, viêm nhân cũng không có ý đuổi theo, chỉ im lặng đứng trên không giám sát mọi thứ.

Người trong sơn môn rất nhanh đều đi hết, không trở lại sự yên tĩnh vốn có.

Không gian khẽ động, truyền tống trận mở ra, Triệu Linh Tiêu xuất hiện, nét mặt hắn rất là thỏa mãn cười tủn tủn, tất cả mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ.

Ý niệm khẽ động viêm nhân đứng trên không lập tức xuất hiện trước mặt hắn. Viêm nhân chính là một viêm khô lồi, một viêm khô lồi thần cấp, nói ra thì thân thể của gã rất lớn, lão chính là thái thượng trưởng lão của Liệt Thiên tông bị lão già tàn hồn kia tính kế chết, linh hồn ở trong trận pháp bị luyện hóa thành khô lồi, không chỉ có hắn, tất cả người chết trong trận pháp này đều sẽ bị luyện hóa thành khô lồi, đây là chỗ đáng sợ nhất của Diệt Thần Liệt Hỏa Khôn Nguyên trận. Triệu Linh Tiêu bây giờ có thể không chế trận pháp, tùy ý điều khiển hoạt nhân khô lồi nên lúc Sở Mạch gặp nguy hắn đã thúc dục đại khô lồi thần cấp đi ra ứng phó, lợi dụng liên kết giữa khô lồi này với Diệt Thần ấn để hóa giải ấn ký linh hồn của Phạm Siêu thu về thần khí, tất nhiên giọng nói phát ra lúc này chính là của hắn chứ hoạt nhân khô lồi không thể nói chuyện, nhìn thần ấn trong tay thần khô lồi hắn thêm nhỏ dãi, uy lực của nó đúng thật là vô song, tuy nhiên hắn hiện tại vô duyên với nó, thực lực hắn quá cụt gài, không thể thúc giục nổi, cũng may là thần khô lồi có thể sử dụng được, coi như hắn có thêm một khô lồi thần cấp bảo vệ.

Phút cuối hắn còn sử dụng chiêu một tên hai chim, bắn cho đại mỹ nhân Sở Mạch một đòn trúng tim, chắc chắn là tim của mỹ nhân nay sắp sửa rụng vào tay hắn, nghĩ đến việc ôm mỹ nhân về là lòng hắn lại sướng rơn, tưởng tượng cảnh ân ái ái làm máu nóng trong người hắn sôi sục, thằng nhỏ lập tức thức dậy biểu tình, hắn bắt đầu dĩ phải xoa dịu nó lại, thế nhưng khi nhìn xuống thì.

•Aaaa... Quát đề phác.. Cái đêch gì đây...

Khi nhìn xuống thằng nhỏ thì hắn kinh hãi hét thất thanh, cái thằng nhỏ nhỏ biến thành đại đại, to hơn bắp đùi, dài hơn một thước.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

•Sao..sao lại thế này..

Triệu Linh Tiêu cảm thấy tim đập chân run, suýt đứng không vững, dù cho hắn có ý chí vững vàng đến mấy cũng không thể chấp nhận nổi, thế này thì quá khủng khiếp, đúng là có đôi lúc hắn ước chim mình to lên một chút nên mấy lần định mua Titan gel về tha nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại không mua, vì cứ ế xml thì mua làm gì, ước là ước như vậy, như cái gì quá nó cũng khổ, to tầm này thì * với voi à...

Triệu Linh Tiêu khóc không ra nước mắt, kiểu này thì ước mơ ôm mỹ nhân của hắn phút chốc thành tro bụi.

•Haizzz.. Chim à chim... Tại sao lúc cần lớn không lớn, đến lúc lớn lại phát phì như vậy chứ, thật là hại chết ta rồi..

Hắn thê lương than thở, mặt buồn nhưng phụ mẫu qua đời.

•Ý không đúng... Cảm giác này..

Chợt hắn phát hiện ra điều gì.

•Ha ha ha.. Thì ra là như vậy, phi diệu thật là phi diệu....

Một lúc sau hắn biểu tình mừng như điên giống như Colombo phát hiện ra Châu Mỹ. Hắn phát hiện rằng thằng em của mình không phải là vật chết giống như trước chỉ có hai kích thước một lớn một teo mà có thể biến hóa khôn lường, đủ mọi kích cỡ, từ lớn như bắp đùi đến nhỏ xíu như ngón út vô cùng vi diệu.

Triệu Linh Tiêu cảm thấy lâng lâng, tâm hồn bay bổng chín tầng mây. Không nghi ngờ gì nữa, hắn hiện tại đang sở hữu con tồ rím khủng nhất thế gian, có khả năng biến đổi vô hạn, chắc chắn sẽ làm cho không biết bao nhiêu giai nhân chết mê dưới chân mình. Nghĩ đến đây hắn không khỏi bật lên giọng cười của Châu Tinh Trì, trong đầu miên man những cảnh tượng 18+, xxx, jav.. (cái này ai tâm hồn trong sáng tốt nhất đừng tìm hiểu nhá ㄟ(▽ ㄟ) của hắn và nàng, bàn tay không ngừng bay múa trên, hắn bắt đầu rơi vào trạng thái hồng mộng.

•Aaaaaa.... Phụt...

Triệu Linh Tiêu bước tới trước hai cây trụ đá, hình dáng bình thường không đặc biệt, dù cho nó được đặt ở đường cái cũng không ai thèm để ý. Hắn lặng im nhìn vào hai trụ đá, tay đánh ra chỉ ấn kỳ lạ, có một loại năng lượng âm thầm gọn sảng.

•Mở...

Hắn tay đánh mạnh vào không gian chính giữa hai trụ đá miệng hồ lớn. Lập tức sảy ra điều mà không ai ngờ, hai trụ đá nhìn như bình thường lại tỏa ra năng lượng chưa từng có, từng bí văn rậm rạp nổi lên, một sợi xích năng lượng vô hình nối liền với nhau tạo thành một cánh cổng lớn, Triệu Linh Tiêu không chút do dự lập tức bước vào trong.

•Bà nội nó, lần này phát thật rồi...

Bên trong chính là thần tàng của Liệt Thiên tông dùng thủ đoạn đặc biệt che giấu, người bình thường dù muốn tìm kiếm cũng không bao giờ tìm ra, Triệu Linh Tiêu nhờ vào ký ức của tatan hồn lão già mà mò ra nơi này, trở thành chuột sa hủ nếp.

Kho tài bảo của Liệt Thiên tông đúng thật là kinh người, không hổ là tông môn nhất lưu, chỉ mới bước vào thôi đã khiến người lóa mắt. Triệu Linh tiêu bước vào căn mật thất lòng không ngừng rung động, tất cả đều là linh thạch, và kim tiền, số lượng lên đến hàng ức. Hắn tiện tay bóc lên một khối linh thạch xanh biếc, bên trong chứa đựng linh khí bản bạc, là một trung phẩm linh thạch. Linh thạch là một loại tiên vật, do linh mạch tích tụ ra, bên trong chứa đựng linh khí mệnh môn có thể hấp thụ để tu luyện nên được tu luyện giả rất ưa chuộng, linh thạch được sử dụng trên giang hồ như một loại tiền tệ để trao đổi, dựa vào mức độ linh khí bên trong mà linh thạch được phân ra ba loại, hạ phẩm, trung phẩm vào thượng phẩm, trong đó một viên trung phẩm linh thạch sẽ đổi được một ngàn viên hạ phẩm linh thạch, một viên thượng phẩm linh thạch sẽ đổi được một ngàn viên linh thạch trung phẩm, ngoài ra còn có cực phẩm linh thạch, tuy nhiên loại linh thạch này rất hiếm thấy, giá trị không thể đo lường. Triệu Linh Tiêu đếm sơ qua ở chỗ này có ít nhất hai trăm vạn hạ phẩm linh thạch, bốn mươi vạn trung phẩm linh thạch, ba vạn thượng phẩm linh thạch, số lượng khiến hắn rung mình, đây không phải là con số hắn dám tưởng tượng, phải biết rằng một viên hạ phẩm linh thạch sẽ đổi được một vạn kim tiền, mà một kim tiền sẽ đủ cho một hộ gia đình bốn người ăn no trong vòng mười ngày.

Triệu Linh Tiêu cảm giác không thực, đầu óc nổ ong ong, giống như là một đêm thức dậy tự nhiên trở thành tỷ phú, quả thật có chút không chấp nhận nổi.

Hắn ngó sang đồng thẻ bài nằm ngổn ngang dưới đất, đây chính là ngân tệ, mỗi ngân tệ giống như là trư vật giới chỉ, có không gian chứa đựng kim tiền, mỗi ngân tệ có thể chứa đựng một vạn kim tiền, hắn ngó sơ qua có đến vạn tấm, tổng cộng có gần trăm ức kim tiền. Triệu Linh Tiêu cảm thấy da đầu tê dại, mặt choáng mất hoa, từ lúc cha sanh mẹ đến giờ hắn lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiền đến vậy.

Hắn đứng rung động nửa ngày trời mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, nhắm mắt phốt lờ đi đồng tài sản kia bước tới một cánh cửa khác, bên trên có ghi bình khí.

Mật thất này không chỉ có mỗi căn phòng chứa linh thạch, nó là một tổ hợp nhiều căn phòng lại, phòng mà Triệu Linh Tiêu bước vào là phòng chứa đựng bình khí, lần đầu tiên bước vào hắn đã cảm nhận khí linh đặc biệt do linh tính bảo khí tích tụ bao nhiêu năm mà hình thành.

•E hèm... Đã ba trăm năm rồi mới thấy có người vào đây...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Một giọng nói già nua vang lên, một thân ảnh gầy gò, lưng còm chống gậy bước ra, lão nhân da mặt nhăn nheo, đầu tóc bạc trắng, hơi thở ngất ngưởng như sắp tắt nhưng trong người lại toát ra anh khí bừng bừng, nhất là đôi mắt sắc bén như một thanh kiếm.

•Ngươi, không quen.. Ngươi không phải là Anh Kỳ, cũng không phải Đình Hải, ngươi là ai...

Lão nhân chậm rãi quan sát Triệu Linh Tiêu.

Triệu Linh Tiêu không đáp mà nhất tay lấy ra Tông Chủ lệnh giới lên cho lão già xem. Hắn vừa nhìn liền đoán ra lão già này chính là khí linh trong trư khí tàng, lão đã tồn tại từ rất lâu, sớm thông linh có suy nghĩ, tư duy, người mà lão nhắc chính là hai nhân vật quan trọng trong Liệt Thiên tông, một là thái thượng trưởng lão Lý Anh Kỳ, một là tiên nhiệm tông chủ Liệt Thiên tông Đình Hải.

•Cái này.. Haiz.. Đúng là thế sự vật đổi sao dời, nhắm mắt mở mắt người đã khác.. Được rồi ngươi muốn gì...

Khí linh nhìn thấy Tông Chủ lệnh thở dài cảm thán.

•Chỉ muốn đến xem thử..

Triệu Linh Tiêu lạnh nhạt nói.

•Vậy cứ tự nhiên..

Khí linh đáp.

Triệu Linh Tiêu bỏ qua khí linh bước vào trong mật thất. Bên trong cất giữ đủ loại binh khí như gươm, đao, giáo, mác, cung, nỏ, kích, thương... Còn có thủ binh như khiên, thuẫn, giáp và đủ các loại bảo khí muôn hình vạn trạng, tất cả được sắp xếp trên những cái kệ, giá riêng biệt, dựa theo phẩm chất mà phân loại cho dễ tìm. Binh khí chia thành sáu loại, bao gồm phạm khí, bảo khí, linh khí, tiên khí, thần khí, thánh khí, mỗi loại có uy lực khác nhau, lại chia thành ba phẩm, hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm. Trong các giá binh khí thì bảo khí là nhiều nhất, tiếp đến là linh khí, tiên khí khá nhiều, hơn trăm món, không có phạm khí, đặc biệt bên trong có hai món binh khí toát ra khí thế hùng hậu, mang hơi thở thần thánh, chính là hai thần khí, trước đây chỉ nghe đồn Liệt Thiên tông có một thần khí là Diệt Thần ấn, thật không ngờ lại có thêm hai món khác, thật khiến người kinh ngạc.

•Đó là Thanh Thiên kiếm và Vạn Lý Vô Tung hài, là hai thần khí được truyền thừa từ tông tổ, từ trước đến nay chưa từng xuất thế, thần khí có linh, hơn vạn năm nay chưa từng nhận chủ...

Khí linh thấy Triệu Linh Tiêu im lặng nhìn chăm chăm hai món thần khí thì bước lên giới thiệu.

•Thì ra là vậy..

Triệu Linh Tiêu nghe xong ồ lên, thì ra đó là lý do Liệt Thiên tông chưa từng dùng đến hai món pháp bảo này.

•Ta thử được không..

Triệu Linh Tiêu hứng thú nói.

•Tùy ngươi, nhưng ta nhắc trước, tu vi hiện tại của ngươi quá thấp, không thể chống nổi thần khí, quá cường cầu sẽ gặp phản phệ...

Khí linh thân nhiên nói.

Triệu Linh Tiêu nghe vậy ngẫm nghĩ một lát rồi cuộc không thử, việc này không cần gấp, dù sao thần khí vẫn còn ở đó, chừng nào hấn mạnh hơn có thể quay lại thử.

•Những thứ này ta có thể lấy không...

Hắn hào hứng hỏi.

•Ngươi có tông Chủ lệnh, những thứ ở đây đều là của ngươi, muốn lấy bao nhiêu tùy ý..

Khí linh không quan tâm nhiều thân nhiên đáp.

•Thật sao...

Hắn nghe vậy kích động thốt lên.

•Mà khoan, có phải là ta lấy nhiều quá sẽ khiến lão yếu đi không...

Đột nhiên hắn nghĩ đến khí linh dựa vào linh khí của binh khí để tồn tại, nếu như binh khí trong này hao đi thì lão cũng sẽ yếu đi.

Khí linh không trả lời, chỉ nhẹ gật đầu.

•Vậy thôi đi, tất cả tốt nhất nên nằm ở nơi thuộc về nó, ta không cần lấy...

Triệu Linh Tiêu không chút đắn đo quyết định, sau khi ngó qua một lúc hắn liền rời khỏi trừ khí tàng.

Khí linh nhìn theo bóng lưng hắn khẽ thở dài, không biết lão nghĩ gì ánh mắt chớp chớp động lập tức biến mất.

Triệu Linh tiêu đi ra khỏi khí tàng liền bước sang một gian phòng khách, căn mật thất này có mùi dược phẩm nồng đậm, là trừ đan tàng, bên trong chứa vô vàn các loại đan dược khác nhau, đủ loại, đủ thành phần, đủ cách sử dụng, đủ mọi phẩm chất. Từ nhất phẩm đến bát phẩm đều có đủ, chỉ có thánh đan cửu phẩm là không có. Triệu Linh Tiêu đã nhìn quen nên không còn cảm thấy rung động nữa, chỉ nhìn sơ qua một lần rồi đi. Ngoài ra còn rất nhiều bảo tuyền khác chứa nhiều vật phẩm khác như dược liệu, nguyên liệu luyện khí, công pháp, vũ kỹ, văn bản và mây mây...

Triệu Linh Tiêu rồi cuộc nhìn đến phát chán, nét mặt có phần uể oải, hắn chậm rãi đi ra mật thất tinh thạch ngồi bệt xuống, tay moi ra một quyển công pháp, đây là công pháp tu luyện thiên giai lấy ra từ kho tàng công pháp, Hỗn Độn Thôn Thiên Quyết.

Hỗn Độn Thôn Thiên Quyết là công pháp Thiên giai có từ thời thượng cổ, do một đại năng giả sáng tạo ra, có khả năng thôn phệ triệu tịch luyện hóa thiên địa, hấp thu tinh hoa của trời đất để tăng cường thực lực. Bộ công pháp này là do lịch đại tổ sư của Liệt Thiên tông trong một lần lịch lãm trong một cổ cảnh tìm được, sau này vì không luyện được nên ném nó vào tuyền thư các, mấy ngàn năm sau cũng không có ai luyện được, không phải vì quá trình quá khắc nghiệt mà vì để luyện được bộ công pháp này cần phải có Hỗn độn chi khí, mà hỗn độn chi khí là thứ mà thời đại này không có.

Triệu Linh Tiêu giờ quyển công pháp ra đọc, bộ pháp môn này đúng là được sáng tạo dành riêng cho hắn, bên trong có đề: Hỗn độn chi phối, thiên địa lưu dẫn tụ nguyên kì bách mạch, lấy hỗn làm căn độn làm nguyên, rồi mà không loạn, loạn mà trật tự, hồng hoang vũ trụ luân hồi sinh diệt, tụ mà không tụ, không tụ mà như thực thể, nương quy luật sinh địa hóa thiên mà chuyển khí, như âm dương luân hồi liên miên bất tận, khí kì kinh mạch tương liên, nổi

đur khí thiên địa, ta là thiên, thiên tự trong ta, lấy hỗn độn luyện hóa tất cả....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Tuy pháp quyết vô cùng phức tạp thế nhưng khi Triệu Linh Tiêu đọc vào lại thấy vô cùng đơn giản, thậm chí còn không có một chút khó hiểu, sau khi đọc xong một lần hắn liền ngộ ra cách thức tu luyện.

Đầu tiên phải chiết xuất hỗn độn chi khí dung nhập vào trong đan điền, sử dụng đan điền luyện hóa ra hỗn độn chân khí.

Nói thì dễ nhưng làm là một chuyện khác, hỗn độn chân khí tuy tồn tại trong cơ thể hắn nhưng không tập trung mà phân tán khắp nơi, để chiết xuất ra không hề đơn giản. Thần thức của hắn tập trung cực độ, bắt đầu cưỡng ép lưu dẫn những tia hỗn độn chi khí rải rác trên cơ thể tụ hợp lại, quá trình này cần sự tỉ mỉ và vô cùng phức tạp, hỗn độn chi khí rất là mỏng manh, nếu quá cưỡng ép sẽ thành ra đứt đoạn, tiêu tán, được nhiều hơn mất.

Hai canh giờ sau Triệu Linh Tiêu mồ hôi đầy trán, sắc mặt nhợt nhạt, hắn đang bước vào giai đoạn mấu chốt, chuẩn bị chiết xuất hỗn độn chi khí, từng tia chi khí tụ hợp lại xung quanh đan điền, như những mạch máu bao phủ đan điền hắn lại, từng tia hỗn độn chi khí chảy dồn về một điểm, dần lớn mạnh. Cuối cùng một luồng chi khí rất cuộc được chiết xuất ra lượn lờ trong đan điền của hắn, Triệu Linh Tiêu vui mừng dẫn động chân khí trong cơ thể bao lấy sau đó luyện hóa nó.

Nửa ngày trôi qua, luồng hỗn độn chi khí rất cuộc cũng luyện hóa xong, biến thành hỗn độn chân khí mênh mông trong đan điền khí hải của Triệu Linh Tiêu. Hắn đã hoàn thành xong bước đầu tiên, tiếp theo chỉ cần hấp thụ linh khí để tu luyện. Người bình thường để tu luyện chỉ có thể mở ra thập nhị nguyệt đạo chính trên cơ thể để thu lấy linh khí vào trong cơ thể để luyện hóa, còn Hỗn Độn Phệ Thiên Quyết mà hắn tu luyện thì có mở rộng toàn bộ nguyệt đạo trực tiếp hút linh khí vào với số lượng lớn, tốc độ tu luyện cực kỳ nhanh, giống như ngày đi ngàn dặm, cưỡi tên lửa phi hành, hơn xa người thường. Có thể ví như người ta chỉ liếm láp được chút da lông còn hắn thì dùng ống hút một hơi hút vào.

Triệu Linh Tiêu dựa theo pháp môn tu luyện bắt đầu mở ra toàn bộ nguyệt đạo, thử hấp thụ linh khí. Dị biến đột ngột xảy ra, linh khí vốn dĩ hòa lại biến thành một con lũ điên cuồng xông vào kinh mạch của hắn, hắn cảm giác kinh mạch bản thân chịu áp lực quá tải muốn nứt ra. Quá hoảng sợ hắn lập tức ngừng tu luyện, đóng lại tất cả nguyệt đạo không hấp thụ thêm linh khí nữa, kinh mạch toàn thân theo đó bắt đầu trở lại bình thường. Triệu Linh Tiêu cảm thấy sợ hãi, cảm giác lúc này có hơi đáng sợ, giống như phút chốc bị linh khí đim chết vậy. Triệu Linh Tiêu cảm thấy thờ không thông, cứ như vậy thì làm sao hắn tu luyện được. Tuy vừa rồi có chút sai sai, nhưng chỉ mới tu luyện một chút hắn đã cảm thấy đan điền đầy lên một phần, nếu cứ tốc độ này thì chỉ cần một canh giờ hắn sẽ đột phá lên luyện khí nhị kỳ.

Không bỏ cuộc hắn bắt đầu thử lại, vẫn như trước hắn mở ra toàn bộ nguyệt đạo trên người, tình huống không khác trước, linh khí bắt đầu ầm ầm đổ về kinh mạch của hắn. Lần này Triệu Linh Tiêu không hoảng loạn nữa mà cắn răng chịu đựng, chống lại sức ép bùng nổ từ dòng chảy linh khí, tiến vào trạng thái tu luyện.

Một canh giờ sau khí thế trên người hắn tăng cao, như thủy triều xô bờ, có thể cảm nhận được từng đợt sóng dâng lên. Đan điền đã vào trạng thái no căng, có dấu hiệu đột phá. Triệu Linh Tiêu không ngăn cản, mặc kệ linh khí không ngừng dồn nén.

•Phanh, phanh, phanh....

Rất cuộc bình chương không chịu nổi áp suất của linh khí ầm ầm sụp đổ, tiếng linh khí bạo kết nổ ong ong, khí lưu cuộn cuộn xoáy tròn bên trong đan điền không ngừng mở rộng nó, khí lưu còn không ngừng chảy vào trong kinh mạch của hắn điên cuồng mở rộng, cải thiện thân thể hắn không chỉ một lần.

•Phù...

Triệu Linh Tiêu thở ra một ngụm trọc khí, đôi mắt chậm chậm mở ra, khóe miệng nhếch lên. Không hổ là công pháp tu luyện thiên giai, tuy mới đầu có chút khó chịu toàn thân như bị trương lên, kinh mạch bị dồn nén, nhưng càng về sau lại càng thoải mái, kinh mạch dần quen với mức độ ào ạt của linh khí. Với tốc độ hấp thụ linh khí như vậy cộng theo thiên phú biến thái của Huyền Cô Linh Đẳng thì chuyện hắn đột chỉ là chuyện nước chảy thành sông, một canh giờ đạt đến luyện khí nhị kỳ, nếu là người bình thường thì mất một tháng cũng không có gì là lạ.

Bên trong mật thất này linh khí dồi dào, rất thích hợp cho tu luyện, hiện tại Triệu Linh Tiêu không gấp đi ra ngoài, tu vì hắn còn yếu đi ra rất dễ bị người đề đầu ức hiếp, hắn quyết định ở lại chỗ này chuyên tâm tu luyện.

Bên ngoài thế giới, ở sâu trong một thạch động, bên trong quỹ khí tràn đầy, từng bóng ma âm u, từng thân ảnh lệ quỷ lượn lờ phát ra tiếng gào thét khiếp người, nơi đây giống như là một địa ngục.

Chính giữa thạch động có một cái quan tài đá lơ lửng, bên trong tỏa ra khí tức quỷ dị.

Cộp, cộp, cộp...

Tiếng bước chân lạnh lạnh vang lên, một nam nhân mảnh khảnh, mặc trường y màu trắng chậm rãi bước vào, trên tay gã xách theo hai người, tuy hai người vẫn còn tỉnh táo nhưng hoàn toàn không thể chống cự hay giãy giụa, giống như con rối bị nam nhân tùy ý kéo đi.

Khi nam nhân bước đến gần quan tài đá thì một kết giới thần bí hiện ra ngăn cản, gã không chút phản ứng giờ tay điểm điểm mấy lần lập tức kết giới tan rã, nam nhân tự nhiên bước vào trong.

Đột nhiên từ trong quan tài đá bật lên tiếng cười ghê rợn, nắp quan tài chậm rãi mở ra, bên trong cất giữ một cái đầu lâu màu xanh, hốc mắt là hai ngọn lửa đỏ leo lét cháy, xung quanh bao trùm một đoàn hắc vụ lượn lờ. Cái đầu lâu nhu vật chết mở miệng nói chuyện.

•Ngươi đến rồi sao, người, mau cho ta người, ta đói lắm rồi....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Có Giọng nói phát ra từ đầu lâu ồm ồm, giống như bị khăn cổ, âm thanh mang theo thần sắc u ám, như ác quỷ từ chính tầng địa ngục.

Hai người trên tay nam nhân sắc mặt trắng bệch nhìn đầu lâu kia, sợ đến nỗi đáy quần ướt nhẹp.

Nam nhân mạnh tay ném một người lên phía trước, giống như ném thức ăn cho vật nuôi. Đầu lâu nhìn thấy tên kia liền tỏ ra thèm khát, hắc vụ bao quanh biến thành một xúc tua tua ra quấn lấy hắn kéo tới gần, áp lực nặng nề khiến hắn không thể nhúc nhích, thậm chí không thể nói chuyện, nỗi sợ hãi như thủy triều nhấn chìm hắn. Đầu lâu như ăn mỳ bị đói lâu ngày tự nhiên lụm được nắm xôi lập tức há cái hàm xương xẩu ra cắn vào trán của tên đó, ngoạm một miếng lớn nhai ngon lành, máu tươi lẫn với óc tuôn ra xối xả. Nó cứ thế ngoạm hết cái đầu của tên xấu số như ăn bánh mì kẹp xúc xích, sau đó mới tìm hắn ra tiếp tục thưởng thức.

Một lát sau, khi khô lâu quỷ dị ăn hết một phần ba cơ thể của tên xấu số thì mới ngừng lại, nó ném phần cơ thể còn lại sang một bên như một miếng rác, bộ dạng rất thỏa mãn, dưới đất vẫn còn một vũng máu thịt bầy nhầy lẫn với một ít xương cùng nội tạng vương vãi.

•Còn tên đó..

Khô lâu nhìn tên còn lại bộ dạng vẫn còn thò thè. Tên đó nghe xong phát hoảng, cảnh tượng vừa rồi đã hù chết con tim bé bỏng của hắn, hiện tại hắn đã mất tất cả không còn một hột máu, sợ đến đứng không vững.

•Hắn là nhi tử của ta..

Nam nhân không chút phản ứng như chuyện vừa rồi không chút liên hệ với hắn lạnh lùng nói.

•À... Ta thấy tình trạng của hắn không tốt lắm, bị phế..

Khô lâu nhìn vào tên kia nói.

•Đúng vậy, ta muốn ngươi giúp hắn hồi phục...

Nam nhân lạnh nhạt đáp, không chút khách sáo với khô lâu.

Người đứng bên cạnh nam nhân chính là Phạm Siêu, sau khi bị Triệu Linh Tiêu tính kế phế bỏ tu vi, bây giờ chỉ là một tên phế vật run rẩy đứng ép vào nam nhân kia.

•Kinh mạch, đan điền của hắn đều bị đánh nát, muốn cải tạo lại không dễ, tuy ta có thể làm được nhưng ta có điều kiện...

Khô lâu cò kè.

•Nói đi...

Nam nhân nhíu mày đáp.

•Tìm cho ta Huyết Tinh Tâm...

Khô lâu trả lời.

•Huyết Tinh Tâm...

Nam nhân thắc mắc.

•Đúng vậy, ta muốn hồi phục nguyên thần nhất định phải có thứ đó...

Khô lâu nói.

•Được...

Nam nhân gật đầu xem như đồng ý.

•Tốt... Tiểu tử mau qua đây...

Khô lâu tâm tình tốt kêu Siêu Phàm. Thế nhưng hắn không dám qua, cứ đứng chết chân tại chỗ. Nam nhân thấy vậy vỗ vô đầu hắn một cái, đánh hắn lao đảo về phía trước, luồng hắc vụ từ khô lâu lập tức bao lấy hắn.

•Phụ thân cứu mạng...

Phạm Siêu gào lên kinh hãi, khói đen như vật sống phủ lấy hắn.

Nửa canh giờ sau khói đen bao phủ người Phạm Siêu từ từ tán đi, lộ ra thân hình của hắn, hơi thở ổn định, khí sắc tốt, chỉ là nơi khóe mắt xuất hiện một tia hắc vụ có phân ma mị. Hắn chậm rãi mở mắt ra, từ trong đồng tử bắn ra tia sắc bén như một thanh chủy thủ, mang theo khí chất hung ác, sát phạt.

•Phụ thân...

Phạm Siêu đi đến trước mặt nam nhân cất giọng ồm ồm.

•Ừm...

Nam nhân khẽ gật đầu với hắn lại nhìn sang khô lâu.

•Việc đã xong, thứ ta cần nên nhanh chóng tìm cho ta...

Khô lâu âm u nói.

•Đã biết..

Nam nhân lạnh nhạt gật đầu.

•Được.. Thêm một việc nữa, số người mà ngươi cung cấp quá ít, để khôi phục nguyên khí của ta thì bao nhiêu đó chỉ là muối bỏ biển...

Khô lâu nói thêm.

•Cần bao nhiêu...

Nam nhân hỏi.

•Ít nhất cũng phải vạn người, ta cần thật nhiều tinh huyết..

Khô lâu đáp.

•Ta không thể bắt nhiều người như vậy...

Nam nhân lắc đầu.

•Không cần ngươi đích thân ra tay, ngươi chỉ cần hỗ trợ ta là được, còn lại cứ để ta...

Khô lâu nói.

•Được....

Nam nhân suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

Nói xong nam nhân lập tức rời đi, trước khi đi hắn không quên bố trí cấm chế ngăn cách thạch động. Sau khi hắn cùng Phạm Siêu rời khỏi khô lâu ẩn bên trong hắc vụ nở nụ cười âm trầm sau đó chui vào quan tài đá, mọi thứ trong thạch động trở lại yên tĩnh.

Hai tháng sau.

Triệu Linh Tiêu vẫn ở lì trong Thạch Thất không rời đi nửa bước, mỗi ngày say đắm tu luyện, tu vi thăng tiến như tên lửa, đã chạm đến đỉnh luyện khí

cảnh, đang bước vào phút mấu chốt để đột phá lên luyện hồn cảnh.

Để đột phá được một cảnh này bắt buộc tu luyện giả phải tự ra được nội đan, nội đan là vật vô cùng quan trọng đối với tu luyện giả, là trung tâm của lò luyện khí, vai trò vô cùng lớn, có thể vận chuyển hấp thụ linh khí nhanh hay chậm hết tùy đều nằm ở viên nội đan này.

Triệu Linh Tiêu hiện tại đã tu luyện thành thạo Hồn động Phệ Thiên quyết, có thể thoải mái chuyển khí, thúc giục lượng chân khí cuộn cuộn trong người. Hắn nhắm chặt mắt, chậm rãi điều khiển dòng chân khí đang không ngừng tụ lại, chân khí cuộn cuộn tạo thành một dòng xoáy lớn, những luồng khí ở trung tâm vòng xoáy không ngừng cọ xát vào nhau, từ từ ngưng kết. Một khắc sau hạt giống nội đan to bằng hạt gạo được ngưng tụ thành công, quá trình tụ đan đi được nửa bước quan trọng nhất, còn lại chỉ là dùng chân khí từ từ bồi đắp hạt giống, để nó lớn mạnh trở thành một viên nội đan, quá trình này tựa như con trai làm ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Nửa ngày sau, trong đan điền của hắn từ một hạt giống nhỏ như hạt gạo đã thành một viên nội đan to bằng ngón chân cái, sáng mịn, tròn bóng như một viên ngọc châu màu trắng và đang tiếp tục lớn lên. Quá trình tụ nội đan không thể gấp gáp, phải từ từ, nếu không khí nội đan thành hình sẽ không ổn định, yếu đi, khả năng chịu đựng áp lực chân khí cũng theo đó giảm xuống.

Như Triệu Linh Tiêu tụ nội đan mất một ngày, nội đan của hắn được sự bồi dưỡng từ chân khí hùng hồn rốt cuộc đại thành, to bằng nắm tay trẻ con, bóng mịn, óng ánh như kim cương, xung quanh viên nội đan có ba quả cầu nhỏ như vệ tinh không ngừng xoay tròn, chính là thuộc tính tinh, là nguyên tố thuộc tính tồn tại trong cơ thể hắn được chất lọc ra, trong đó bao gồm viêm tính, mộc tính và âm tính, mộc tính là thuộc tính của Huyền Cô Linh Đăng, âm tính là thuộc tính của Triệu Linh Tiêu thân xác, còn viêm tính là thuộc tính dung nạp từ bên ngoài. Viêm thuộc tính trong người hắn chính là Thái Cổ Chi Viêm một chi thuộc tính tồn tại từ thời thái cổ, đồn rằng lúc khai thiên lập địa, khi hỗn độn chi khí đảo lộn, tinh cầu hình thành thì Thái Cổ Chi Viêm đã xuất hiện, đó là dòng dung nham đầu tiên leo lắt chảy trên mặt tinh cầu, chính là mẫu hệ khai sinh ra hỏa thuộc tính và viêm thuộc tính sau này. Thái Cổ Chi Viêm của Triệu Linh Tiêu là từ hòn đá do phụ thân hắn mua cho hắn làm vật hộ thân, đó là nham thạch do Thái Cổ Chi Viêm tụ thành, ban đầu vì nó không có biểu hiện gì, giống như một cục nham thạch bình thường nên không ai nhận ra, thế nhưng nhờ cơ duyên trùng hợp khi Triệu Linh Tiêu dung hợp với Huyền Cô Linh Đăng một lượng nhỏ hỗn độn chi khí vô tình thoát ra kích phát Thái Cổ Chi Viêm, Cổ Viêm lập tức men theo hỗn độn chi khí dung nhập vào cơ thể của hắn, tất cả tạo thành một cơ duyên trùng hợp, Triệu Linh Tiêu vì thế mà uôn uôn khổ khổ mà luyện hóa được Cổ Viêm.

Thuộc tính thiên sinh là thuộc tính có trong linh mạch của mọi người, bất kỳ ai sinh ra đều sẽ có một thuộc tính, bao gồm mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, âm, quang, Viêm, băng, dựa theo tính chất mà chia thành thiên địa huyền hoàn. Trong đó thiên cấp là thuộc tính mạnh nhất, khả năng tu luyện, thiên phú và uy lực thuộc loại cao nhất.

Cả ba thuộc tính trong người Triệu Linh Tiêu đều là thiên cấp, một là, Phệ Linh Thiên Chi Mộc, Thái Cổ Chi Viêm, Hắc uyển Viên Âm Âm. Vận may có thể nói là nghịch thiên, người bình thường muốn có một thuộc tính thiên cấp là cực kỳ khó khăn, vậy mà một tên phế vật như hắn lại sở hữu đến ba loại, phải biết đối với một người khi sinh ra chỉ có duy nhất một loại thuộc tính, muốn có thêm chỉ có thể dung nạp từ bên ngoài, tuy nhiên đó là điều không dễ một chút nào, đó là quá trình chín chết một sống.

Ba thuộc tính tinh chậm rãi xoay tròn xung quanh hỗn độn nội đan của hắn như một vệ tinh trung thành.

Phù...

Nửa ngày sau rốt cuộc khí thế trên người hắn cũng bình ổn trở lại, ổn định vào luyện hồn nhất kỳ, hắn chậm rãi thở ra một ngụm chộc khí, đôi mắt từ từ mở ra, con ngươi hắn đen sậm, bên trong dường như tồn tại vũ trụ luân hồi, như lỗ đen cắn nuốt ánh sáng. Da thịt hắn được qua cải tạo trở nên sáng mịn, trắng nõn như da em bé, lại mang theo phần chắc chắn, thô ráp trên từng cơ bắp, như một bức tượng hoàn mỹ, khuôn mặt điển trai, pha theo chút hương vị trưởng thành, dày dặn, là mẫu nam nhân lý tưởng của biết bao nữ nhân.

Triệu Linh Tiêu đứng dậy duỗi vai, lắc eo khiến xương cốt toàn thân kêu rắc rắc. Tinh thần phấn chấn vô cùng.

Hiện tại là lúc hắn phải rời khỏi đây.

Trước khi đi hắn đi đến từ giả Khí Linh một tiếng, trong hai tháng qua ngoài tu luyện lúc rảnh rỗi hắn thường đến trò chuyện với lão giả trong trừ khí tàng này. Lão chính là một quái linh vạn năm, kiến thức, tâm tính hơn người, hắn thường trao đổi với lão rất nhiều điều chưa biết, lại kể cho lão những chuyện ở bên ngoài, rồi những chuyện lạ ở địa cầu, một già một trẻ nói chuyện vô cùng hợp gu, hận không thể gặp sớm hơn. Hắn cũng nói cho lão biết chuyện xảy ra với Liệt Thiên tông làm lão u sầu thờ dài.

•Người định đi khỏi đây sao...

Khí linh già nua, gầy còm cất giọng hỏi.

•Ừm...

Triệu Linh Tiêu khẽ gật đầu.

•Người... Mà thôi, người cố gắng bảo trọng...

Khí Linh định nói gì nhưng lại thôi, trong tâm lão thật sự rất là ưa thích tiểu tử này.

•Lão yên tâm đi, ta hiện giờ có thể hoàn toàn nắm giữ nơi này, dễ dàng ra vào như nhà của mình, rảnh rỗi ta sẽ đến tìm lão..

Triệu Linh Tiêu thấu hiểu tâm tư của khí linh nên vui vẻ nói.

•Được vậy thì tốt, dù sao đã ở đây mấy vạn năm, ta thật chán sắp chết, nếu có người trò chuyện như người thì còn gì bằng, nếu có cơ hội ta muốn ra ngoài xem một lần...

Khí linh khao khát nói.

•Ta sẽ nghĩ cách đưa lão ra ngoài...

Triệu Linh Tiêu nói.

•Ta sẽ xem đây là một lời hứa

Khí Linh gật đầu.

Triệu Linh Tiêu từ ghế khí linh xong liền đi ra khỏi thần tàng bước ra ngoài sơn môn rộng lớn.

Hắn đảo mắt một vòng ngắm nhìn nơi từng là một chốn hùng vĩ nay trở thành một đồng cỏ nát nằm im lìm, thời gian thật đáng sợ. Đột nhiên trong lòng hắn dâng lên một suy nghĩ phức tạp nơi này, xây dựng lại một đại tông môn đã ngủ say, thế nhưng suy nghĩ đó chỉ xoẹt qua rồi biến mất, hết thấy là vì thực lực hắn vẫn còn quá cụt gà, muốn tạo dựng lại một tông môn như vậy thật sự không dễ.

•Ừa....

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ vụ vợ, đột nhiên hắn kinh ngạc thốt lên khi nhìn thấy thứ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

•Ừa.. Cái này... Dao phay....

Triệu Linh Tiêu đột nhiên nhìn thấy một con dao nằm ẩn trong một đồng lõa xộn, nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó nhìn thấy, bên ngoài lại không toát ra chút linh khí nào, cho dù người ta nhìn thấy cũng sẽ không thèm lấy. Không hiểu sao Triệu Linh Tiêu lại có hứng thú với nó, hắn cẩn thận nhặt con dao lên quan sát. Đó là một con dao bằng kim loại, không biết là loại kim loại nào, bề mặt nhẵn bóng, sáng như gương, phần lưỡi dài ba tấc, mũi bằng, lưỡi cũng bằng, hình dáng rất giống mấy con dao xắt rau trong mấy nhà bếp ở địa cầu. Phần cán không biết là từ chất liệu gì, tuy cảm rất êm tai nhưng cứng chắc vô cùng, dài khoảng một tấc rưỡi khá vừa tay, con dao bề ngoài cân đối rất thuận mắt. Chỉ là ở Họa Mị tinh cầu không có sử dụng loại dao này, không biết tại sao nó lại xuất hiện ở trong sơn môn này.

•Thôi kệ, giữ lại chắc chắn sẽ có lúc cần đến...

Triệu Linh Tiêu nghĩ bụng, hắn khá là ưng ý, tuy con dao này chỉ là một phẩm vật nhưng hắn vẫn thích nó, hắn cẩn thận cất nó vào trong trong túi càn khôn của mình, cái túi này là hắn lấy trong thần tàng ra, bề ngoài rất thô sơ bình thường nhưng bên trong là không gian vạn thước, hơn xa những giới chỉ bình thường.

Sau khi cất con dao Triệu Linh Tiêu lập tức đi ra ngoài.

Cánh cổng truyền tống câu thông với sơn môn tàn tích Liệt Thiên Tông từ hai năm trước sau khi tất cả bị đuổi ra khỏi đó đã biến mất, thời gian sau đó có nhiều người tham lam thần tàn tự tin mình siêu phẩm nhiều lần tới lui tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng, có cả cường giả thần cảnh từng xuất hiện nhưng vô vọng đành hậm hực bỏ về.

Không gian đột nhiên biến động, cánh cổng sơn môn xuất hiện, từ trong cánh cổng một thân ảnh bước ra, hắn xoay mặt nhìn lại cánh cổng, tay kết thủ ấn lập tức cánh cổng to lớn hóa thành một khối đá nhỏ rơi vào tay hắn.

Triệu Linh Tiêu nhìn ngắm cảnh vật lòng lâng lâng, khoe miệng nhếch lên, đã hai tháng rồi hán chưa được hít thở không khí này, mặc dù mỗi ngày ở trong thần tàng hít linh khí không ngừng nhưng cảm giác này vẫn thấy thoải mái hơn.

Hiện tại hán đã không còn là một tên ngốc như trước, hán hoàn có thể tìm được lối ra khỏi Cô Âm cốc. Lặng lẽ phóng thần thức ra, hán có thể âm thầm theo dõi một vùng rộng gần hai mươi dặm, hầu như không có thứ gì thoát khỏi sự quan sát của hán. Triệu Linh Tiêu mỉm cười, thần thức của hán quả nhiên là vô cùng mạnh, người bình thường sau khi vào luyện hồn cảnh có thể sử dụng thần thức để quan sát không gian xung quanh mình, trước sau trên dưới, hoàn toàn không có điểm mù, luyện hồn sơ giai thần thức không mạnh, chỉ có thể nhìn thấy trong khoảng cách chừng một hai dặm, thần thức của Triệu Linh Tiêu mạnh như vậy là do hán đã tự được hồn anh, linh hồn hán vốn đã rất mạnh mẽ.

Chùn chân một cái hán như con chim phóng mình lên cao, bây giờ hán có thể thoải mái điều khiển chân khí trong người, tự do bay nhảy không cần phải sử dụng linh đăng nữa. Hán như con sóc nhẹ nhàng nhảy qua những nhánh cây.

.....

Hà Môn dong binh đoàn từ lúc vào sơn môn tàn tích trở ra hoàn toàn suy đồi, nhân số giảm mạnh, kẻ chết người bỏ đi, bây giờ chỉ có hơn hai mươi người, ít đến mức đáng thương, từ đẳng cấp nhị lưu tột đỉnh không bằng cả một binh đoàn tam lưu. Thực lực không đủ đi đến đâu là bị ức hiếp đến đó, không còn thoải mái như trước. Nếu không phải Sở Hà, Sở Mạch còn đó thì Hà Môn binh đoàn đã sớm bị nuốt trọn. Và ngày đó sẽ không xa, hiện tại, ngay lúc này bọn họ đang bị một dong binh đoàn đỉnh nhị lưu vây giết. Dong binh đoàn này gọi là Tàn Long, trưởng đoàn là Lệnh Tàn Long, biệt danh Hộ Nhân Long à không Độc Nhân Long, gã là một tên dê tiện, dâm tặc, biến thái. Sở thích của lão chính là mỹ nhân, không biết bao nhiêu giai nhân đã hương tiêu ngọc vẫn trong tay gã. Gã đã thèm muốn Sở Mạch và Sở Tiểu Chiêu từ lâu rồi, vì e ngại Sở Hà nên vẫn chưa ra tay. mấy ngày trước gã vừa đột phá luyện linh ngũ kỳ lập tức gã liền nổi lên dục vọng, mưu đồ cướp người, lập tức gã dẫn binh đoàn của mình chặn đường đám người Hà Môn binh đoàn.

•Hắc hắc... Mỹ nhân à, hai nàng ngoan ngoãn theo ta đi ta sẽ nghĩ tình sẽ tha cho phụ thân nàng, cho hán làm đầy tớ của ta, bằng không... Hắc hắc....

Tàn Long dâm đẳng cười, không thèm che giấu dục tâm.

•Hừ..

Sở Mạch nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hán, trong mắt chất chứa sát ý, mấy ngày qua bọn họ đã trải qua thời kỳ khó khăn nhất, luôn bị người dè dặt cười cợt, hôm nay lại gặp một tên khốn nạn, vô sỉ không cần che giấu, giữa ban ngày ban mặt mà ngang nhiên chặn đường cướp người, ép buộc nàng và muội muội phải hầu hạ hán, nói chuyện không thông liền ra tay đã thương phụ thân nàng, tự hỏi Hà Môn binh đoàn rốt cuộc vương phải vận xui chó má gì đây.

•Sở Hà lão già nguoi mau mau kêu nữ nhi của mình phục vụ ta đi, ta sẽ tha cho mạng chó nhà nguoi, nếu không từ nay Hà Môn binh đoàn sẽ biến mất..

Tàn Long nhìn Sở Hà ánh mắt đầy sự trêu chọc, khinh miệt.

•Phi..

Sở Hà phun ra một bãi nước bọt trộn lẫn với máu đỏ, ánh mắt căm phẫn nhìn Tàn Long, tuy bản thân bị thương nặng nhưng vẫn kiên cường đứng lên.

•Haizzz... Thật là cứng đầu, vậy thì các người tốt nhất nên chết hết đi..

Tàn Long nói xong khí thế trên người bộc phát, chân khí như quỷ xà cuộn cuộn đánh tới Sở Hà.

Sở Mạch lập tức nhảy ra cản đòn, kiếm trên tay nàng chém ra kiếm mang chống lại chân khí ập tới.

•Phụt...

Tu vi chênh lệch quá lớn, Sở Mạch hoàn toàn không thể chống nổi, kiếm mang ầm ầm vỡ nát, nàng bị chân khí đánh bay.

•Ngu ngốc, tự làm mình bị tổn thương, cũng tốt, cho nàng chịu chút khổ để nàng ngoan ngoãn hơn....

Tàn Long hứng thú nói. nghĩ đến việc đem mỹ nhân dưới hán mình tùy ý hành hạ làm hán thấy sốt ruột, lập tức hành động, khí thế không chút giữ lại toàn bộ bộc phát, chân khí như giao long ầm ầm cuốn tới. Tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Vèo vèo vèo...

Đột nhiên một con dao phay không biết từ đâu bay đến, nhắm vào đỉnh đầu của Lệnh Tàn Long.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

•Ràn rồ..

Tàn Long tức giận khi bị người đánh lên lập tức quát lên, cánh tay đưa lên đón lấy con dao. Ai ngờ con dao nhìn như bình thường lại sắc bén vọt, cánh tay của hắn vừa bị chạm vào đã như đậu hũ bị chém rớt, hấn lúc này mới hoảng sợ biết rằng tình huống quý dị lập tức sử dụng thân pháp lùi lại tránh khỏi một dao trí mạng.

•Là kẻ nào dám đánh lên ta...

Tàn Long như con trâu điên bị đá trúng chim cuồng rống lên.

Không có người đáp lại, chỉ có một thân ảnh áo xanh “ nước biển “ từ trên đáp xuống. Thân ảnh nhẹ nhàng rút con dao cắm dưới đất lên, nhẩn nhai, không dính một giọt máu.

Toàn bộ ánh nhìn đều tập trung vào hắn, Tàn Long đề phòng xem xét hắn, thế nhưng sau khi phát hiện hắn chỉ mới là luyện hồn nhất kỳ thì phá lên cười như điên.

•Aaa.. Thì ra là một tên nhãi nhép, ta muốn giết ngươi, xé xác ngươi làm trăm mảnh..

Tàn Long nhìn cánh tay cụt của mình trong lòng càng thêm giận dữ, lập tức khí thế bạo phát, chân khí hùng hồn như vũ bão tràn tới đám người Triệu Linh Tiêu, luồng lực lượng như Thái Sơn đè bẹp tất cả. Triệu Linh Tiêu khỏe mỗi cong lên tay đánh ra một quyền mang theo chân khí cuộn cuộn.

Phanh, phanh...

Tiếng không khí nổ vang, luồng chân khí phát ra từ Tàn Long bị đánh nát, còn Triệu Linh Tiêu thì lao đảo về sau mấy bước, chân khí trong người bị đánh loạn, lục phủ ngũ tạng bị chấn lệch vị trí, quả nhiên chênh lệch giai vị quá lớn, một đại cảnh giới không thể lấp đầy bằng nội tình. Mặc dù đường kinh mạch, đan điền của hắn rộng hơn người bình thường cộng thêm hỗn độn chân khí phụ trợ nhưng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại một lần công kích, nếu tiếp tục chắc chắn sẽ thua ngay. Tuy vừa rồi bị thương nhưng hắn không hối hận, hấn ra tay là muốn thử thực lực bản thân mình như thế nào, từ lúc tu luyện đến giờ hấn vẫn chưa ra tay lần nào.

•Hừ, không ngờ lại có chút thực lực, nhưng ngươi vẫn sẽ chết...

Tàn Long biểu tình hung ác, tay còn lại lấy ra một thanh chủy thủ, là vật thiên tu bách luyện, trung phẩm linh khí, sắc bén vô cùng.

Tàn Long không hề xem nặng Triệu Linh Tiêu, thậm chí không thèm để vào mắt, hấn cho rằng cánh tay của mình bị chém đứt là vì bản thân sơ xuất. Thân ảnh chớp động đã biến mất tại chỗ, khi mọi người nhìn thấy chuyện gì xảy ra thì mũi chủy thủ đã đâm vào ngực Triệu Linh Tiêu hai tất, đứng vào vị trí trái tim. Tàn Long nhìn biểu tình ngờ ngợ của hấn còn cho là hấn đã bị gã hù ngu. Nhưng gã lập tức nhận ra có quý dị, tuy chủy thủ đâm sâu vào ngực hấn nhưng không hề có máu chảy ra, chuyện này không bình thường. Đột nhiên Triệu Linh Tiêu nở nụ cười quý dị, Tàn Long lập tức cảm giác nguy hiểm, lòng thầm hoảng sợ liền lùi lại mấy bước. Bàn tay Triệu Linh Tiêu chuyển động, con dao trong tay chém tới, Tàn Long kinh hãi lùi ra sau, hấn rất e ngại con dao này, tuy bề ngoài thoát trông rất bình thường nhưng lại sắc bén vô cùng, nhục thể của hấn đã trải qua bách luyện, cứng chắc như đá vậy mà dễ dàng bị chém đứt nhưng củi mục. Tàn Long không còn khinh suất, rút chủy thủ ra chặn đòn, ai ngờ thanh chủy thủ dài bảy tất sau khi đâm vào người Triệu Linh Tiêu thì chỉ còn lại năm tất, phần mũi đã biến mất, rốt cuộc gã cũng hiểu tại sao hấn không có phản ứng gì, vì thực tế chủy thủ không hề đâm vào người hấn mà đã bị luyện hóa trước khi chạm vào người hấn. Nhưng hiện tại gã không hề có thời gian suy nghĩ, lập tức vung chủy thủ ra đón lấy, nhưng điều khiến gã tuyệt vọng chính là thanh chủy thủ bách luyện tinh cương của gã hoàn toàn vô dụng, như sắt vụn bị con dao trong tay Triệu Linh Tiêu chém làm hai khúc, lưỡi dao không dừng lại mà nhẹ nhàng rạch lên ngực gã mở đường dài sâu tận xương, gã theo quán tính lao đảo về sau mấy bước, mặt nhăn nhó nhìn chằm chằm Triệu Linh Tiêu hỏi.

•Ngươi là ai..

Triệu Linh Tiêu không đáp, ánh mắt tập trung vào con dao trong tay mình, lòng tràn ngập rung động, lúc vừa nhìn hấn đã cảm thấy nó không bình thường nhưng lúc nhìn thấy uy lực của nó hấn vẫn không khỏi hoảng sợ, sự sắc bén không sao bì được, ngay cả cơ thể của luyện linh cảnh thượng giai cũng không cản nổi.

•Aaa.. Ngươi dám phốt lờ ta...

Tàn Long tức như điên, từ lúc có thành tựu đến giờ hấn chưa từng bị một hậu bối xem thường đến vậy, trong lòng gã đã xem hấn là người chết.

•Cho các người một khắc để cút khỏi đây..

Triệu Linh Tiêu hờ hững nói.

•Ngươi nói cái gì..

Tàn Long phun ra lửa nói.

Triệu Linh Tiêu không thèm đôi co, tay lấy ra một cái ngọc bài, ngũ chỉ khẽ động lập tức từ trong đó bay ra mười luồng khói đỏ, biến thành mười khối lỏi

dung nham, mỗi đầu đều là luyện linh cảnh đỉnh phong.

Tàn Long cùng đám người Tàn Long binh đoàn biến sắc mặt, bọn họ có thể cảm nhận được sự nguy hiểm của mười đầu khôi lỗi này.

•Hiện tại có đi hay không..

Triệu Linh Tiêu nhấn mạnh từng chữ.

•Được, mỗi hận này ta nhất định sẽ trả..

Tàn Long cầm hận gần giọng, thế nhưng không dám ở lại, đám khôi lỗi kia không tầm thường, mười đầu có thực lực luyện linh đỉnh đủ để càn quét sạch sẽ bọn họ, hẳn không biết mình đã tưu vào loại người gì, hiện tại chỉ có thể vắt chân lên cổ mà chạy, sợ bị bắt lại thì mạng nhỏ cũng toi.

Triệu Linh Tiêu không thèm để ý đám người Tàn Long bỏ chạy như chó nhà tang, cẩn thận quan sát mấy khôi lỗi trước mặt, đây là những khôi lỗi hắc cổ tình gọi ra từ Diệt Thân Liệt Hóa Khổng Hồn Trận, quả nhiên bên ngoài vẫn có thể miễn cưỡng gọi ra được chúng, mặc dù lực lượng không bằng lúc ở trong trận pháp nhưng vẫn rất có tác dụng.

•Đa tạ thiếu hiệp ra tay tương trợ, xin hỏi cao danh quý tánh.

Sở Mạch cảm kích bước ra, người trước mặt không quen không biết lại không ngại đứng ra giúp đỡ quả thật rất có khí độ.

Thân ảnh áo xanh chậm rãi quay đầu..

•Thiếu hiệp... Aaaa... Là... Ngươi là....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Sở Mạch lấp bắp không nói thành lời, cũng không tin vào mắt mình, người đứng trước mặt nàng vừa quen thuộc, vừa xa xôi, nàng từng nghĩ sẽ không bao giờ có thể gặp lại hẳn vậy mà giờ đây hẳn chính xác đang đứng trước mặt nàng.

Không những nàng mà tất cả mọi người khác đều trở mắt ngạc nhiên, không thể tin nổi vào mắt mình, thậm chí có người yếu bóng vía còn bị hù xanh mặt.

•Không nhận ra ta sao...

Triệu Linh Tiêu mỉm cười nhìn Sở Mạch, nét khôi ngô lộ ra trên khuôn mặt hẳn. Trái tim Sở Mạch khẽ run lên, hẳn vẫn khả ái, thân thiện như ngày nào.

•Ta... Tại sao.. Ngươi...

Sở Mạch không nói được một câu hoàn chỉnh, trong đầu ngổn ngang biết bao là cảm xúc.

•Suyt....

Triệu Linh Tiêu đặt ngón tay lên môi làm ra một cái dấu hiệu, tuy không có ý nghĩa gì cả nhưng lại khiến nàng bớt bối rối, tâm tình dần bình ổn trở lại.

•Sở bá bá có sao không..

Triệu Linh Tiêu chuyển nét mặt lo lắng bước đến trước mặt Sở Hà hỏi.

•Thì ra là Triệu hiền đệ, ta không sao...

Sở Hà kinh ngạc qua đi lập tức trấn tĩnh, miễn cưỡng cười đáp lời hẳn, dù sao cũng là người có quen biết, chuyện gì cũng dễ nói hơn, nhờ đâu là người khác lại sợ sẽ có ý đồ.

•Bá bá mau dùng thứ này...

Triệu Linh Tiêu không nói, thò tay vào túi moi ra một viên Dưỡng Tâm đan chia ra trước mặt Sở Hà.

•Cái này làm sao được, đan dược này quá quý trọng, ta làm sao mà nhận được.

Sở Hà vội vàng từ chối, đan dược trị thương tứ phẩm không phải bình thường, dùng nguyên liệu quý để bào chế rất đắt giá, chỉ cần dùng một viên thì dù da tróc thịt bong cũng sẽ mau chóng bình phục.

•Đây chỉ là một viên đan dược bình thường, là tấm lòng của ta bá bá không cần khách sáo, bá bá mau dùng để ta giúp người vận khí..

Triệu Linh Tiêu hào phóng nói, đối với hắn những viên đan như thế này chỉ là đạn cu-li, ở trong trữ đan tàng muốn bao nhiêu cũng có nên hắn không chút keo kiệt.

•Nếu Triệu hiền điều đã nói vậy thì ta nhận..

Sở Hà tuy có chút e dè nhưng vẫn miễn cưỡng nhận lấy viên đan bỏ vào miệng nuốt xuống sau đó vận khí trị thương.

Triệu Linh Tiêu mỉm cười đi vòng ra phía sau Sở Hà chậm rãi ngồi xuống, tay kết thủ ấn, chân khí tuôn ra, hai lòng bàn tay đánh mạnh vào lưng gã, sử dụng chân khí của bản thân phụ trợ dẫn khí, lưu thông dược liệu trong cơ thể của gã.

Sở Mạch đứng vòng ngoài nhìn hành động của Triệu Linh Tiêu thì ngạc nhiên, sử dụng chân khí phụ trợ trị thương không phải ai cũng có thể làm được, phải tinh thông y học, hiểu biết về kỳ kinh bát mạch mới có thể làm được. Triệu Linh Tiêu này không những đại nạn không chết, tu vi thăng tiến mà lĩnh vực y sur cũng có trình độ cao siêu thật khiến người khó tin, Sở Mạch hiện tại có cảm giác không thể nhìn thấu hắn.

Bên cạnh Sở Mạch, Sở Tiểu Chiêu ôm Tiểu Kê vui vẻ đứng xem, nàng đối với chuyện này rất là có hứng thú, tính cách ngây thơ, hiếu kỳ của nàng lộ ra.

Nửa canh giờ sau vết thương trên người Sở Hà dần bình phục, nội thương đã giảm tám phần, đó là nhờ công hiệu của đan dược cùng sự phụ trợ của Triệu Linh Tiêu. Sở Hà sắc mặt đã hồng hào, sau khi bế khí thì chậm rãi đứng lên, ánh mắt đầy cảm kích nhìn Triệu Linh Tiêu.

•Đa tạ Triệu tiểu đệ..

Sở Hà khom người hành lễ, gã thật lòng cảm kích hắn, xem hắn như phúc tinh, ân nhân.

•Áy áy, bá bá đừng làm thế ta tổn thọ mất..

Triệu Linh Tiêu nhảy cẫng lên vội vàng đỡ Sở Hà đứng lên.

•Triệu hiền đệ quả thật chính là ân nhân của ta, nếu không có hiền đệ thì mạng già này ngày hôm nay khó giữ..

Sở Hà vẫn còn chưa hết cảm kích nói.

•Đó là chuyện nên làm, bình sinh ta rất quý trọng bằng hữu, ra thì tay giúp đỡ một chút cũng không có gì là quá.

Triệu Linh Tiêu không kiên căng, phách lối, ngược lại bình đạm khiêm tốn khiến cho Sở Hà càng cảm thấy vừa ý thanh niên này.

•Tốt, Sở Hà ta có phúc tiên duyên, có thể quen biết người như hiền đệ đây, quả là ông trời chiếu cố....

Sở Hà tự không phải người câu nệ sáng khoái nói.

•Tất cả mau đi dựng lều, ta muốn tiếp đãi Triệu hiền đệ..

•Sở Hà nói lớn tiếng, rất có uy phong của đoàn trưởng. Tất cả mọi người trong đoàn răm rắp nghe theo, bắt đầu chạy đôn đáo dựng lều, ngay cả hai tiểu thư Sở gia cũng làm việc, chuẩn bị nấu nướng. Triệu Linh Tiêu không mấy lần muốn đi ra giúp một tay nhưng đều bị xua đi không cho hắn đụng tay đụng chân, đối đãi như khách quý, bất đắc dĩ hắn đành phải đứng trò chuyện với Sở Hà để giết thời gian.

Buổi tối trong lều trại vang lên tiếng cười vui náo nhiệt, căn lều trưởng đoàn sáng trưng, Sở Hà cùng với Triệu Linh Tiêu không ngừng cụng li lớp cốp, họ uống khá nhiều, Sở Mạch ngồi kế bên như tỷ nữ ngoan ngoãn rót rượu.

•Triệu hiền đệ, ta và ngươi rất hợp nhau, từ nay cứ gọi ta là lão ca, gọi bá bá thật xa lạ..

Sở Hà đã say, cái đầu lắc lư, tay cầm ly rượu không vững làm đổ ra ngoài mấy giọt, ướt cả tay áo.

•Gọi lão ca quả thật không sai, nhưng nếu vậy thì Sở Mạch cùng Tiểu Chiêu phải gọi ta là thúc thúc, không được như vậy quá già, ta còn định làm con rể bá bá nữa là.

Triệu Linh Tiêu cũng đã ngà ngà say, rượu ở thế giới này khá khác với rượu ở địa cầu, rất dễ uống nhưng lại rất mạnh, hai người mới uống một ít mà đã say rồi.

Sở Mạch ngồi kế bên, nghe hắn nói vậy mặt đỏ lên, hắn thật sự nói ra chuyện như vậy, mặc dù biết hắn đã say nhưng nàng vẫn cảm thấy nóng mặt.

•Vậy sao.. Tốt, càng tốt, có một Tiểu tể như ngươi ta đứng là có phúc phần.. Ha ha ha..

Sở Hà sáng khoái cười lớn.

•Nếu vậy thì Tiểu tử kính nhạc phụ một ly...

Triệu Linh Tiêu cũng vui vẻ nói. Hai người cứ thế không ngừng uống rất vui vẻ.

Canh hai.

Trời nửa đêm, Triệu Linh Tiêu bước ra khỏi lều của Sở Hà lão đảo bước đi, hần đã say, chân đá chân, đầu óc quay mòng mòng. Hần không dự định đi ngủ mà tập tễnh đi, đi khuất vào rừng cây.

Sở Mạch trong lều bước ra, nhìn thấy thân ảnh hần biến mất trong màn đêm, không biết nàng nghĩ gì nhưng lại bước theo hần.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Triệu Linh Tiêu chân cao chân thấp, lão đảo đi về trong bóng đêm, ánh trăng mờ mờ chiếu xuyên qua kẽ lá làm cảnh vật như mơ hồ. Có tiếng nước chảy róc rách, thì ra là một con suối nhỏ, Triệu Linh Tiêu đặt mông lên một tảng đá rêu phong gần mé nước, đầu lắc lư, đôi mắt mơ màng nhìn ngắm dòng nước. Con suối không lớn, chỉ rộng hơn một thước, không biết thượng nguồn ở đâu, hạ nguồn chảy về nơi nào, cũng không rõ đã tồn tại qua bao nhiêu năm tháng, chỉ biết hiện tại nó vẫn âm thầm chảy ở nơi đây.

Từ trong màn đêm tĩnh mịch, một bóng kiêu nhẹ nhàng bước ra, làn da trắng sáng như là khắc tinh của bóng tối, hoàn toàn không thể che giấu, dưới ánh trăng nàng thật sự rất kiêu diễm. Sở Mạch không nhìn Triệu Linh Tiêu, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng bước đến kéo váy ngồi lên một tảng đá gần cạnh hần, đôi mắt đắm chiều nhìn dòng nước ôn hòa. Triệu Linh Tiêu không ngẩng đầu lên, cũng không hỏi han nàng, đầu gục xuống giống như đã say mềm, thế nhưng khóe môi hần lại cong lên, ngay từ đầu hần đã biết nàng đi theo hần nên hần không hề bất ngờ.

Hai người cứ như vậy im lặng, con suối nhỏ bị nhìn đến sắp ngưng, mặt nước nhảy tí tách như biểu tình, tựa một cô bé đang hờn dỗi.

•Tại sao.. Lúc đó lại cứu ta...

Rốt cuộc Sở Mạch cũng lên tiếng hỏi.

Triệu Linh Tiêu chậm chạp phản ứng, cái đầu chậm rãi ngược lên nhìn nàng khẽ mỉm cười sau đó lại gục xuống, dường như không ngóc lên nổi.

•Ta cũng không biết...

Trong bóng tối không nhìn thấy vẻ mặt hần thế nào, chỉ có giọng nói đều đều, bình thản.

•Không biết...

Sở Mạch hơi ngạc nhiên vì câu trả lời của hần nói.

•Ừm... Ta chỉ biết lúc đó ta không hề muốn nàng tổn thương, chỉ muốn cứu nàng nên không kịp suy nghĩ gì cả...

Triệu Linh Tiêu thản nhiên trả lời.

Sở Mạch không đáp.

Triệu Linh Tiêu cũng im lặng, chỉ có bàn tay là nhẹ nhất lên nắm lấy bàn tay của nàng. Hơi ấm từ bàn tay hần làm cho nàng giật mình, phản ứng đầu tiên là xoay mặt sang nhìn hần, hai ánh mắt chạm vào nhau, mặt đối mặt, dưới ánh trăng, khuôn mặt hần thật khôi ngô, có nét ngu ngơ, thân thiện. Hần say đắm nhìn nàng, nụ cười dịu dàng như tú nguyệt, ấm áp như gió xuân. Không biết tại sao trái tim nàng cảm thấy run rẩy, như sông băng gặp nắng hạ bắt đầu tan chảy.

•Ta thích nàng...

Triệu Linh Tiêu chậm rãi nói, giọng nói chân thành. Tim Sở Mạch thót lên một cái, hô hấp như ngưng trệ một giây, nàng không ngờ hần lại nói thế. Bàn thân đột nhiên cảm thấy bối rối, không biết trả lời như thế nào.

•Nàng có thích ta không...

Hần nhẹ nhàng hỏi.

Sở Mạch im lặng hồi lâu, rồi không biết tại sao lại gật đầu. Triệu Linh Tiêu mỉm cười thỏa mãn, bàn tay càng nắm chặt hơn. Cả hai người đồng loạt nhìn về phía con suối, ánh trăng vàng nhẹ nhàng tắm, cả dòng nước bằng bạc lung linh, tuy không phải cảnh vật hồn nhiên thiên thành, nhưng lại cho người cảm giác thư thả, êm đềm.

.....

Ngày hôm sau.

Lão nhật lười biếng tỉnh dậy, ánh sáng ban mai chiếu rọi khắp nơi, thế gian bừng bừng sức sống.

Triệu Linh Tiêu cùng với đám người Hà Môn binh đoàn khởi hành sớm, họ rời khỏi Cô Âm cốc. Cô Âm cốc là một sơn cốc cổ nằm ở Bắc Nguyên đại lục, diện tích rộng mấy ngàn dặm, phía bắc nối Cô Châu, nam kề Lạp châu, quanh năm cách biệt với thế giới bên ngoài nên sinh linh ở đây có thể tự do phát triển, chủng loại dồi dào. Hướng mà nhóm người Triệu Linh Tiêu đi là Lạp Châu, là một châu lớn trong năm châu của Bắc Nguyên, là nơi tọa lạc của Hàn Man Tông, Tông môn của Triệu Linh Tiêu đã bái vào. Từ điểm xuất phát đi đến Lạp châu mất hai ngày, buổi tối đến bọn họ cắm trại tại một trảng rừng thưa, vẫn như thường lệ họ sẽ đốt ngọn lửa lớn để ngăn thú dữ.

Triệu Linh Tiêu vui vẻ trò chuyện với Sở Hà mấy câu sau đó trở lại phòng, thế nhưng dọc đường lại đổi ý, không về phòng nữa mà đi dạo hóng gió. Một lúc sau thấy hắc im lặng đứng yên một chỗ, nét mặt hứng thú nhìn một con cáo đang rình hiếp dâm một con thỏ, con thỏ ngây thơ không biết gì mãi mê gặm cỏ, con cáo tây gian manh chậm rãi từng bước đến gần con thỏ, nét mặt thêm thường, nước dãi chảy ra khoe miệng.

Triệu Linh Tiêu không có ý định cứu nó, chỉ im lặng đứng nhìn. Chợt một vòng tay nhẹ nhàng ôm vào eo hắc, tám lưng bắt giác được một cơ thể mỹ miều dựa vào.

•Đang làm gì đó...

Âm thanh dịu dàng êm tai vang lên. Con thỏ nhỏ nghe tiếng động giật mình bỏ chạy, con cáo ngo ngác nhìn con mồi tới miệng lại vượt mắt, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

•Đang nhìn con cáo nhỏ rình rập một con thỏ, thế nhưng bị nàng hù chạy mất hết cả rồi...

Triệu Linh Tiêu vẫn đứng yên giọng điệu đùa cợt nói.

•Thật rảnh rồi..

Sở Mạch buồn tay khỏi eo hắc chậm rãi đi ra, bữu môi liếc xéo hắc nói.

•Ta đang rảnh mà, còn nàng sao lại ra đây..

Hắc không đổi sắc mặt nhẹ nhàng xoay người đối diện với nàng hỏi.

•Ta ra đây bộ không được sao...

Nàng ngang bướng đáp.

•Tất nhiên là được...

Hắc khẽ mỉm cười, bước tới giang tay ôm lấy nàng kéo vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái.

•Ràn rờ..

Sở Mạch nhẹ máng, nhưng không hề vùng vẫy mà đứng yên cho hắc ôm, mặt ngẩn lên nhìn hắc.

•Mới thích thôi đã dám vô lễ như vậy, sau này không biết sẽ...

Nàng chưa nói hết câu thì bờ môi đã bị một nụ hôn nồng cháy áp vào.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Sắc...

•Ừm...

Sở Mạch khẽ kêu, nằng hơi bất ngờ, chưa kịp chuẩn bị tinh thần, bàn tay đặt lên ngực Triệu Linh Tiêu, nửa muốn đẩy ra nửa lại không, bắt giác lưỡng lự, thế nhưng nằng có cảm giác càng lúc nằng càng lún sâu vào nụ hôn ấy, khí lực toàn thân bỗng nhiên mất hết, máu huyết trong người sôi sục, hơi thở ngắt quãng, một cảm giác nóng cháy chậm rãi kéo lên, như con lữ nhân chìm lý trí, chỉ còn hai đôi môi đang hòa quyện vào nhau. Nồng nàn, say đắm, nụ hôn đầu đời luôn luôn ngọt ngào nhất, tay Triệu Linh Tiêu rì chặt cổ Sở Mạch, trao cho nằng nụ hôn sâu thật sâu, tay Sở Mạch nhẹ nhàng ôm lấy eo của Triệu Linh Tiêu, họ quyên luyến đến không rời.

Bất chợt Triệu Linh Tiêu dừng lại, đôi môi rời ra, hai người hơi thở dồn dập, mặt đỏ lên, nóng bừng. Hắn vòng tay bế nằng lên, xách nằng đi nhanh về phía lều, nhẹ nhàng đặt nằng lên tấm chăn mềm. Không để nằng kịp phản ứng bờ môi lại nhận thêm một nụ hôn, nụ hôn này càng nồng cháy hơn, đôi bàn tay hắn không chịu an phận mà không ngừng sờ soạng khắp nơi, lòng bàn tay tay như có ma lực khiến sức lực của Sở Mạch như thủy triều rút đi, từng luồng điện chạy dọc làm nằng khẽ co giật.

•Um...

Cảm xúc dâng trào làm nằng bật lên thành tiếng. Triệu Linh Tiêu càng bạo dạn hơn, bàn tay chộp lấy ngực nằng mà xoa, vuốt. Đầu lưỡi như con lươn lách vào miệng nằng nhẹ nhàng cuốn lấy lưỡi mềm ngọt.

Cả hai người cảm thấy toàn thân nóng ran, máu trong người chảy cuộn cuộn không ngừng, Triệu Linh Tiêu bật dậy cởi trần, để lộ ra cơ thể rắn chắc, Sở Mạch nhìn đến đỏ mặt, giờ phút này nằng cảm thấy hắn thật anh tuấn, có sự hấp dẫn không thể cưỡng lại. Họ lại lao vào cơn gió mây quần vũ, từng lớp y phục được cởi ra, bầu ngực hồng hào của nằng nằm gọn trong lòng bàn tay của hắn, mặc hắn nắn bóp, đôi mắt nằng đã trở nên lim dim vô định, đầu óc mơ màng, hơi thở đứt đoạn, nằng đã hoàn toàn lún sâu vào cơn mê cực lạc. Triệu Linh Tiêu như kẻ đói khát ghi chặt Sở Mạch mà hôn mà liếm khắp cơ thể.

Dục tâm dâng trào không thể kiểm soát, Hắn ngồi dậy kéo phăng cái khố dưới háng ra, tuyệt đại hung vật ngóc đầu, như thần long vượt biển uy mãnh vô song, bàn tay còn lại giắt đứt chiếc khố y buộc bằng vải mỏng của nằng để lộ ra hồng môn tuyệt đẹp, từng chi tiết hấp dẫn đến mê người, như động thiên thai ẩn mình dưới rừng cây, suối mê tình nhẹ chảy, ướt át mà mỏng manh. Triệu Linh Tiêu không khỏi xuýt xoa, đây là tuyệt tác của thể gian, là vu vật của tạo hóa. Hắn khẽ nhích người đưa thần long chạm đến môn quan, lấy dục thủy bôi tron đầu khát đã đỏ hực như hòn than.

•Không được, chúng ta chỉ mới...

Sở Mạch hoảng sợ xua tay. Thế nhưng lại bị Triệu Linh Tiêu chặn ngang, ngón tay hắn đặt lên môi nằng, miệng kề vào tai nằng thủ thi.

•Ta sẽ chịu trách nhiệm.

Nói xong hắn nhẹ đẩy hông, dương vật như cá chạch lách mình vào hang.

•Aaaaaa...

Nằng cắn răng không dám la lớn, nhưng sự đau đớn khiến nằng không thể không kêu lên. Triệu Linh Tiêu yêu thương vuốt ve nằng, lại hôn nằng say đắm, nhẹ nhàng xoa dịu nỗi đau đớn lần đầu tiên. Cảm xúc cháy nồng, đau đớn như thủy triều rút đi, bù lại là khoái cảm, là cực lạc, mê ly. Sung sướng mê mê như từng luồng điện làm cơ thể nhẹ run rẩy.

•U... U...

Tiếng rên rì bật lên, như âm thanh của dục vọng, Triệu Linh Tiêu cảm giác khó tả, dương vật bị nuốt trọn, sự nhọn nhót, ma sát làm hắn sướng điên dại, hông như máy may, cối giã phanh phạch nện vào, tiếng lách bạch như giọt nước rơi bên hiên nhà dồn đã hòa tấu, tạo ra một loại âm thanh gọi dục. Hai thân ảnh trần truồng cuốn lấy nhau nhưng cơn sóng, mồ hôi nhễ nhại, tay chân quơ quào bất định.

•Ồ... Ồ... Um...

Sở Mạch ú ớ trong khoái lạc, nằng cảm thấy nơi đó bị Triệu Linh Tiêu lấp đầy, không đâu không có... Rồi đột nhiên dương vật hắn trương to gấp đôi, giống như khúc gỗ, cái chày mạnh mẽ đâm vào sâu bên trong, có cảm giác như bị xé ra từng mảnh.

•Aaaaaa...

Nằng tròn mắt la lên, đầu nồ ơng ơng, tâm trí chỉ còn lại một màu trắng xóa, cảm giác sung sướng tột đỉnh dữ dội nhấn chìm nằng. Tốc độ đâm của hắn như vũ bão, như muốn đâm thủng tử cung của nằng. Khoảng chừng một chén trà sau Triệu Linh Tiêu rút cuộc cũng đến cực điểm, hắn cắn răng, hông thúc mạnh, dương vật đâm sâu tận tử cung của nằng, dòng tinh dịch ấm nóng phụt ra lấp đầy bên trong, Sở Mạch cũng co giật dữ dội, nước bên trong như vỡ đập chảy tràn, cùng tinh dịch hòa quyện làm một.

Triệu Linh Tiêu mồ hôi lã chã, hai tay chống xuống đất thờ hồng hộc, hắn chậm rãi kéo dương vật ra, một dòng nước trắng cũng theo đó tuôn tràn, một chút máu đỏ vương trên đầu khố, xinh đẹp như bông hoa hồng chói mắt. Sở Mạch đã thiếp đi từ lúc nào, mặt môi đến mức không thể tỉnh dậy. Triệu Linh Tiêu mỉm cười, khẽ hôn lên môi nằng sau đó cũng nằm xuống cạnh, giang tay ôm người ngọc vào lòng mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Trời sáng.

Sở Mạch mơ màng tỉnh dậy, đầu óc vẫn còn cảm giác mờ lung, toàn thân uể oải không có sức. Nàng khẽ cúi đầu nhìn cơ thể mình, cảnh tượng đêm qua tái hiện lại trong đầu, cảm đó như vẫn còn, đầu lưỡi bất giác cảm thấy ngọt ngào. Đó là lần đầu tiên nàng được trải qua cảm giác mê đắm đến như vậy, nó khiến người thật khó quên.

Cất đi những bộ quần áo trong lòng nàng loay hoay nhặt y phục vương vãi dưới đất mặc vào, nếu có người vô tình đi vào nhìn thấy thì nguy.

Lúc nàng đang buộc thắt lưng thì có một bàn tay dịu dàng chụp lấy, nhẹ nhàng cột thay nàng, sau đó vòng tay ấy âu yếm ôm eo nàng, một làn hơi ấm nóng thì thảo bên tai.

•Nàng dậy rồi sao....

Nàng mỉm cười vuốt ve khuôn mặt ấy nói.

•Ừm... Chẳng dậy sớm như vậy...

Triệu Linh Tiêu hít sâu mùi hương ngọt ngào lấp đầy mũi, thủ thủ.

•Mọi người sắp khởi hành, nàng chuẩn bị nhanh lên..

•Ta biết rồi....

Sở Mạch khẽ gật đầu.

Triệu Linh Tiêu kéo cầm nàng lên, âu yếm hôn lên môi nàng. Thật sâu, thật lâu, hôn đến ngất ngây.

Bờ môi quyến luyến rời ra, Triệu Linh Tiêu không đợi bước ra khỏi lều trước, hội họp cùng những người khác.

Đoàn người lại tiếp tục đi Lạp Châu, con đường này bọn họ đã đi ngàn lần, hoàn toàn nắm giữ, không sợ lạc đường.

.....

Ngày hôm sau nữa.

Lạp Châu, Thiên Sương thành.

Thiên Sương thành là một thành lớn của Lạp Châu, tọa lạc tại rìa Cô Âm cốc, là chốn giao thương tụ tập vô số dòng binh đoàn lớn nhỏ, buôn bán tấp nập, phồn hoa không thể tả.

Triệu Linh Tiêu cùng nhóm người Hà Môn dòng binh đoàn đã đến trước cổng thành. Cổng lớn cao năm trượng, được đúc bằng đá, xung quanh có tường san sát, phòng thủ khá vững chắc. Phía trước có một trạm canh gác, tình hình tra xét khá nghiêm ngặt. Cũng may là Hà Môn binh đoàn có giấy thông hành nên có thể thuận lợi đi qua.

Bên trong thành phồn hoa náo nhiệt, người ra kẻ vào tấp nập đến hoa cả mắt, người trên đường ăn vận trang phục rất đa dạng, có võ phu, có thôn dã, quý tộc, cao nhã, công tử, vân vân và mây mây. Quán xá mọc như nấm sau mưa, đủ mọi hàng hóa, vật dụng, binh khí, thảo dược, bla bla....

•Binh khí rẻ mà đẹp đề...

•Linh thảo mới hái đây...

•Bánh bao đây..

•Kẹo hồ lô đây...

Đủ mọi tiếng rao ồn ào, râm ran.

Triệu Linh Tiêu đi giữa đường lớn ánh mắt trầm trồ, hiếu kỳ, trần ngập thích thú. Giống như lạc vào thế giới cổ trang trong những bộ phim truyền hình kiếm hiệp ở địa cầu vậy. Hắn nhìn ngó lung tung, thứ gì cũng hứng thú, nhìn tới nhìn lui như nhà quê lên tỉnh, tuy hơi mất mặt nhưng hắn không quan tâm.

•Nè không biết tại sao hôm nay trong thành lại kiểm tra nghiêm ngặt vậy, bình thường không có...

Dọc đường mấy người trong đoàn râm ran trò chuyện, bọn họ rất quen thuộc với nơi này, chỉ cần một thay đổi nhỏ cũng không thể thoát khỏi mắt họ.

•Ai mà biết,...

Một người bên cạnh đáp.

•A! Lão ca này, hôm nay trong thành có chuyện gì sao lại canh phòng nghiêm ngặt vậy...

Bọn họ bắt gặp một người qua đường lập tức kéo lại hỏi.

•Người không biết sao, nghe nói tối qua Tam Tinh trấn gặp phải thảm sát, toàn bộ người trong đó đều bị thủ đoạn huyết tinh giết sạch, không còn một ai sống sót..

Người kia tự cũng là một kẻ ba hoa, lập tức giọng điệu hiểu biết nói.

•Có chuyện như vậy...

Bọn người nghe xong ngạc nhiên hỏi, Triệu Linh Tiêu đứng một bên cùng hiểu kỳ nghe ngóng.

•Đúng vậy, có người từng đi xem hiện trường kể lại, toàn bộ hai trăm mấy chục người đều chết thảm, nghe nói là bị ăn thịt..

Người kia biểu tình rùng rợn nói.

•Đáng sợ như vậy...

Đám lao nhao nghe xong biến sắc mặt, tuy đồ sát ở thế giới này không thiếu, nhưng bị ăn thịt là chuyện từ trước đến nay chưa từng xảy ra.

•Không lẽ là thú tộc tác oai...

Có người kinh hãi nói.

•Không phải, nghe nói là do người làm, kẻ đó có thể vẫn còn quanh quẩn đâu đây, Tam Tinh trấn thuộc quyền quản lý của Thiên Sương thành nên thành chủ ra lệnh phong tỏa khắp nơi, ráo riết truy bắt hung thủ, cục diện như bó dây xiết chặt...

Người kia lắc đầu nói.

Trao đổi thêm mấy câu thì đường ai nấy đi. Đám người Hà Môn binh đoàn trở lại tổng đài, còn phần Triệu Linh Tiêu thì đi đến cửa hàng của Triệu gia vì vậy bọn họ chia tay tại một ngã rẽ. Trước khi đi Triệu Linh Tiêu còn để lại cho Sở Mạch một hộp gắm, bảo là vật đính hôn sau đó mới rời đi.

•Hắn là một thiếu niên tốt, Sở Mạch con nên giữ mối nhân duyên này...

Sở Hà nhìn theo bóng lưng Triệu Linh Tiêu thở dài.

Sở Mạch không đáp, nàng tay ôm chặt hộp gắm mắt nhắm nghiền nhìn theo bóng người đã khuất xa, chỉ còn dòng người hối hả xuôi ngược.

•Tỷ tỷ, Linh Tiêu ca tặng cho tỷ thứ gì vậy..

Sở Tiểu Chiêu lần la hỏi.

Sở Mạch vẫn còn thất thần, thơ thẩn mở hộp gắm ra.

•Cái... Ừc..

Cả hai người Sở Hà, Sở Tiểu Chiêu trở mắt liu lười, không tự chủ nuốt nước miếng cái ực. Bên trong không có thứ gì ngoại trừ mười cục đá nhỏ toát ra linh khí bàng bạc.

•Tr... Trung phẩm linh thạch...

Sở Hà lấp bấp kinh hãi, hắn từ nhiên là biết về linh thạch, nhưng giá trị của linh thạch không hề bình thường, từ khi sinh thành đến nay đã có mấy lần hắn được chạm vào một việc Hạ phẩm linh thạch, còn trung phẩm linh thạch thì cũng đừng nên nói tới. Nay bỗng dưng linh thạch tới tay, lại còn là mười viên trung phẩm linh thạch, chuyện này tạo nên chấn động lớn trong lòng hắn, hoàn toàn là rung động, không thể tin vào mắt mình.

•Waaaa... Linh Tiêu ca đúng là người hào phóng, tỷ tỷ lần này gặp phúc lớn rồi...

Sở Tiểu Chiêu trầm trồ.

Sở Mạch nhìn linh thạch trong hộp gắm lòng bất giác cảm thấy hạnh phúc, lễ vật lớn như vậy chứng tỏ trong lòng hắn thật sự có nàng, bất giác trong lòng nữ nhân này chỉ còn mỗi mình hắn.

Chương 41

Cửa hàng của Triệu gia tọa lạc ở phía tây nội thành, quy mô không quá lớn, chuyên kinh doanh các mặt hàng thu gom được từ những dong binh đoàn, ngoài ra còn kiêm luôn đan dược bình khí. Đây không phải là cửa hàng đặc khách nhất thành nhưng thì thoảng vẫn có khách ghé qua, giá cả luôn hợp lý nên đôi bên buôn bán rất vui vẻ.

Triệu Linh Tiêu thông thả bước vào trong cửa hàng, ánh mắt đảo dáo nhìn ngó khắp nơi.

•Khách quan muốn mua gì...

Một tiểu đồng nói năng lễ phép bước ra chào, thằng bé chừng năm sáu tuổi, hoạt bát đáng yêu.

•Ta muốn gặp lão bản..

Triệu Linh Tiêu mỉm cười nói với tiểu đồng. Nó a một tiếng liền chạy vào trong, một lát sau từ trong bước ra một lão già lục tuần, ăn mặc bình thường, chính là lão bản cửa cửa hàng này.

•Khách quan, người tìm ta có chuyện gì..

Lão già nhìn Triệu Linh Tiêu hỏi.

•Bá thúc, người không nhận ra ta sao..

Triệu Linh Tiêu làm khuôn mặt thân quen hỏi.

•Ngươi là... Tiêu nhi, ngươi là Tiêu nhi, trời ạ lão già ta lú lẫn rồi, mau, mau vào trong..

Lão già nhận ra hấn, vui mừng kéo tay hấn vào trong hậu sảnh.

.....

•Tiêu nhi đã lớn rồi nhỉ, thúc suất nữa không nhận ra ngươi...

Trong hậu sảnh lão già nhìn Triệu Linh Tiêu cảm khái nói.

•Bá Thúc dạo này có khỏe không..

Triệu Linh Tiêu ngồi trên ghế thân thiết nhìn lão già hỏi, lão là Bá Đức, là lão bản lâu năm của Đua Linh cư này, mấy chục năm qua lão luôn trung tâm với Triệu gia, là một người đáng tin cậy.

•Tự nhiên vẫn tốt, còn tiểu tử ngươi, nghe nó mấy năm trước đã bái vào môn hạ Hàn Man Tông, sao giờ lại lạc đến tận đây...

Bá Đức quan tâm hỏi.

•Có chuyện đi qua đây nên tiện thể ghé qua một chút..

Triệu Linh Tiêu cười nói..

•À! Bá thúc, cha ta dạo này thế nào rồi..

Triệu Linh Tiêu hỏi, hấn tới đây tự nhiên là hỏi về tin tức của phụ thân hấn, mấy năm nay ít liên lạc nên không biết gia sự có xảy ra chuyện gì không. Nên hấn mới ghé vào đây hỏi thăm một chút rồi mới trở về sơn môn.

•Ừm... Không quá tốt, hiện tại thế lực tứ gia nổi lên đang có chiều hướng chống lại đại gia, nội tình khá hỗn loạn...

Bá Đức ưu tư nói.

•Tứ thúc sao, chẳng lẽ hấn muốn chức gia chủ...

Triệu Linh Tiêu nghi hoặc nói.

•Chuyện đó ta không rõ, chỉ biết hấn và cha người bất hòa, trong Triệu gia nội chiến liên miên, mẫu thân người bị bức ép, rất là khổ...

Bá Đức thờ dài nói.

Triệu Linh Tiêu nghe qua có hơi tức giận, mẫu thân hấn bao nhiêu năm qua vẫn không ngừng chịu khổ, nàng cùng phụ thân đã bỏ qua tất cả những ý kiến trái chiều, những gièm pha bức ép để nuôi dạy hấn nên người, rồi lại dốc hết tài sản cho hấn một chân ngoại môn Hàn Man tông, hi sinh rất nhiều cho nhi tử yếu ớt của mình.

•Ta phải trở về...

Triệu Linh Tiêu đứng bật dậy nói.

•Bây giờ Triệu gia rất loạn, người về đó cũng không giúp được gì, chỉ thêm rắc rối mà thôi, tốt nhất là đừng đi...

Bá Đức nhỏ giọng khuyên.

•Không, ta phải quay về đó, dù bất cứ chuyện gì ta cũng phải đi, ta không thể để phụ mẫu chịu khổ một mình nữa...

Triệu Linh Tiêu nắm tay siết chặt, cương quyết nói.

•Tùy người, à quên nói cho người biết, Triệu Kỳ nhi tử của tứ gia tháng trước vừa bái nhập vào Hàn Man tông, nghe nói thiên tư rất cao, được vào thẳng nội môn, người nên cẩn thận với hấn...

Bá Đức lên tiếng nhắc nhở.

•Đa tạ Bá thúc nhắc nhở, vậy tiểu tử xinh cáo từ...

Triệu Linh Tiêu hoàn toàn không để tâm, từ giã một câu liền nhanh chóng rời đi...

•Còn một chuyện nữa, trên đường đi Triệu gia sẽ đi ngang Tam Tinh trấn, nghe nói ở đó có dị biến, người nên cẩn thận...

Bá Đức lớn tiếng dặn dò, nhìn theo bóng lưng hấn ra khỏi cửa hàng trong lòng lão có chút xúc động, hấn đã trưởng thành, không còn là tên nhóc yếu ớt nữa.

•Thời gian đúng là nhanh, mới đó mà ta đã già...

Bá Đức thờ dài, lắc đầu một cái sau đó trở ra quầy, lấy chiếc khăn sạch, lau sơ mấy cái kệ.

.....

Triệu Linh Tiêu bước nhanh trên đường, trong lòng ngổn ngang những suy nghĩ, lo âu, hấn đi theo con đường lớn, thẳng hướng Triệu gia mà bước, rất nhanh đã ra khỏi Thiên Sương thành.

Triệu gia nằm ở Nhã Đằng Trấn, cách Thiên Sương thành Trăm dặm về phía tây, nếu đi bộ ít nhất cũng mất mấy ngày mới tới, vì vậy Triệu Linh Tiêu đã bỏ một số tiền lớn để mua một con Tì Mã, là ma thú thuần chủng dùng để cưỡi. Tì Mã có huyết mạch rất cao, ngày đi trăm dặm, nếu cưỡi nó thì đi đến Triệu gia nhiều nhất chỉ mất một ngày.

Triệu Linh Tiêu thúc ngựa chạy nước đại, tốc độ như gió, vù vù lao trên đường. Từ trước đến nay đây là lần đầu hấn cưỡi ngựa, cảm giác rất tuyệt vời, tốc độ rất nhanh, giống như lái xe máy lúc ở địa cầu, gió ào ào ập vào mặt khiến hấn thích thú vô cùng.

.....

Nửa ngày sau hấn đi đến Tam Tinh trấn. Đó là một trấn nhỏ, dọc đường nhà tranh san sát, nhân khẩu ít nhất cũng hơn hai trăm người, vậy mà lúc này không có một bóng người, mọi thứ vắng vẻ, ỉu hiu. Vài con gió lạnh mang theo khí sắc âm u khiến người lạnh sống lưng.

Xa xa có vài cái xác nằm vất vèo, mùi tanh hôi xộc vào mũi, buồn nôn không thể tả. Những cái xác có già, có trẻ nằm ỉu hiu hắt, thân thể không còn nguyên vẹn mà nát bấy, thiếu đi vài bộ phận, cũng không có đầu, nội tạng chảy ra vương vãi dưới đất. Ruồi bọ bay vo ve, máu me đầy đất, cảnh tượng rất kinh khủng. Triệu Linh Tiêu dù có định lực cách mấy lúc này cũng cảm thấy nôn nao trong ruột, mặt lúc xanh lúc đỏ.

Đột nhiên hấn nhìn thấy một vật thể đang chuyển động dưới đất, thoạt đầu hấn còn tưởng đó chỉ là một con nhện, nhưng khi nhìn kỹ hấn mới thất kinh khi phát hiện thứ di chuyển kia lại là một cái bàn tay đang bò dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Có Triệu Linh Tiêu cảm giác tia lạnh chạy dọc sống lưng, giống như đang xem phim kinh dị ở kiếp trước. Thứ kia không biết là gì nhưng có quái dị tức là có nguyên nhân. Hắn thò tay vào túi móc cây dao phay ra sau đó nhẹ nhàng phóng xuống ngựa, từng bước cẩn thận tới gần cái bàn tay nọ.

Cái bàn tay hoàn toàn là của người thật, dường như bị bẻ gãy xuống, máu thịt không đều, xương cốt nứt vỡ nhìn hơi đáng sợ. Nó giống như có linh tính, bò tới bò lui mấy chỗ có xác chết như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Triệu Linh Tiêu tay nắm chặt cán dao, rón rén lại gần, thừa lúc bàn tay quái dị không chú ý lập tức vung dao chém phập một phát. Lưỡi dao siêu bén trong nháy mắt đã phân nó thành hai đoạn. Bàn tay gãy tê tê như cá lóc đập đầu trong giầy lát rồi im bật, không còn chút phản ứng. Hắn lấy dao chọc chọc mấy cái, đỉnh ninh là nó đã chết mới thờ phào một hơi, tuy vật này có chút quái dị nhưng ít nhất không phải thứ khó nhằn, chém một phát đã chết.

•Úy....

Đột nhiên hắn cả kinh kêu, ngồi thẽ chồm hồm bật ngược ra sau. Từ trong bàn tay một loại chất lỏng màu đen sền sệt như nhót chảy ra, so với bàn tay kia thì thứ chất lỏng này càng thêm quái dị, nó toát ra mùi tanh tươi đến đáng sợ. Thế nhưng không để cho hắn kịp phản ứng thì chất lỏng đã chui tọt xuống đất, lặn mất tăm.

Triệu Linh Tiêu nhìn theo về mặt có chút ngơ ngác, lòng thâm than xui xẻo, vừa ra đường đã gặp quỷ.

Thất thần một lúc, hắn chậm rãi đứng dậy, thế giới này quả thật còn nhiều điều quý quái mà hắn chưa biết hết.

Thu lại tâm tinh bẽ bộn, Triệu Linh Tiêu quyết định không nán lại nơi này quá lâu, hắn cần quay về Triệu gia thật nhanh. Sau khi lên ngựa hắn liền phi nước đại, không nhìn lại cảnh vật sau lưng nữa.

.....

Nha Đăng trấn, Triệu gia trang.

Triệu gia là một gia tộc lớn, tuy không là gì so với sự rộng lớn của Bắc Nguyên nhưng đối với Nha Đăng Trấn thì chính là một đại quái vật. Triệu gia mấy đời làm thương hội, sở hữu hơn mười cửa hàng lớn nhỏ rải rác khắp các thành lớn tại Lạp Châu. Gia chủ đời trước hạ sinh năm người con, ba nam hai nữ, trong đó người con trưởng là Triệu Tinh Thành, tức cha của Triệu Linh Tiêu, cũng là gia chủ hiện tại của Triệu gia. Triệu Tinh Thành lúc niên thiếu là một người phong hoa tuyệt đại, thiên tư cao ngất, không hề thua kém những đệ tử của những môn phái lớn. Hắn được gia gia mình cực kỳ yêu quý, truyền luôn chức gia chủ. Thế nhưng duyên số đẩy đưa, Triệu Tinh Thành rốt cuộc yêu phải nữ nhân mình không nên yêu. Mẹ của Triệu Linh Tiêu là Hàn Y Nhi, nàng là người Hàn gia, gia tộc có mối thù sâu nặng với Triệu gia, hai bên như nước với lửa, chỉ cần gặp nhau là ta sống người chết. Nhấn nổi hai hậu bối như họ lại đem lòng yêu nhau, không những thế còn có con với nhau. Vì hài tử của mình bọn họ phải chấp nhận mọi chỉ trích, gièm pha để đến với nhau. Triệu Tinh Thành dùng quyền lực của gia chủ bắt chấp mọi phản đối đưa Hàn Y Nhi về làm thê tử, dùng mọi cách để bảo bọc hai mẹ con nàng. Cũng vì thế mà gã đã chọc giận không ít người, tình trạng của hai người càng ngày càng khó sống, địa vị bắt đầu lung lay. Thế nhưng Triệu Tinh Thành là một người cha tốt, hắn bất chấp tất cả, thậm chí không ngại hao tổn chân nguyên, dốc hết tài sản để cho nhi tử đến được chân núi Nga Mi, à không đến được Hàn Man tông, để cho nó được yên ổn.

Người phản đối hai người nhiều nhất chính là Triệu Tam Tam. Hắn là đệ đệ của Triệu Tinh Thành, sắp thứ tư nên được gọi là tứ gia. Hắn là người thâm độc, luôn ganh ghét đại huynh mình, thêm muốn chức vị gia chủ đã lâu. Gã không ngừng tích gió thành bão, chuyện bé xé ra to, không ngừng bức ép phụ phụ Triệu Tinh Thành, lời kéo bè mắng, vây cánh, muốn mạnh mẽ xóa sổ hai người ra khỏi Triệu gia.

Tháng trước nhi tử của Triệu Tam Tam là Triệu Kỳ vừa được vào Hàn Man tông, danh phận cực cao nên Triệu Tam Tam càng thêm lòng hành, phụ phụ Triệu Tinh Thành khổ không kể xiết. Hôm nay là ngày Triệu Kỳ trở về thăm nhà, với tính cách hống hách của hắn vừa về đã cùng cha mình chạy đến kiểm chuyện. Muốn dùng vũ lực uy hiếp Hàn Y Nhi buộc Triệu Tinh Thành từ bỏ chức gia chủ.

•Đại thẩm, đại bá, ta nói hai người cũng nên thức thời một chút đi, hiện tại không còn như xưa nữa. Địa vị của hai người đã lung lay sắp đổ rồi, ta khuyên hai người nên sớm rút lui đi, để cho nhi tử phế vật của mình bớt khổ một chút..

Triệu Kỳ thái độ vênh váo, dắt theo mấy tên thuộc hạ chạy đến buôn lời hăm dọa hai phụ phụ Triệu Tinh Thành, muốn dùng Triệu Linh Tiêu uy hiếp họ.

•Ngươi... Ngươi đã làm nó...

Triệu Tinh Thành nghiêng răng tức giận, đường đường là đại bá lại bị tên cháu vắt mũi chưa sạch uy hiếp, lại lo lắng cho nhi tử của mình. Hàn Y Nhi tính tình yếu đuối, bị dọa sợ suýt khóc, Triệu Linh Tiêu là sinh mạng của nàng, nếu nhi tử sảy ra chuyện thì nàng cũng không sống nổi.

•Làm gì.. Ha ha.. Chỉ là cho hắn một vài bài học nho nhỏ mà thôi..

Triệu Kỳ cười điều ngoa.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43

•Tiểu nhi dù sao cũng là biểu ca của ngươi, sao ngươi nữ đối xử với nó như vậy...

Hàn Y Nhi không chịu nổi đã kích, mắt đã ngấn lệ đỏ hoe.

•Biểu ca sao, trong lòng ta chưa bao giờ xem hấn là biểu ca, một tên phế vật như hấn không có tư cách đó...

Triệu Kỳ giọng điệu khinh thường nói.

•Ngươi...

Triệu Tinh Thành trợn mắt giận dữ, tức đến nghẹn họng.

•Bá bá ngươi bớt nhiều lời đi, này giờ ta đã nhượng bộ nhiều, nếu còn đòi co nữa ta sẽ không khách sáo...

Triệu Kỳ không ngại vô lễ chỉ tay thẳng vào mặt Triệu Tinh Thành nói lớn.

•Tốt, để xem ngươi làm gì được ta....

Triệu Tinh Thành nét mặt nghiêm nghị, bình tĩnh nói.

•Ha ha ha.... Ta biết ở đây không ai có thể đầu lại bá, nhưng con trai của ngươi thì... Chật chặt... Hấn sẽ không chịu nổi...

Triệu Kỳ cười gian manh đáp.

Triệu Tinh Thành nét mặt chùn xuống, đây là điểm yếu của hấn. Một lát sau hấn nét mặt ủ rũ hỏi.

•Nó đang ở đâu...

•Tất nhiên là ở chỗ nên ở, nhưng mà bá bá người yên tâm, hấn vẫn sống rất tốt...

Triệu Kỳ nhún vai đáp.

•Được, chỉ cần các ngươi không làm hại đến nó, để ba chúng ta bình yên rời khỏi đây, chức gia chủ sẽ thuộc về các ngươi...

Triệu Tinh Thành thờ dài nói. Đây là cách cuối cùng, mặc dù hấn rất rõ con người của đệ đệ mình, sẽ không để hấn sống yên, nhưng đi được bao xa thì đi, ít nhất trong sớm hôm này có thể bảo bọc bình an hai mẫu tử nàng, vậy là tốt rồi.

•Tốt, chuyện đó không vấn đề, chỉ cần bá bá người giao ra chức gia chủ thì tất cả đều có thể thực hiện được...

Triệu Kỳ đúng như ý nguyện vui vẻ nói. Nhưng sâu trong tâm hấn tự nhiên là đã lên sẵn kế hoạch ám toán ba người họ.

•Đem giấy ra đây..

Triệu Tinh Thành nói.

•Phu quân..

Hàn Y Nhi nhỏ giọng nói.

•Y Nhi không sao đâu, ngày này sớm muộn cũng đến...

Triệu Tinh Thành ôn nhu đáp, Hàn Y Nhi mắt rung rung nhìn trượng phu của mình, lòng chua xót cho hấn, cả cuộc đời của người nam nhân này đã vì vợ con mình mà hi sinh rất nhiều.

Ngay lúc này đột nhiên vang lên một giọng nói.

•Triệu Kỳ, mấy năm không gặp nhà ngươi vẫn vênh váo như vậy, đúng là cút vĩnh viễn không thể thom...

Giọng nói chất đầy sự khinh bỉ, chán ghét.

•Ai, là tên khốn nào đang nói... Mau bước ra đây...

Triệu Kỳ như bị tát vào mặt, giận dữ hét lớn, ánh mắt nhìn giáo dác xung quanh. Đến khi hắn nhìn đến mái nhà thì mắt dại ra. Ngồi trên mái nhà chính là thân ảnh quen thuộc, là kẻ hắn luôn kính trọng, đánh đập như chó, thế nhưng lúc này kẻ đó lại khiến hắn cảm thấy bất an.

•Tiêu Nhi...

Hàn Y Nhi mừng rỡ hô, trái tim treo cao rớt trở lại ngực.

Vâng, người thanh niên anh tuấn tiêu soái ngồi trên mái nhà kia chính là nhân vật phong vân chính diện của chúng ta, Triệu Linh Tiêu. Hắn đã sớm đến Triệu gia nhưng không vào cửa chính mà trèo tường, hắn rất thông thuộc nơi này nên không ai phát hiện lặng lẽ tìm đến chỗ phụ mẫu. Ai ngờ vừa đến nơi liền phát hiện Triệu Kỳ đến sinh sự, vậy nên hắn núp một bên nghe lén, cho đến lúc này tức quá mà lên tiếng.

•Nhưoi, nhưoi sao lại ở đây...

Triệu Kỳ lấp bắp nói ngọng.

•Ta ở đây rồi sao, đây là Triệu gia, là nhà của ta, chẳng lẽ ngươi về được còn ta thì không...

Triệu Linh Tiêu ngồi trên mái nhà nói vọng xuống, giọng nói châm chọc.

•Hừ, còn tưởng là cao nhân nào, không ngờ lại là phế vật nhà ngươi, về thì về nào...

Triệu Kỳ rất nhanh lấy lại bình tĩnh, dù sao hắn không hề e ngại Triệu Linh Tiêu, chỉ là mới đầu hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy hắn tự nhiên xuất hiện ở nơi này. Theo thông tin hắn điều tra được thì hơn hai tháng trước Triệu Linh Tiêu đã mất tích trong Cô Âm cốc.

Triệu Linh Tiêu không trả lời Triệu Kỳ, hắn nhích người nhảy từ trên mái nhà xuống, tư thế như chim sẻ nhẹ nhàng uyển chuyển, thoát cái đã tiếp đất an toàn.

•Phụ Thân, mẫu thân..

Triệu Linh Tiêu xoay người hành lễ với phụ mẫu, đây là hai người hắn rất quan trọng với hắn. Mấy năm không gặp nhìn họ tiêu tụy hơn nhiều, chắc là đã chịu khổ không ít.

•Tiêu nhi, sao con về được đây...

Triệu Tinh Thành vui mừng khi thấy nhi tử lạnh lặn đứng trước mặt, mây đen trong lòng tan đi.

Hàn Y Nhi lập tức vọt tới ôm chầm lấy hắn, Triệu Linh Tiêu cảm thấy một mùi hương ngọt ngào ập vào mũi, mặt áp sát cặp nhũ hoa cắn mịn, thế nhưng lại không hề có một chút dục vọng nào, chỉ có cảm giác yêu thương chảy trong huyết quản lạnh lẽo dâng tràn.

•Mẫu thân, ta lớn rồi đừng ôm ta vậy nữa...

Triệu Linh Tiêu vùng vẫy nói, tuy ở trong vòng tay của mẫu thân mình rất tốt, nhưng phải công nhận là cơ thể nàng rất đầy đặn, hắn sợ tiếp xúc hồi lâu trong lòng sẽ sinh ra những suy nghĩ bậy bạ, dù sao tâm hồn hắn đã bị JAV nhuộm đen rồi, đã lâm vào ma đạo không còn lối thoát.

Hàn Y Nhi mỉm cười buồn hài từ trong lòng ra, cẩn thận nhìn hắn một lần, nhận ra mấy năm qua hắn đã lớn lên rồi.

•Hừ, gia đình sum họp, hạnh phúc thật...

Triệu Kỳ bị gia đình ba người ném sang một bên thì hậm hực nói.

•Ngươi ghen tị sao...

Triệu Linh Tiêu đứng bên kia khinh khỉnh nói.

•Ghen tị, tại sao ta phải ghen tị với những kẻ sắp chết chứ...

Triệu Kỳ cười gian ác nói.

•Người sắp chết, ngươi hay ta..

Triệu Linh Tiêu ngu ngơ hỏi.

•Tự nhiên không phải là ta..

Nét mặt Triệu Kỳ dần biến thành thâm trầm, kế hoạch đã thay đổi, hiện tại chỉ có thể tiến hành bước hai, đem ba người Triệu Linh Tiêu giết sạch.

•Nói vậy là ta sao, biểu đệ ngươi muốn giết ta...

Triệu Linh Tiêu chỉ tay vào mặt mình như một tên ngốc nghếch không hiểu chuyện hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

•Hừ, đúng vậy, hôm nay ba người các ngươi đừng mong rời khỏi đây...

Triệu Kỳ biểu tình thâm trầm nói.

•Triệu Kỳ, tiểu bối nhà ngươi lại dám nói lời to gan như vậy, ngươi nghĩ Triệu gia là chốn không người sao...

Triệu Tinh Thành tức giận quát. Ngày hôm nay hắn biết sẽ có chuyện xảy ra nhưng bằng mọi giá hắn sẽ bảo vệ nhi tử cùng nương tử an toàn.

•Ha ha... Các người ở trong Triệu gia chọc giận không ít người, giết các người là thuận theo lòng người, thử hỏi Triệu gia có ai dám cản trở...

Triệu Kỳ độc ác nói.

•Hay cho câu thuận theo lòng người, cha con các người cũng thật quá tự tin vào bản thân rồi...

Triệu Linh Tiêu vỗ tay bốp bốp, giọng điệu khinh khi nói.

•Thứ rác rưởi như ngươi không có tư cách để nói câu đó...

Triệu Kỳ không thèm để Triệu Linh Tiêu vào mắt thẳng giọng sỉ nhục hắn.

•Rác rưởi, cái gì là rác rưởi, ngươi nói ta không có tư cách, vậy ngươi có tư cách gì, thời thế đã thay đổi, ta nghĩ tình ngươi là biểu đệ sẽ tha cho ngươi một mạng, chỉ cần ngươi qua tạ lỗi với phụ mẫu..

Triệu Linh Tiêu kiêu ngạo nói, hắn bây giờ có đủ tư cách để kiêu ngạo, không nói, thực lực của hắn đã đủ khiêu chiến với bất cứ tam lưu môn phái nào, ngay cả Triệu gia cũng không là móng chân gì huống hồ hai cha con Triệu Kỳ.

Triệu Tinh Thành há hốc mồm, hắn không ngờ nhi tử khờ khạo của mình lại đi nói ra những lời như vậy, không phải là hắn bị dọa ngu rồi, hay hắn đang dùng kế nghi binh.

•Tốt, ngươi đã thành công chọc giận ta, cho ngươi biết trên dưới Triệu gia đã có mấy chục người nghe theo phụ thân của ta, hôm nay bọn ta đã bao vây toàn bộ Triệu gia, các người đừng hòng rời khỏi đây...

Triệu Kỳ tự nhiên là bị Triệu Linh Tiêu chọc điên, cái tên bình thường hắn vẫn khinh thường nay lại đứng trước mặt hắn vênh váo thử hỏi làm sao hắn không tức.

•Ngươi đừng đem số lượng ra để hù ta, cho dù hiện tại cho dù toàn bộ Triệu gia có nhảy ra đây thì ta cũng không ngại..

Triệu Linh Tiêu gãi móng điệu bộ ta không sợ ngươi nói.

•Chỉ giỏi khoác lác, đến lúc đó xem ngươi chết thể nào..

Triệu Kỳ khịt mũi.

•Khoác lác hay không thử đi sẽ biết, ta hiện tại cho ngươi một cơ hội đấu công bằng với ta, để xem thời gian ngươi bái vào Hàn Mạn tông đã học được thần thông gì..

Triệu Linh Tiêu đứng giữa sân nghênh ngang khiêu khích.

Triệu Tinh Thành đầu óc choáng váng, nhi tử của hắn bữa nay uống lộn thuốc rồi sao, lại đi khiêu khích Triệu Kỳ trực tiếp, hắn không muốn sống nữa hay sao.

Hàn Y Nhi hoang mang nhìn Triệu Linh Tiêu, sợ Triệu Kỳ sẽ thật sự làm hại đến hắn.

•Ha ha... Nếu ngươi muốn chết sớm thì ta sẽ thành toàn cho ngươi...

Triệu Kỳ xì khói mũi, mắt lóe tia độc ác, chân khí vận chuyển không nói đã ra chiêu, là sát chiêu mạnh nhất, Sát Phong Quyền, muốn lập tức lấy mạng Triệu Linh Tiêu.

Triệu Tinh Thành, Hàn Y Nhi nhảy căng lên, Triệu Kỳ này ra tay quá độc, vừa đánh đã là sát chiêu. Chỉ có Triệu Linh Tiêu là vẫn đứng yên như trời trồng, không thèm nhúc nhích một li. Triệu Kỳ khoe miệng nhếch lên độc ác, một thoáng qua hấn tiến bộ, đã sớm bước vào luyện khí cảnh, với thực lực của hấn hiện giờ hoàn toàn có thể giết chết Triệu Linh Tiêu ngay lập tức, nhưng..

Bộp...

Triệu Kỳ cảm giác như đâm vào sắt thép, bàn tay đau đớn tê rần.

•Sao, sao có thể...

Triệu Kỳ như không tin vào mắt mình, không hề có hình ảnh Triệu Linh Tiêu bị đánh bay như hấn tưởng tượng, mặc dù hấn đã tung hết lực lượng nhưng không thể nhúc nhích Triệu Linh Tiêu một chút nào, hấn cứ như một cây cỏ thụ sùng sướng không thể lay động.

Phụ phụ Triệu Tinh Thành trái tim bay cao rồi lại rớt xuống đất, cảm giác mờ lung không thực.

•Biểu đệ, đó là thực lực mạnh nhất của ngươi sao...

Triệu Linh Tiêu nở nụ cười thân ái, thế nhưng Triệu Kỳ lại cảm giác như mùa đông ập tới, lòng thăm hồ không ổn, chân định lùi lại nhưng đã nghe thấy gió lửa tới mặt.

Bộp...

Triệu Kỳ cảm thấy như bị búa tạ đập vào mặt, một bên xương hàm bị đập gãy, răng văng khỏi hàm, hấn trợn mắt, há mồm phun máu tung tóe, thân thể như điều đứt dây bay lộn cù mèo dưới đất.

Triệu Tinh Thành đứng hình, Hàn Y Nhi đứng hình, toàn bộ thuộc hạ của Triệu Kỳ đứng hình. Chuyện đang xảy ra không có thực, là ảo giác. Làm sao một tên phế vật nổi danh có thể một tát đánh bay một thiên kiêu sáng giá. Làm sao một luyện thể cảnh có thể đánh bại một luyện khí cảnh. Tất nhiên chuyện đó là không thể, nhưng đó là lúc trước, còn hiện tại thì khác, Triệu Linh Tiêu không còn là tên phế thải luyện thể cảnh nữa mà là Luyện hồn cảnh, tu vi cắt tếp của Triệu Kỳ đã không còn đủ để hấn nghiền.

•Thiếu gia...

Có tên thuộc hạ hét lớn, định nhào tới cứu Triệu Kỳ.

Triệu Linh Tiêu nhìn phụ thân ra hiệu, cả hai hiểu ý nhau trong tích tắc lập tức ra tay, mấy tên bộ hạ của Triệu Kỳ nhanh chóng gục xuống.

Triệu Linh Tiêu sau khi xử lý xong đám Triệu Kỳ thì đứng giữa sân phỉ tay bẹp bẹp, bộ dáng rất khoan thai.

•Tiêu nhi, thực lực của con sao lại.

Triệu Tinh Thành rung động, Triệu Linh Tiêu thể hiện thực lực khiến hấn vô cùng bất ngờ, thật sự đến bây giờ vẫn chưa thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

•Phụ thân ngạc nhiên lắm đúng không..

Triệu Linh Tiêu cười âm áp nói.

•Hào nhi từ không hổ danh là con trai của ta...

Triệu Tinh Thành bước tới vỗ vai Triệu Linh Tiêu, trong giọng nói cất chứa tự hào.

Hàn Y Nhi đứng lặng phía xa, tay ôm cổ, không nói một lời.

•Mẫu thân, người làm sao thế...

Triệu Linh Tiêu nhìn thấy nàng đứng ngẩn ngơ tại chỗ thì bước lại hỏi.

Hàn Y Nhi

•Tiêu nhi... Tiêu nhi con thật sự đã lớn thật rồi, ta... Ta thật sự rất vui...

Nàng rung rung nói.

Triệu Linh Tiêu dang tay ôm lấy nữ nhân. À không mẫu của mình vào lòng, nàng lúc nào cũng yếu đuối như vậy.

•Mẫu thân đừng khóc, người phải mừng cho Tiêu nhi chứ...

Hắn nhẹ nhàng đỡ dành nàng.

Triệu Tinh Thành đứng một bên vui vẻ cười. Khung cảnh thật đầm ấm, hạnh phúc.

Một lúc sau, Triệu Linh Tiêu buồn Hàn Y Nhi ra, thần thái nghiêm trọng nói.

•Mẫu thân, phụ thân, hiện tại tình huống quan trọng, chúng ta phải.....

.....

Nửa canh giờ sau, Triệu Kỳ lê lét bò đến phòng của phụ thân mình là Triệu Tam Tam.

•Phụ thân, cứu mạng...

Hắn vừa bò vừa gào khóc, mặt mũi máu me nhìn rất thê thảm.

•Aaa.. Kỳ nhi, là kẻ nào đã làm con ra nông nỗi này...

Triệu Tam Tam nhìn nhi từ lòng bốc lên lửa giận rống to.

•Phụ thân, chính là tên khốn Triệu Tinh Thành đã hạ độc thủ với hài nhi, phụ thân người phải trả thù cho hài nhi...

Triệu Kỳ nước mắt giàn giụa kể lể.

•Aaaaa.. Triệu Tinh Thành, lâu nay ta nể tình huynh đệ luôn chữa cho người một con đường sống, không ngờ người lại dám ra tay tàn độc với nhi tử của ta, hôm nay các người chết chắc rồi.

Triệu Tam Tam hung ác gầm to.

•Người Triệu gia nghe lệnh, cùng ta truy sát phản nghịch...

Giọng nói của Triệu Tam Tam vang vọng khắp Triệu gia, như hồi chuông cảnh báo.

•Phụ thân ta muốn đi theo, ta phải nhìn thấy ba tên khốn đó chết không toàn thây...

Triệu Kỳ biểu tình độc ác nói.

•Được...

Triệu Tam Tam gật đầu một cái, bước tới xách Triệu Kỳ lên vọt một cái đã bay ra khỏi Triệu gia.

....

Trên con đường nhỏ phía sau Triệu gia, ba người Triệu Tinh Thành hí hục cưỡi ngựa bỏ chạy, đằng sau họ vang lên tiếng hét của Triệu Tam Tam.

•Chết tiệt, đuổi theo tới nơi rồi, Y Nhi muội mau dẫn Trệu nhi chạy đi, ta ở lại cản đường.

Triệu Tinh Thành cắn răng nói.

•Không được, như vậy quá nguy hiểm..

Hàn Y Nhi lo lắng nói.

•Ta tự có thể giữ an toàn cho mình, hai người đi trước đi...

Triệu Tinh Thành gấp rút nói, không chần chừ liền nhảy xuống ngựa, chạy về phía ngược lại. Hàn Y Nhi tuy bọn bề lo lắng nhưng vẫn cắn răng ôm nhi tử

bỏ chạy thật nhanh.

Triệu Tinh Thành chạy một đoạn, giữ khoảng cách đủ để Hàn Y Nhi bỏ chạy thì dừng lại, hần đứng giữa không trung tay bắt pháp quyết chân khí hùng hồn lan tỏa, một bước tường ánh sáng xuất hiện chắn ngang hư không, bất kỳ thứ gì cũng không thể đi qua.

•Muốn bắt được họ trước hết phải bước qua xác ta...

Mặt Triệu Tinh Thành nghiêm nghị nói.

Triệu Tam Tam tay ôm Triệu Kỳ không ngừng chạy với tốc độ cực nhanh, Luyện linh cảnh tuy không thể lảng không nhưng áp lực thiên địa lên người đã không còn nhiều, hoàn có thể vượt qua không gian để chạy, tốc độ cực nhanh. Phía sau hần, đám người Triệu gia như ong vỡ tổ ùng ục chạy theo.

•Ha ha.. Lại là Hộ Phiến Quang, chiều này đã quá cũ rích..

Triệu Tam Tam cười lớn, tay bắn ra một mũi tên lửa, bay thẳng vào Triệu Tinh Thành. Triệu Tinh Thành không dám lơ là lập tức dang tay ứng phó, tay tụ ra một cái thuẫn bằng ánh sáng chặn đứng mũi tên. Đây không phải là mũi tên bình thường, nói gọi là Hạ Nhật Tiễn, là linh khí thượng phẩm, uy lực rất lớn, nghe đồn có thể bắn rơi Mặt Trời. Tấm thuẫn trong tay Triệu Tinh Thành sắp chống không nổi, rạn nứt nhiều chỗ, nhưng hần vẫn cắn răng chống đỡ. Triệu Tam Tam cười đắc chí, lao nhanh tới, bàn tay đánh mạnh vào gốc mũi tên, gia tăng cường độ. Tấm thuẫn của Triệu Tinh Thành như đậu hũ bị xuyên thủng, hần chỉ kịp đảo người tránh né, vai trái bị mũi tên xuyên qua. Mũi tên không dừng lại mà tiếp tục bay thẳng vào tường ánh sáng, mạnh mẽ đâm qua nó, Triệu Tam Tam theo lực đạo bắn tới, lập tức phá vỡ một lỗ hồng chạy đi.

Triệu Tinh Thành muốn ngăn lại nhưng không kịp, rõ ràng Triệu Tam Tam không nhắm tới hần mà là thê nhi của hần. Triệu Tinh Thành hiểu rõ ý đồ của Triệu Tam Tam, biết sự độc ác vô tình của đệ đệ mình, lòng lo lắng khôn nguôi, nhưng đám người Triệu gia phía xa đã xông tới, hần muốn chạy đi giải cứu cũng không kịp, chỉ có thể bấm bụng cầu mong hai người bọn họ chạy trốn kịp.

Triệu Tinh Thành đứng thẳng, lấy ra một chiếc nỏ hoàng kim, bên trên chạm khắc bí văn ảo diệu, toát ra khí linh hùng hậu, là một linh khí thượng phẩm, Nhật Quang Nỏ. Triệu Tinh Thành kéo dây, một vòng tròn ánh sáng xuất hiện trước đầu nỏ.

•Các ngươi tốt nhất nên dừng lại đây đi... Nhật Quang Vạn Tiễn..

Triệu Tinh Thành bóp cò, dây cung bắn ra, từ trong vòng tròn hần vạn mũi tên ánh sáng như mưa ào ào bay ra, lũ mưa tên giăng kín một góc trời, bao phủ đường đến của đám người Triệu gia, uy thế làm họ phải chùn bước.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Triệu Tam Tam như con trâu điên, tay xách Triệu Kỳ chạy như bay, một đường truy đuổi Mẩu Tử Hàn Y Nhi. Hàn Y Nhi ôm chặt lấy Triệu Linh Tiêu không ngừng thúc ngựa chạy đi, tí mã phi nước đại kéo lê một đường dài bụi bặm. Tuy tí mã thể lực rất tốt, tốc độ cũng nhanh, nhưng so với tốc độ của Triệu Tam Tam thì kém hơn một chút, nên dần bị hần đuổi kịp. Hạ Nhật Tiễn trong tay Triệu Tam Tam rít gió bay vèo vèo, mũi tên lửa như lưới hái từ thân xé rách hư không đuổi theo mẩu tử Triệu Linh Tiêu.

Phập...

Tí mã chớp mắt đã bị xuyên chết, nó thê lương hí lên một tiếng rồi ngã lộn nhào, mẩu tử Triệu Linh Tiêu cũng bị hất văng, bay xa mấy thước. Hàn Y Nhi nhờ vào phản ứng nhanh nhạy, lộn người tiếp đất, trong tích tắc đã bốc lấy Triệu Linh Tiêu chạy như bay.

•Ha ha ha... Các ngươi chạy không thoát đâu, hôm nay ta sẽ cho Triệu Tinh Thành nếm cảm giác mất thê nhi..

Triệu Tam Tam phía sau cười lớn, vận lực đánh ra một chưởng, thế vận như bài sơn đảo hải, uy lực kinh hồn khiếp vía. Hàn Y Nhi chỉ cảm thấy đất dưới chân náo loạn, bùm một cái nổ tung, nặng và nhì từ bị đánh văng sang hai bên, Triệu Linh Tiêu ngã xiêu ngã sóng soài, nằm dài dưới đất. Triệu Tam Tam như con gió lướt tới thò tay nắm cổ hần lên như xách một con chó nhỏ. Triệu Tam Tam gio Triệu Linh Tiêu lên mỉm cười đắc ý, định buông lời trào phúng Hàn Y Nhi thì bỗng chốc nét mặt đông cứng lại, bởi vì người mà hần đang nắm không phải là Triệu Linh Tiêu mà chính là nhì tử của hần, Triệu Kỳ.

Triệu Kỳ nét mặt tiều tụy, má sưng húp, ngó mắt nhìn Triệu Tam Tam thều thào nói.

•Phụ thân, cẩn thận..

Lòng Triệu Tam Tam hốt hoảng, hần là nhì tử của hần, vậy còn tên kia là ai. Triệu Tam Tam liếc nhìn Triệu Kỳ vẫn luôn ở bên hông mình, bất giác nụ cười quỷ dị của hần lòng lập tức chìm xuống. Một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc cơ thể, cúi đầu nhìn xuống đã thấy từ khi nào có một con dao phay trôi ra khỏi ngực hần. Máu nhẹ tuôn, môi Triệu Tam Tam run run, hộ thân cương khí của hần hoàn toàn không có tác dụng, cảm giác từ vong gần kề.

Triệu Kỳ giả mỉm cười, tay trái rút dao ra lập tức lùi lại. Triệu Tam Tam ôm ngực lão đảo, tay phải vẫn bầu chặt nhĩ tử của mình.

•Ngươi là ai...

Triệu Tam Tam giọng run run, cố gắng ngăn máu tràn ra khoe miệng.

•Tứ thúc, người quên ta rồi sao...

Triệu Kỳ giả nhếch mép đắc ý, cơ mặt khẽ động liên biến đổi, trở lại khuôn mặt của Triệu Linh Tiêu.

•Ngươi, ra là ngươi...

Triệu Tam Tam hơi bất ngờ, sau đó phá lên cười.

•Ha ha ha ha.. Không ngờ, không ngờ, Triệu Tam Tam ta một đời mưu mô tính kế, hôm nay lại mắc bẫy của kẻ khác..

Giọng cười của hắn mang chút thâm lương.

•Phụ tử các ngươi mưu đồ ám hại gia đình ta thì phải chuẩn bị tinh thần để bị người ám hại lại, đây là do các người tự chuốc lấy, là quả báo...

Triệu Linh Tiêu ánh mắt sắc bén, giọng nói cương liệt.sự việc xảy ra tất cả đều là hắn bày bố, mục đích là dụ Triệu Tam Tam ra khỏi triệu gia, lợi dụng tính tình nóng nảy của hắn để sắp xếp kế hoạch tiêu diệt trọn ổ vây cánh của hắn. Ở trong Triệu gia không thể giết thân tộc, đó là gia quy, hơn nữa lão tổ tông của Triệu gia vẫn còn sống nhấn rằng, lão nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra, nên muốn giải quyết tốt nhất là nên ra ngoài, hơn nữa Triệu Linh Tiêu lợi dụng thuật dịch dung bí truyền, lừa được lòng tin của Triệu Tam Tam, vào lúc hắn bắt cần ra chiêu ám sát, kế hoạch rất chu đáo.

•Tốt... Ba người các ngươi.. Triệu Tam Tam ta thế, chỉ cần ta sống sót sẽ nhất định trở lại báo thù...

Triệu Tam Tam lão đảo không vững, khoe miệng rút cuộc tràn máu, một dao của Triệu Linh Tiêu chính là chí tử, cho dù hắn có thần công cái thế cũng khó lòng qua khỏi. Hắn sử dụng chút sức lực còn lại, vận thân pháp như luồng gió biến mất.

•Muốn chạy..

Triệu Linh Tiêu nhảy căng lên, hắn sắp xếp mọi việc để rửa sạch rắc rối cho phụ mẫu, làm sao để cho hai mối họa này chạy được, vừa định xuất chiêu thì đột nhiên một cổ áp lực đè nặng lên vai khiến hắn không thể nhúc nhích.

•Hãy để bọn họ đi...

Một thân ảnh già nua xuất hiện từ hư không, chính là lão tổ tông của Triệu gia, Triệu Hoành Thiên.

•Bái kiến nội tổ phụ...

Hàn Y Nhi không chậm trễ lập tức quỳ xuống thi lễ.

•Tiêu nhi, còn không mau thừa cố tổ..

Nàng nhìn thấy Triệu Linh Tiêu như khúc gỗ ngã ra thì kêu lên.

•Tiêu nhi bái kiến cố tổ..

Triệu Linh Tiêu ôm một bụng tức nhưng vẫn biết lấy lễ nghĩa làm đầu vội vàng cung kính.

•Ừm...

Triệu Hoành Thiên gật đầu lấy lệ, mắt nhìn theo hướng Triệu Tam Tam chạy đi khẽ thở dài sau đó quay đi, nói với mẫu tử Triệu Linh Tiêu.

•Về thôi..

Mẫu tử Triệu Linh Tiêu tự nhiên không dám cãi lời, lập tức ngoan ngoãn đi theo,cùng lão trở lại hướng Triệu gia.

•Ừa..

Triệu Linh Tiêu đột nhiên nhìn thấy một mũi tên cắm dưới đất, bèn bước tới nhổ lên, nhận ra đây là mũi tên đã hạ sát ti mã của hắn, bề ngoài bất phàm, lập tức nhặt được của rơi cất liền vào túi. Đây là thứ tốt, không nên bỏ qua.

...

Ba người một lúc sau đi đến chỗ Triệu Tinh Thành, bọn họ vẫn còn đang hỗn chiến rất dữ dội, Triệu Tinh Thành phát động Nhật Quang Nổ phun tên như mưa, một mình đối kháng mười mấy người, tuy tiêu hao rất lớn nhưng vẫn miễn cưỡng chống đỡ. Quang tiễn của Triệu Tinh Thành thúc giục ra không

phải tầm thường, hộ thân cương khí của luyện linh sơ giai nếu không cẩn thận cũng bị xuyên thành nhím, đám người Triệu gia đấu với hắn nửa canh giờ vẫn không thể công phá, chỉ có thể phòng thủ, ai nấy ôm một bụng tức.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Rốt cuộc có người mạnh mẽ công phá tiền vũ, kích phát lực lượng đánh nát hàng vạn mũi tên, mở ra một con đường, những người còn lại thừa thế xông lên, hàng loạt công kích bạo ngược hướng về phía Triệu Tinh Thành. Triệu Tinh Thành cũng sẵn sàng đối địch, chân khí dào dạt mông lung, như biển lớn giận dữ muốn nhấn chìm bất cứ con thuyền lạc lối nào.

Tinh thể giương cung bạt kiếm.

Ngay lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang vọng.

•Các ngươi còn không dừng tay, còn định đánh đến khi nào...

Triệu Tinh Thành cùng với đám người Triệu gia biến sắc mặt, vội vàng ngừng lại, nhìn theo hướng hư không, quỳ xuống cung kính.

•Bái kiến gia gia..

•Bái kiến lão tổ...

Triệu Hoành Thiên xuất hiện trên hư không, đi theo lão là mẫu tử Triệu Linh Tiêu.

•Hừ, chuyện hôm nay chấm dứt tại đây, các ngươi mau rút về điện bích ba tháng, đừng để cho ta thấy mặt..

Triệu Hoành Thiên tức giận quát.

Đám người Triệu gia đỏ mặt hộc máu, cảm thấy lưng lạnh toát vội vàng tuân theo, tất cả như chó cụp đuôi lập tức biến đi, không dám ở lại một giây.

•Còn các ngươi, mau theo ta về...

Triệu Hoành Thiên không thèm nhìn ba người Triệu Tinh Thành mà chỉ nói vọng lại. Tất nhiên là bọn họ cũng không dám nửa lời ý kiến, chỉ lảo đảo đi theo.

Trở lại Triệu gia, Triệu Hoành Thiên không hề để ý đến phụ phụ Triệu Tinh Thành mà chỉ gọi riêng Triệu Linh Tiêu gấp mặt, chuyện này khiến Triệu Tinh Thành bất đắc dĩ không thôi, nhớ năm xưa gia gia yêu thương hắn biết bao, nay lại lạnh nhạt như vậy. Tuy nhiên hắn không hề hối hận, cho dù hiện tại có bị toàn bộ Triệu gia ruồng bỏ hắn vẫn sẽ chọn thế nể của mình.

.....

Bên trong căn đình viện của Triệu Hoành Thiên, Triệu Linh Tiêu hơi khép nép đứng. Lão tổ tông này gọi hắn đến đã nửa canh giờ nhưng vẫn chưa nói lời nào, cứ im lặng ngồi trên bàn, mặt mày khó chịu.

•Ngươi có phải đang giận ta tại sao lại tha cho phụ tử Triệu Tam Tam đứng không..

Rốt cuộc lão cũng mở lời, nhìn vào Triệu Linh Tiêu giọng điệu chất vấn.

•Cố Tổ, diệt nhĩ nào dám có ý đó, cố tổ chỉ là nghĩ tình tộc nham, không muốn thân tộc đồ sát lẫn nhau, diệt nhĩ cùng phụ thân ra tay với Tử thúc là sai trái, chỉ sợ cố tổ trách phạt...

Triệu Linh Tiêu vội vàng đứng dậy cung kính nói.

•Miệng lưỡi rất khá, hơn cả phụ thân ngươi... Kế hoạch vạch ra hết thảy là chủ ý của tiểu tử ngươi có phải không..

Triệu Hoành Thiên lờm ngớt Triệu Linh Tiêu về mặt ta đã sớm biết ngươi là thủ phạm.

•Ta...

Triệu Linh Tiêu bị nói trúng nhất thời cứng họng, không biết nên nói gì.

•Thủ đoạn cũng tinh đó, nhưng ra tay thì hơi độc...

Câu này không biết Triệu Hoành Thiên là khen hay mắng.

•Điệt nhi chỉ là muốn giúp phụ mẫu, mọi sai trái diễm nhi sẽ chịu, chỉ cầu có tổ đừng trách tội phụ mẫu..

Triệu Linh Tiêu thành khẩn nói, tuy hắn không sợ nhưng cũng không muốn phụ mẫu gặp rắc rối ở Triệu gia.

•Không cần giải thích, ta hiểu, chuyện xảy ra là do Tam Tam tự chuốc lấy, ta không trách các người...

Triệu Hoành Thiên phui tay nói.

•Người rất hiếu thảo, Tinh Thành có nhi tử tốt như người cũng là phước của nó...

Triệu Hoành Thiên cảm thán nói.

•Cố tổ, tại sao Triệu gia và Hàn gia lại không hòa hợp được..

Triệu Linh Tiêu thắc mắc, hắn rất muốn biết về mối thù truyền đời của hai gia tộc.

•Haizzz... Chuyện kể ra rất dài, phải bắt đầu vào đời thất tổ “tổ bảy đời trước“, lúc ấy Thất tổ không phải làm thương gia mà là phiêu bạt giang hồ, Lúc ấy người tuổi trẻ bông bột, cùng với tổ công Hàn gia đem lòng yêu một người, hai bên tranh giành liên miên, kết thù oán với nhau không dứt, rốt cuộc nữ nhân kia chọn tổ công Hàn gia, thất tổ thất tình, đem lòng oán hận, thù hận Hàn gia. Từ đó hai gia tộc bắt đầu tranh chấp, thường xuyên đánh nhau, người không ngừng chết, người giết ta, ta giết người, thù oán càng lúc càng sâu.

Triệu Hoành Thiên ôn tồn kể lại chuyện xưa cho Triệu Linh Tiêu nghe, hắn ngồi một bên vừa nghe vừa gật gù. Thì ra đầu dây mối nhợ là do hai lão tổ tông năm xưa giành gái mới gây ra hậu quả của hôm nay.

•Hôm nay nữ nhi của Hàn gia lại phải lòng Thành nhi, cũng coi như duyên số, ông trời muốn để nàng bù đắp cho thù hận xưa...

Triệu Hoành Thiên nói tiếp.

•Nói vậy chuyện này cũng có thể hóa giải đúng không..

Triệu Linh Tiêu hỏi.

•Ta biết người muốn tốt cho phụ mẫu, nhưng chuyện này không hề dễ dàng, Triệu gia không phải chỉ có một người, không những thế Hàn gia cũng rất cứng cổ...

Triệu Hoành Thiên thở dài nói, thù hận gia tộc không phải chỉ một hai người có thể giải quyết.

•Nhưng có sẽ làm mọi cách để giúp phụ mẫu, nếu không thể dùng lời lẽ thì dùng vũ lực..

Triệu Linh Tiêu chém đĩnh chặt sắt nói, hắn đã lên quyết tâm.

•Người suy nghĩ vẫn còn nông cạn lắm, chuyện không dễ như người nghĩ đâu.

Triệu Hoành Thiên phản bác nói.

•Nói ra thì phụ thân người cũng rất đáng thương, một mình gánh vác toàn bộ Triệu gia, còn bị áp lực về chuyện gia đình, mấy năm nay nó lao tâm khổ trí rất nhiều...

Triệu Hoành Thiên nghĩ về Triệu Tinh Thành thở dài than thở.

•Nên không phải gia gia người năm xưa mất tích trong Thiên Tiên Cổ Mộ, thì nó đã không phải cực khổ như vậy...

Triệu Hoành Thiên u sầu, chuyện nhi tử hai mươi năm trước mất tích trong Thiên Tiên Cổ Mộ làm lão khổ tâm nhiều năm, trong lòng không lúc nào không chua xót.

•Thiên Tiên Cổ Mộ...

Triệu Linh Tiêu ngạc nhiên hỏi, hắn chưa từng nghe đến nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

•Người chưa cần biết đâu, hiện tại tốt hơn là nên chuyên tâm tu luyện đi, mà ta thật rất quan tâm tu vi của tiểu tử ngươi sao có thể tăng lên, căn cốt cũng thay đổi.

Triệu Hoành Thiên tò mò dò hỏi.

•Đột nhiên lúc trước ra ngoài vô tình gặp kỳ ngộ, nhờ sử dụng tiên đan thay đổi căn cốt kinh mạch, lại được đến một bộ công pháp cao giai nên mới miễn cưỡng tu luyện được..

Triệu Linh Tiêu thành thật nói, nhưng cốt lõi lại không có thật, toàn là nói dối, tự nhiên hắn sẽ không để cho người khác biết chuyện của hắn.

•Thì ra là vậy, coi như tiểu tử ngươi may mắn, được đến kỳ ngộ...

Triệu Hoành Thiên gật gù, chuyện về Thiên Tiên Cổ Mộ đã ném vào xó bếp.

•Được rồi ngươi đi đi... Ta buồn ngủ rồi..

Triệu Hoành Thiên ngáp dài phát tay đuổi người, Triệu Linh Tiêu khước mắt giật giật, nhưng rốt cuộc cũng không nói gì, chào một tiếng rồi xoay người rời đi.

Ra khỏi phòng của lão tổ tông, Triệu Linh Tiêu miễn man suy nghĩ một hồi, lục tìm trong ký ức của Lão già Lưu Ba xem thử có thông tin về Thiên Tiên Cổ Mộ hay không. Quả nhiên là có một chút, nhưng không rõ ràng lắm, hắn cũng không thèm quan tâm, nơi đó nghe qua cũng biết là vô cùng nguy hiểm, hắn thì còn rất là yếu đuối nên không rảnh chạy đi tìm chết, với lại hiện tại nó còn chưa xuất hiện.

Đẹp đi những suy nghĩ bộn bề, Triệu Linh Tiêu rảnh rỗi lại đi thăm thú khắp nơi trong Triệu gia, mặc dù hắn đã ở đây từ nhỏ, nhưng mấy năm rồi không về vẫn cảm thấy có chút mới lạ.

Tùng ngọc ngách, hành lang, thủy tạ, mái viên.. Mọi thứ đều giống như ngày xưa, rất quen thuộc.

•A... Tam cô cô, cô vẫn khỏe chứ..

Dọc đường hắn bắt gặp tam cô của mình Triệu Minh, nàng đang đi cùng với nữ nhi của mình.

•Tiểu nhi đó sao, lớn như vậy rồi...

Triệu Minh mỉm cười với hắn, tuy nàng thường ngày không mấy thân thiết với hắn, nhưng không đến nỗi là thù địch.

•Vô Sương biểu muội càng lớn càng xinh đẹp nhỉ..

Triệu Linh Tiêu cười nói với Huỳnh Vô Sương con gái của Triệu Minh.

•Biểu ca, lâu rồi không gặp không ngờ lại trở nên dẻo mồm như vậy..

Huỳnh Vô Sương biểu muội đáp, bộ dạng có chút kiêu kỳ.

Triệu Linh Tiêu qua loa xã giao mấy câu rồi đi, giữa bọn họ nói chung cũng không thân thiết lắm.

Dọc đường hắn còn gặp Ngũ Thúc của mình Triệu Huyền, hắn cùng với tình nhân của mình đi đến ra mắt Lão Tổ Tông. Triệu Linh Tiêu nhìn ngũ nương tương lai, người nàng toát ra khí chất thành thực, giống như một bông hồng đỏ yêu kiều, lại có phần giống như kĩ nữ lầu xanh. Không biết là Ngũ Thúc Thúc này ra vào phong lưu thế nào mà lại vợ được nàng. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, vị nương này đúng thật là nhìn chảy nước miếng, mộng ngược căn trần đầy nhựa sống, khuôn trang cũng rất mượt mà, chỉ cần nhìn Triệu Huyền say mê nhìn nàng cũng đã đủ hiểu.

Tất nhiên là Triệu Linh Tiêu không có hứng thú nhiều, giống như đối với Triệu Minh chỉ qua loa mấy câu rồi đi.

....

Cuối hành lang là một ngã rẽ, có hai tỷ nữ đang cười nói đi tới, tay hai nàng đang ôm y phục, dường như là đang đem cho ai đó.

•E hèm... Chào hai muội nuôi, hai nàng đang đi đâu đó..

Triệu Linh Tiêu bước tới tầng hắt chắn đường, đang định trêu chọc hai cô nàng này một phen.

•A... Tiểu thiếu gia, người trở về khi nào...

Cô nàng đi bên phải thể hiện lanh lợi cất tiếng chào trước tiên. Còn cô nàng còn lại có chút nhút nhát, chỉ khép nép không mở miệng.

•Ta vừa mới về, rảnh rồi nên đi dạo một chút... Chà, hai nàng càng lớn càng đẹp ra nhỉ..

Triệu Linh Tiêu đáng vẻ phong lưu, nhìn hai tỷ nữ chất lười khen. Hai nàng nghe khen thì e thẹn cúi đầu, khẽ liếc nhau mà cười.

•Hai người định đi đâu...

Triệu Linh Tiêu dò hỏi.

•Chúng ta định mang y phục đến cho lục tiểu thư..

Vẫn là cô nàng bên phải nhanh nhẩu trả lời.

•A... Ta quên mất không đi thăm lục cô cô..

Triệu Linh Tiêu vỗ trán cái bộp, từ nãy đến giờ đi lung tung mà quên mất vị cô cô kiều mị, thật là có lỗi.

•Được rồi, hai người đưa đồ đây, ta tự mình mang đến cho cô cô..

Triệu Linh Tiêu chìa tay ra nói.

•Nhưng mà...

Hai nàng có chút lưỡng lự, dù sao đây là việc của họ.

•Không nhưng nhị gì cả, ta nói đưa thì cứ đưa..

Triệu Linh Tiêu không cần hai nàng đồng ý đã chộp lấy sắp đồ vui vẻ quay đi.

Chợt hần quay lại, tay chỉ lên trần nhà la lớn.

•Con gì kia..

Nhị nữ theo phản ứng bình thường ngoái đầu nhìn theo, ngay lúc đó Triệu Linh Tiêu đã nhanh tay vỗ vào mông hai nàng một cái.

Cả hai nháy mắt lên, la lớn.

•Thiếu gia, người thật là xấu xa....

Triệu Linh Tiêu bước đi, phía xa còn vang vọng nụ cười khoái chí.

Hai nàng phía sau bức tức giấy này, nhưng sau đó thì thẹn thùng đỏ mặt. Hai nàng nào dám trách hần, phận tỷ nữ, các nàng không thể phản kháng, dù hần có muốn các nàng lên giường thì các nàng cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo, nếu may mắn được hần chú ý tới, dù cho chỉ làm thiếp thì cũng đã là phước lớn, được hưởng vinh hoa đến hết đời.

Thế nhưng hai nàng cũng rất ngạc nhiên, nhớ lúc trước Triệu Linh Tiêu chỉ là một tên khờ khạo, ngốc nghếch, chỉ mới tiếp xúc với hai nàng dăm ba câu thì đã mặt đỏ đến mang tai, vội vàng bỏ chạy. Vậy mà mấy năm không gặp hần lại trở nên nghịch ngợm như vậy, đúng là niên niên hoa hoa, hoa vẫn vậy, mấy năm không gặp người đã khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Triệu Linh Tiêu ôm sắp đồ trên tay, lòng hí hửng bước nhanh đến phòng Lục cô cô của mình, mùi thơm vải mới làm tâm trạng hần lâng lâng. Lục Cô của hần tên là Triệu Vân Y, năm nay nàng mới hai mươi mấy tuổi, là tuổi thanh xuân mon morn. Khác với những cô, thúc khác, Triệu Vân Y không hề để ý đến thân thể của hần, luôn hết mực yêu thương hần, có thể nói ngoại trừ phụ mẫu ra thì nàng chính là người yêu thương hần nhất. Nghĩ đến người cô cô xinh đẹp, hiền dịu làm tâm tình hần rất tốt, chân bước nhanh hơn.

Bước tới trước cửa, bắt chợt hần cảm thấy lòng thấp thỏm, tâm hồi hộp, tim đập nhanh.

Gio tay gõ cửa, mấy tiếng lộc cộc vang lên, Triệu Linh Tiêu nín thở chờ đợi.

•Cửa không khóa, các người mau vào đi...

Tiếng trả lời từ trong vọng ra, Triệu Linh Tiêu vui vẻ đẩy cửa bước vào, rồi sau đó đứng hình.

Hắn biểu tình hoảng hốt, mắt tròn, mồm há, thân thể cứng đờ. Cảnh tượng liệt diễm trước mình thật là đốt cháy lòng người. Triệu Vân Y đứng trong phòng, không áo, không quần, chỉ mặc vền vền mỗi bộ áo lót mỏng manh, toàn bộ đường cong lộ ra ngoài, hấp dẫn đến đứng tim. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng nhìn ra cửa, sau đó nụ cười đông lại trên mặt.

•Aaaaaa....

Tiếng hét chói tai vang vọng, Triệu Vân Y phát hoảng phát tay, Triệu Linh Tiêu chỉ cảm thấy gió ủa vào mặt, rồi cơ thể nhẹ hẫng, hắn chỉ kịp hét thảm một tiếng rồi như điều đứt dây bị đánh văng xa mấy trượng, té lộn cù mèo, cây mặt xuống đất, y phục bay tứ tung.

Triệu Linh Tiêu nằm dưới đất, lòng hoảng sợ, hắn biết mình đã nhìn thấy điều không nên thấy, tâm run rẩy, tim đập thình thịch. Hắn nằm im dưới đất giả bộ ngất xỉu, còn cố làm ra bộ dạng bá đạo nhất chân duỗi chân co, mặt méo lười lè....

Một lát sau, Triệu Vân Y từ trong phòng bước ra, y phục trên người đã chỉnh tề, nàng đi đến gần Triệu Linh Tiêu sau đó ngồi xuống, mặt hối hận, lo lắng hỏi.

•Tiêu nhi, con có sao không.

Triệu Vân Y có chút tự trách bản thân ra ta quá nhẹ, à không quá nặng, dù sao tu vi của hắn cũng chỉ là luyện thể cảnh, nàng lại dùng chân khí oanh tạc hắn, nếu nhờ làm hắn thương gân động cốt không phải nàng sẽ ân hận suốt đời hay sao.

Tuy nàng ra tay có chút nặng nhưng với thân thể biến thái như Triệu Linh Tiêu thì không là gì, mặc dù vậy hắn vẫn tỏ ra bị thương nặng, lặc lìa, lúc lắc, thoi thóp như sắp lìa đời, hơi thở đứt đoạn nói.

•Cô cô, tiêu nhi không sao...

Triệu Linh Tiêu còn cố ý cắn đầu lưỡi làm bộ ói ra máu, tuy là chơi hơi ngu nhưng để lấy lòng nữ nhân hắn vẫn thấy đáng.

•Tiểu tử ngốc, đừng cố gắng gượng, để ta đưa ngươi đi chữa trị.

Triệu Vân Y đau lòng nói, tay nhẹ dịu Triệu Linh Tiêu lên, dắt hắn vào phòng.

Đã giả thì giả cho giống, hắn dùng nội lực cưỡng ép lực phủ ngũ tạng lệch khỏi vị trí làm như bị thương nặng. Sau khi Triệu Vân Y xem qua, sắc mặt càng thêm khó coi, không chút chậm trễ liền vận công trị thương cho hắn.

Nửa canh giờ sau, lực phủ ngũ tạng của Triệu Linh Tiêu nhờ vào chân khí của Triệu Vân Y đã trở lại bình thường. Nàng bình khí đan điền, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Triệu Linh Tiêu trong trạng thái ngủ gật từ từ tỉnh lại.

Hắn quay lại nhìn nàng, mặt thiếu một chút khí sắc, thều thào nói.

•Đa tạ cô cô...

Triệu Linh Tiêu nhận ra sắc mặt nàng không tốt lắm, sử dụng chân khí cưỡng ép trị thương vô cùng hao tổn, hắn nhìn nàng xanh xao mà dạ xót xa.

•Không cần đa tạ, là lỗi của cô cô, ta lỡ tay mới làm ngươi bị thương.

Triệu Vân Y mỉm cười dịu dàng nói.

•Không phải, là lỗi của ta, tại vì ta vô ý nên...

Triệu Linh Tiêu nói được phân nửa thì thấy Triệu Vân Y đổi sắc, lời ra tới miệng đành nuốt trở lại.

Triệu Vân Y mặt ửng hồng nói lái sang chuyện khác.

•Tiêu nhi con về khi nào...

Triệu Linh Tiêu cảm nhận được sự quan tâm của nàng, lòng hắn ấm áp vô cùng, có lẽ ở trên cái thế giới lạnh lùng vô cảm này có một người yêu thương mình thật quý trọng biết bao nhiêu.

•Con vừa về, cô cô không đi ra ngoài nữa sao..

Hắn cũng cười đáp lại nàng.

•Ừm, mấy năm không gặp, cô cô nhớ người lắm, đã khôn lớn hơn rồi.

Triệu Vân Y không câu nệ nhích lại gần hắn, tay khẽ đưa ra vuốt tóc hắn.

Hắn bây giờ đã cao bằng nàng nhưng đối với nàng thì hắn vẫn nhỏ bé, trẻ con.

•Ta cũng rất nhớ cô...

Triệu Linh Tiêu nũng nịu nhui đầu vào ngực nàng, bộ dáng cũng như trước kia nhưng cái đầu đã không còn như xưa, cất chứa bao suy nghĩ đen tối. Hắn thâm nghĩ ngực của cô cô thật là mềm mại, tại sao khi trước ta lại không cảm nhận được chứ.

•Lâu nay người sống có tốt không...

Triệu Vân Y yêu thương ôm hắn vào lòng, giọng nói chất chứa quan tâm

•Không tốt lắm, ta luôn bị người ức hiếp, sống rất là khổ..

Triệu Linh Tiêu lắc đầu than vãn.

•Tội nghiệp con quá, tiếc là ta không thể vào sơn môn được, nếu không ta sẽ cho những tên đó biết tay, dám ăn hiếp cháu ta...

Triệu Vân Y xót xa nói, trong lòng nàng rất là yêu thương Triệu Linh Tiêu, xem hắn như nhi tử ruột thịt.

•Ta chỉ cần có cô cô yêu thương như vậy cũng đủ rồi..

Triệu Linh Tiêu bật ra nhìn Triệu Vân Y tự hào nói.

•Tiêu nhi ngốc, cô cô thì phải yêu thương người rồi..

Triệu Vân Y cốc đầu hắn yêu thương nói.

•Con thấy chị có mình cô cô thôi..

Triệu Linh Tiêu than thở.

•Ta hiểu...

Triệu Vân Y thở dài, hắn thật là đáng thương, từ nhỏ đã như vậy.

•Hay là tối nay con đến ngủ với cô cô nha...

Triệu Vân Y chột nói. Triệu Linh Tiêu nghe xong khoe mắt giật giật, trong đầu lóe lên không biết bao nhiêu suy nghĩ đen tối.

•Sao, Tiêu nhi không thích sao..

Triệu Vân Y thấy sắc mặt hắn lúc xanh lúc trắng thì hỏi.

•Không.. Tiêu nhi rất thích..

Triệu Linh Tiêu lắc đầu ngày ngày đáp.

•Vậy quyết định như vậy đi, tối nay Tiêu nhi ở lại đây với cô cô nha...

Triệu Vân Y biểu tình vui vẻ, phấn khích chộp tay hắn nói, nàng vô tư không biết rằng có một con sói giả bộ cừu non đang ngồi cạnh mình đang làm ra vẻ mặt ngây thơ vô số tội.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Hai người Triệu Linh Tiêu, Triệu Vân Y vì lâu rồi không gặp nên trò chuyện với nhau rất vui vẻ, tâm sự không biết chán, mãi đến nửa đêm mới ngủ.

Canh ba, trời đã nửa khuya, sương đêm đã buông xuống, từng ánh sao chớp nháy lung linh trên bầu trời đen, khung cảnh yên ắng, tĩnh mịch.

Triệu Linh Tiêu nằm cạnh Triệu Vân Y, nàng đã ngủ say còn hần thì trần trọc không thể chợp mắt. Mùi hương khuê phòng cứ miên man trong mũi, lòng hần ngứa ngáy như có con con dò dục khoét.

Ngó sang bên cạnh, Triệu Vân Y hơi thở đều, nàng nằm nghiêng, không thấy mặt, đường cong chữ S mềm mại uốn lượn, bờ mông tròn vành vạnh ập vào mắt hần như một cây búa tạ đập mạnh vào lòng. Nhất là cái cổ trắng ngà mập mờ dưới lũ tóc dài óng ả, hấp dẫn làm người ta chỉ muốn cắn một cái. Triệu Linh Tiêu nuốt nước miếng cái ực, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, hơi thở bất thường, cứ như có cái gì nghẹn ở cổ. Vị cô cô này cũng thật là ác, không biết là cháu mình đang trong thời kỳ phát dục hay sao mà còn cố tình vận bộ đồ ngủ mỏng tanh, màu đỏ chói, thật khiến cho Triệu Linh Tiêu nhìn vào chỉ muốn đập đầu vô cột tự sát.

Lòng ngồn ngang bao suy nghĩ bê bối, Triệu Linh Tiêu như đứt mọc gai, bức bối ngột ngạt. Hần khẽ lật người nằm nghiêng ra, ánh mắt ngắm nhìn thân hình mỹ miều của cô cô. Cánh tay nhẹ nhàng duỗi ra, sau đó đặt lên bờ mông của nàng.

• Êm quá....

Triệu Linh Tiêu thầm hô trong lòng. Cảm giác tay chạm vào mông nàng thật không thể nói thành lời, thật êm ái. Bàn tay khê trượt, tất cả xúc giác đều cố gắng tận hưởng sự sung sướng do mông nàng mang đến. Hần vuốt, hần xoa trong thích thú, chỉ hận không thể bóp thật mạnh một cái cho thỏa mãn cái cảm xúc đang dâng trào như con lũ trong lòng. Bàn tay lướt xuống đùi, chiếc váy ngắn không phủ hết để lộ ra da thịt trắng mịn, êm dịu mà mát lạnh, chỉ cần chạm vào một cái là đã thấy lòng tê dại.

Triệu Linh Tiêu khê nhích người sát lại gần, vòng tay ôm lấy eo nàng. Cái ôm rất bình thường nhưng chứa đựng vọng không thể kìm nén. Bụng nàng thật thon gọn, không có một chút mỡ nào, vô cùng săn chắc. Cảm giác ôm người ngọc trong lòng thật sự rất tuyệt vời. Triệu Linh Tiêu kê mũi sát gáy nàng, say mê hít lấy mùi thơm tóc mai, mê mê đến ngây ngất lòng người.

Triệu Linh Tiêu luồn tay vào áo, bàn tay úp lên vùng bụng mượt mà, hần còn nghịch ngợm lấy ngón tay khều rốn khiến nàng nhột nhột cọ quậy.

Triệu Linh Tiêu hít sâu, bàn tay như con rắn luồn qua kẽ áo mò lên ngực nàng.

• Chạm vào rồi.. Mềm quá...

Triệu Linh Tiêu run run thầm hô trong lòng, cảm giác này thật sự diễn tả thành lời “ nói chung là tác cũng không biết diễn tả ra sao nên bạn nào muốn biết thì tự tìm hiểu đi nha... “. Hần cảm thấy trái tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, hít thở khô khan. Máu trong người như thác lũ chạy chồm, bầu vú của nàng thật sự rất mềm mại, mịn màng, sờ vào có cảm giác đàn hồi, tuyệt vời không thể tả. Triệu Linh Tiêu mê mê dựa sát vào Triệu Vân Y như sam, vừa hít xì ke từ cổ nàng vừa mân mê hai quả hồng đào, bàn tay tham lam liên tục vuốt ve khắp các chỗ, lâu lâu lại khều khều hai cái nhũ hoa bé tí như hai viên kẹo hồ lô bọc đường.

Triệu Linh Tiêu vừa làm chuyện mờ ám vừa miên man suy nghĩ đến mấy bộ jav lúc trước từng xem “ đừng hỏi tác tại sao biết nhá hớ hớ “. Cảm giác vùng chộm lên lút như vậy thật sự kích thích. Hần bạo dạn lê cái hung vật tiến đến chạm vào mông nàng mà cọ qua cọ lại.

Cứ như vậy không biết đã qua bao lâu Triệu Linh Tiêu rốt cuộc chịu không nổi nữa, lòng bị dục vọng đốt cháy đã không còn lý trí. Hần ngồi bật dậy lật ngửa nàng ra, mau chóng mở toạc y phục của nàng, cơ thể mỹ miều hiện ra trước mắt, bầu vú hồng hào, bụng thon gọn, nhúm lông đen, tất cả đều đẹp hơn tưởng tượng của hần, giống như tranh vẽ chứ không có thật. Triệu Linh Tiêu chất lưỡi khen ngợi, cơ thể thật hoàn mỹ. Thế nhưng Hần không còn tâm trí để ngắm, lập tức vục mặt vào ngực nàng mà ngậm, nút, liếm... Tay thì se se đầu ti, tay thì vuốt ve nơi vùng kín. Triệu Vân Y ngủ rất say, cộng thêm Triệu Linh Tiêu rất nhẹ nhàng nên nàng không tỉnh giấc, tuy nhiên phản ứng cơ thể thì vẫn có nên sắc mặt đỏ lên, hơi thở gấp rút. Sau một hồi thỏa mãn đầu lưỡi Triệu Linh Tiêu cũng rời khỏi ngực nàng, để lại một bệt nước miếng vương vãi.

Hần dường như không còn thờ được nữa, lập tức đem quần dưới thân cởi bỏ. Hai mắt đã đỏ ngầu vì dục vọng, hần hiện tại không còn phân biệt nữa, đem hung vật đưa tới động tiên, nơi đó đã sớm ướt át, mấy sợi lông dính nước quần vào nhau rất bắt mắt. Không còn suy nghĩ, hần bạo dạn đẩy hồng, hung vật bị hần cưỡng ép nhét vào rất dễ, phọt một cái đã đâm tọt vào trong. Triệu Vân Y khê nhủu mày, dường như đang khó chịu, tuy vậy nàng vẫn không tỉnh lại “ ngủ gì mà say dữ dậy không biết “.

Triệu Linh Tiêu chìm trong khoái lạc ngất ngây, ánh mắt mông lung như một trò đùa, mặt phê cần đắm chiêu nhìn người ngọc đang nằm dưới thân mình, lòng ngồn ngang bao suy nghĩ hỗn loạn, hần cảm thấy có lỗi với cô cô, nhưng hần đã không còn khả năng kiềm chế bản thân nữa. Hồng chậm rãi nhúc nhích, ban đầu rất chậm nhưng sau đó thì nhanh dần, nhanh dần.

Triệu Linh Tiêu trán nổi gân xanh, say đắm thức hồng, cảm giác sướng khoái như biển cả nhấn chìm hần, nỗi mê mê dục lạc làm hần chỉ biết chịch và chịch. Việc hần muốn làm bây giờ chính là nhấp hồng thật nhanh để thỏa mãn cái ham muốn sung sướng đang dâng tràn miên man.

• Ừm.

Bất chợt Triệu Vân Y mở mắt ra, ánh mắt từ trong cơn mộng mị tỉnh lại, sau đó sự ngạc nhiên tràn đầy trên khuôn mặt.

• Tiêu nhi, con đang làm gì đó...

Nàng khê hỏi, sau đó chuyển ánh nhìn xuống bên dưới.

•Áaaaa... Tiêu nhi con, không được, mau dừng lại...

Triệu Vân Y phát hoảng kêu lên, tay dùng sức đẩy hấn ra, lực lượng luyện hồn cảnh tuôn ra.

Triệu Linh Tiêu đã không còn đường lui, chỉ có thể dùng lực lượng áp chế nàng, hỗn độn chân khí có thể khắc chế tất cả các loại chân khí, chỉ cần hấn bùng phát ra thì Triệu Vân Y không cách nào chống lại. Hiện tại hấn chỉ có thể đem nàng cuốn vào cực lạc ái tình, hấn cố gắng nhấp mông thật mạnh, từng âm thanh lạch bạch vang vọng.

•Á... Tiêu nhi dừng lại... Không được... Á... Aaaaa...

Từng tiếng la hét quát quát phát ra từ miệng của Triệu Vân Y, nàng bị những cú đập của hấn khiến cho không thể nói thành câu.

•Ừm... Aaaa...

Mặc dù nàng rất hoảng loạn, nhưng sâu trong lòng nàng lại có một cảm giác rất khó tả, giống như sung sướng, tê dại làm đầu óc nàng bất trọng rỗng.

Triệu Linh Tiêu nhanh nhạy nhận thấy tình trạng của nàng, hông càng đẩy mạnh hơn, không những vậy hấn còn cố tình điều khiển dương vật to ra, so với lúc trước to lên gấp đôi, hầu như lấp đầy toàn bộ khoảng trống bên trong nàng, không đâu không có, đầu dương vật chạm vào điểm nguyệt sâu thẳm.

•Aaaa... Dừng...

Triệu Vân Y trợn mắt há mồm, cảm giác như muốn nổ tung, xé nát. Con lũ khoái cảm đã hoàn toàn nhấn chìm tâm trí nàng.

Triệu Linh Tiêu không ngừng nghi nhấp hông, liên tục công phá sâu bên trong nàng, hấn nghiêng răng, tay bấu chặt lấy vai nàng đẩy mạnh.

•Ư.. A.. Không được, dừng lại, ta sắp chịu không nổi, ta... Ta ra mất... Dừng...

Triệu Vân Y hét lên, tay bấu mạnh vào vai hấn, móng đâm sâu vào da thịt, người co giật liên tục. Ngay lúc này Triệu Linh Tiêu cũng đã đến đỉnh điểm, hấn ngửa mặt lên, mồm há ra, hông thúc như vũ bão sau đó thì xuất tinh ầm ầm. Bên trong nàng hoàn toàn ngập chìm trong tinh dịch.

Triệu Linh Tiêu thở hồng hộc, sinh lực bị rút đi một mỗi gục xuống, Triệu Vân Y cũng rã rời, nằm im không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Một lúc sau, cả hai bắt đầu lấy lại dần ý thức. Triệu Vân Y cảm nhận được những chuyện đã làm, lòng ngổn ngang đau đớn, tay duỗi ra xô mạnh làm hấn bật ngửa.

Bốp..

Tiếng tát tai lanh lảnh vang lên, Triệu Linh Tiêu không tránh nên lãnh trọn một cú, mặt bị đánh sưng vù.

•Tiêu nhi, con làm gì thế hà...

Triệu Vân Y đau lòng hét lên, mắt nàng vì chưa xót mà ngẩn lệ, ai mà ngờ được nàng lại bị đứa cháu cưng làm ra chuyện như vậy.

•Tiêu nhi, Tiêu nhi xin lỗi cô cô, Tiêu nhi không kìm nén bản thân, Tiêu nhi có lỗi với cô cô..

Triệu Linh Tiêu quỳ xuống gục đầu, mặt biểu tình hối hận, mặc cảm tội lỗi.

•Ngươi mau đi khỏi đây, đi cho ta...

Nàng chỉ tay ra cửa mà gào lên, mặt đã lấm tẩm lệ.

•Ta... Ta Biết ta có lỗi với cô cô, nhưng xin cô cô đuổi ta đi..

Triệu Linh Tiêu vẻ mặt hoảng sợ chộp lấy tay Triệu Vân Y nài nỉ.

•Ngươi đi đi.. Đi đi..

Triệu Vân Y không còn kìm nén được nữa, nàng nức nở khóc, toàn thân rút vào góc giường. Triệu Linh Tiêu biết bản thân mình sai trái, không bỏ đi mà

cứ bám riết lấy tay nàng không buông. Triệu Vân Y trong cơn tức giận lập tức vùng tay tát thêm một cái, cú tát không chút nương tay, mang theo năm phần lực lượng khiến mặt của Triệu Linh Tiêu cũng bị tát thâm đen. Triệu Linh Tiêu bật lùi, nhưng không hề quan tâm, giống như không có chuyện gì, chộp lấy bàn tay Triệu Vân Y mà nói.

•Nếu tát ta mà cô cô thấy thoải mái thì xin cô cô tát tiếp đi...

Triệu Vân Y vùng vẩy hất hấn ra. Triệu Linh Tiêu lại bật lùi lại, hấn quỳ xuống mặt hối hận.

•Ta biết ta có lỗi với cô cô, ta không phải con người, ta là súc sinh... Ta đáng chết, đáng chết, đáng chết....

Mỗi một câu đáng chết Triệu Linh Tiêu lại tự tát mình, đó là cái tát thật và rất mạnh, hầu như không có chút nương tay, từng tiếng lộp bộp vang vọng.

Triệu Vân Y không để ý, mặc cho hấn liên tục tát mình nàng chỉ gục đầu mà khóc. Tuy nhiên Triệu Linh Tiêu không hề dừng lại, hấn cứ tát mình hết cái này đến cái khác, mặt bị tát sưng đỏ lên, khóe môi cũng đã tràn máu.

Triệu Linh Tiêu kiên trì như vậy đã qua nửa canh giờ, rốt cuộc trái tim của Triệu Vân Y cũng bị đánh động, nàng ngừng khóc và lẳng lặng nhìn hấn. Tên ngốc này không ngừng bạo ngược mình, khuôn mặt khô ngô cũng đã bị tát đến biến dạng. Nhìn hấn như vậy không hiểu sao lòng nàng lại cảm thấy xót xa, cũng phải thôi, vì hấn là người mà nàng yêu thương nhất mà, cho dù hấn đã làm ra chuyện tày đình thế nhưng tận sâu trong lòng nàng sự yêu thương ấy vẫn không thay đổi.

•Được rồi, mau dừng lại đi.

Triệu Vân Y thều thào nói, giọng vì khóc nhiều mà biến thành khàn khàn.

Triệu Linh Tiêu vẫn không dừng lại, tay vẫn tát vào mặt.

Triệu Vân Y thấy vậy không đành lòng bèn nhích tới vờn tay chộp lấy tay hấn. Triệu Linh Tiêu ngược mặt lên nhìn nàng, khuôn mặt hấn đã phù lên như trái cà chua, mũi miệng đều ứa máu.

•Đồ ngốc, tại sao lại phải ngược mình như vậy hả...

Triệu Vân Y nhẹ mắng.

•Ta không sao, nếu cô cô không tha thứ cho ta thì dù ta có từ tốn chết mình cũng có là gì...

(khuỵu. Tới đây tác khuyên các bạn đừng đại dốt làm mấy chuyện giống main... Người ta nói sướng con * ngu cái đầu là vậy đó).

Triệu Linh Tiêu nói.

Triệu Vân Y im lặng, nàng tránh ánh nhìn của hấn, mặt không biểu tình.

•Cô cô vẫn không muốn tha thứ cho ta, vậy thì ta..

Hấn nói đoạn, định vùng tay đánh tiếp. Triệu Vân Y thấy vậy đưa tay ra ngăn lại.

•Dừng lại đi, hiện tại dù nguoi có tự đánh chết mình thì cũng có ít gì...

Nàng thở dài nói.

Triệu Linh Tiêu sụp mặt xuống.

•Ta biết, tất cả đều là lỗi của ta, ta biết cô cô rất đau khổ, chỉ do ta không kiềm chế bản thân nên mới ra sự việc như vậy, dù ta có hối hận cũng đã muộn...

Nhưng sau đó lại chộp lấy tay nàng siết chặt.

•Nhưng ta sẽ chịu trách nhiệm về lỗi lầm của mình, chỉ cần cô cô tin ta một lần, ta hứa sẽ bù đắp cho cô cô...

Triệu Vân Y mặt buồn rầu đáp.

•Bù đắp, bù đắp như thế nào..

Lòng nàng vô cùng ngổn ngang, rối rắm. Nàng biết chuyện hôm nay đã không có cách giải quyết. Lòng nàng có chút tự trách bản thân đã quá vô tư, không nghĩ đến rằng hấn đã lớn và có những nhu cầu khác, nàng luôn tự cho là hấn vẫn còn nhỏ, không giữ khoảng cách với hấn nên mới xảy ra cơ sự hôm nay.

•Ta sẽ cưới cô cô...

Triệu Linh Tiêu chém đinh chặt sắt nói.

•Ngươi thật ngốc, chuyện không đơn giản như vậy đâu...

Triệu Vân Y u sầu trả lời.

•Ta không quan tâm, chỉ cần cô yêu ta, chấp nhận ta là đủ, những chuyện khác không quan trọng...

Triệu Linh Tiêu dùng ánh mắt chân tình nhìn nàng, kiên nghị nói.

•Yêu, giữa chúng ta có thể tồn tại tình yêu sao..

Nàng chưa xốt nói.

•Ta không biết những chuyện khác, ta chỉ biết tình yêu không phân biệt, chỉ cần hai người nguyện vì nhau thì mọi ngăn trở chỉ là vô nghĩa..

Triệu Linh Tiêu nói, hần biểu hiện sự quyết đoán không nên có ở lứa tuổi của hần.

•Ngươi không hiểu, dù bây giờ ta chấp nhận, chúng ta cũng không thể đến với nhau, rào cản này thật sự quá lớn, chúng ta không thể vượt qua nổi...

Triệu Vân Y lắc đầu, lòng nàng như con tàu lạc giữa đại dương, sắp bị con sóng nhấn chìm.

•Ta sẽ mạnh lên, sẽ dùng thực lực của mình để bảo vệ mối quan hệ của hai chúng ta...

Triệu Linh Tiêu nói, nét mặt nghiêm nghị, quật cường. Nếu là người khác nghe hần nói câu này nhất định sẽ buông lời trào phúng, thế nhưng Triệu Vân Y thì không, nàng nhận thấy sự kiên cường từ trong ánh mắt của hần, khí chất của hần đã không còn như ngày xưa, không còn là một tên ngốc nghếch, yếu đuối mà đã biến thành quật cường, hiên ngang. Không biết thời gian qua hần đã trải qua những chuyện gì khiến hần phải thay đổi, khiến một tên nhóc trở nên trưởng thành. Trong phút chốc ấy lòng nàng bỗng nhẹ run, nàng thật sự có thể dựa dẫm vào hần sao, sau này sẽ xảy ra chuyện gì, liệu hần cùng nàng có thể vượt qua sóng gió này hay không, tất vận mệnh đã an bài ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

•Cô cô, người có thích ta không..

Triệu Linh Tiêu nhìn thẳng vào mắt Triệu Vân Y hỏi.

•Ta không biết..

Triệu Vân Y lảng tránh ánh mắt hần, không muốn trả lời và cũng không biết trả lời thế nào.

•Còn ta thì rất thích cô cô, cô cô luôn tốt với ta.. Dù không có chuyện này ta cũng nguyện sẽ chăm sóc cô cô đến hết đời...

Triệu Linh Tiêu chân thành nói. Triệu Vân Y nghe lời hần nói tâm cảm thấy ấm áp.

Triệu Linh Tiêu cảm thấy tình cảm dâng trào, chồm lên nắm tay Triệu Vân Y sau đó kéo nàng ngồi lên đùi mình, hai cơ thể sát lại gần nhau.

•Ngươi lại muốn làm chuyện vô lễ nữa sao...

Triệu Vân Y thẹn thùng khẽ mắng, mặt ửng hồng kiều mị vô phương, tuy nàng lớn tuổi hơn hần, nhưng chuyện tiếp xúc nam nữ thì chưa bao giờ trải nghiệm qua, bất giác thấy không quen.

Triệu Linh Tiêu không đáp, nhòm người lên nhẹ hôn lên môi nàng, chợt nhớ là khi chuyện bắt đầu hần vẫn chưa một lần hôn nàng.

Triệu Vân Y mở to mắt, trong lòng hoảng loạn, muốn rút lui nhưng dường như không làm được, cũng không thể phản kháng, chỉ có thể để hần muốn làm gì thì làm. Nụ hôn hần trao thật say đắm, ngọt ngào đến từng giây, Triệu Vân Y dần bị cuốn vào không thể dứt ra. Triệu Linh Tiêu lại cảm thấy kê kê bất ổn, cảm giác hưng tình lại trở dậy, hần bạo dạn đè nàng xuống, bắt đầu hiệp hai.

•Aaaa... Không được, Tiêu nhi dừng lại.... Áaaaaaaaaa

.....

Mấy ngày trời qua, Triệu Linh Tiêu hầu như không hề ra ngoài, dành hết thời gian để ở bên Triệu Vân Y, bầu bạn, an ủi nàng. Thời gian luôn là liều thuốc phục hồi tốt nhất, mấy ngày qua tinh thần của Triệu Vân Y dần tốt trở lại, không những thế mối quan hệ giữa nàng và Triệu Linh Tiêu càng trở nên tốt đẹp. Giữa bọn họ có một chút kỳ lạ, có lúc họ xem nhau như cô cháu bình thường, có lúc lại như tình nhân ân ái.

Trời sáng.

Một ngày như mọi ngày, Triệu Linh Tiêu thức dậy thật sớm, hần đã quen như vậy. Thỉnh thoảng bước ra ngoài làm vài động tác thể dục cho nóng người, đêm qua đúng là một đêm mưa gió quàng vũ với hần, chiến mấy hiệp khiến trong người đến giờ vẫn còn uest oải.

Chợt hần nhìn thấy Hàn Y Nhi xuất hiện trước sân.

•Ủa, mẫu thân, sao người đến đây sớm vậy...

Triệu Linh Tiêu mỉm cười hỏi.

•Hừ, tiểu tử nhà ngươi, vừa về đã ru rú với cô cô ngươi, mẫu thân ta sắp ghen tị đến nơi rồi..

Hàn Y Nhi chống nạnh nhìn Triệu Linh Tiêu biểu tình mắg yêu.

•Chịu thôi, ai bảo chỉ có lục cô cô là yêu thương con...

Triệu Linh Tiêu nhún vai nói.

•Haizzzz... Ta biết...

Hàn Y Nhi thở dài, nàng biết nhi tử của mình luôn chịu thiệt thòi, tuy không đành lòng nhưng cũng không có cách nào.

•Lục nuôi đầu...

Ngó lên không thấy bóng dáng Triệu Vân Y nên nàng dò hỏi.

•Cô cô vẫn còn ngủ nướng...

Triệu Linh Tiêu uest oải ngập dài, mệt mỏi trả lời.

•Lạ thật, bình thường muội ấy đâu có dậy trễ nhưng vậy...

Hàn Y Nhi thắc mắc.

•Tối qua con và cô cô nói chuyện hơi khuya, cô cô mệt nên ngủ nướng...

Triệu Linh Tiêu lắc léo trả lời, tất nhiên là hần không dám nói rằng tối qua hai người đại chiến ba trăm hiệp nên mới vậy.

•À, mẫu thân tìm Tiêu nhi sao...

Triệu Linh Tiêu nhanh miệng lái sang chuyện khác.

•Ừm, ta định trở về nhà, con có muốn đi không...

Hàn Y Nhi cũng không để ý lắm, nghe hần hỏi liền mỉm cười trả lời.

•Mẫu thân, không phải Tiêu nhi không muốn mà là Ngoại công không hề ưa thích con, con về đó cũng vô dụng...

Triệu Linh Tiêu bắt đắ dĩ nói, ngoại công của hần vì giận Hàn Y Nhi mẹ hần mà không yêu thương hần nhiều, hần từ nhỏ đã không thích về nhà ngoại.

•Ta biết, nhưng dù sao ông ấy cũng là phụ thân của ta, là ngoại công của con, chúng ta cũng nên về một chút...

Hàn Y Nhi ôn hòa giải thích cho nhi tử hiểu.

•Được rồi, hài nhi sẽ đi với mẫu thân...

Triệu Linh Tiêu rút cuộc không từ chối, nhưng hần đồng ý là vì chiều lòng mẫu thân mà thôi, hoàn toàn không mặn mà gì với ngoại gia...

Canh giờ sau, hai mẫu tử Triệu Linh Tiêu bắt đầu rời Triệu gia đi đến Hàn gia. Trước khi đi Triệu Linh Tiêu đã nói cho Triệu Vân Y biết và nàng cũng không có ý kiến.

Triệu gia là gia tộc không nhỏ, đại phu nhân về nhà ngoại tự nhiên là không phải lợi bộ rồi. Hai mẫu tử Hàn Y Nhi ngồi xe ngựa, ở thế giới này không có

xe hơi, đường giao thông, chỉ có đường đất và xe ngựa. Còn mấy thể loại cao cấp thì hầu hết đều là ngựa bảo phi hành, hay cưỡi phi hành khỏi lỗi, chiến tợn... Vân vân và mây mây...

Xe ngựa thì rất sốc, người ta bảo là dần như cưỡi ngựa đúng là không sai tí nào. Triệu Linh Tiêu anh dũng thần võ vậy mà bị say xe ngựa, dọc đường nôn mửa, mặt lúc xanh lúc đỏ, dạ dày sắp nôn ra sạch sẽ.

•Tiêu nhi, con có sao không.

Hàn Y Nhi thấy tình trạng của hắn thì lo lắng hỏi.

•Không, con không sao... Ơe...

•Ơe... Bà nội nó, sắp nôn chết ta rồi...

•Ơe ơe... Sao ta lại bị say xe ngựa chứ...

•Má ơi cứu mạng.....

Án Phong Sơn, một ngọn núi lớn sừng sững đứng, quanh năm xanh tốt hùng vĩ. Án Phong Sơn địa thế rất đặc biệt, một bên sườn mưa quanh năm, bên còn lại thì nắng suốt mùa, vì thế có người còn gọi là Lưỡng Địa Phong.

Án Phong Sơn tồn tại một băng nhóm cướp núi rất mạnh, bởi vì nó nằm chắn ngang tuyến giao thông huyết mạch, mọi giao thương đều đi ngang qua đây, đó là con mồi béo bở cho bất cứ băng cướp nào, và hôm nay cũng là một ngày đẹp trời để ra được ăn cướp.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Hắc Sát bang là băng cướp chiếm giữ Án Phong Sơn, là băng cướp lớn nhất vùng này, thô phi có đến mấy trăm tên, đẳng cấp mỗi tên không dưới luyện khí.

Đại soái của chúng là một tên đầu trọc tóc dài, vai hùm lưng tôm tên là Phiệt Liệt. Phiệt Liệt này tính tình hiếu sát, khát máu, dâm tà, là cái thể loại trẻ không tha già không bỏ, ăn tạp hơn heo. Được cái tu vi gã rất cao, là là luyện hư cảnh sơ kỳ, nên bấy lâu nay mới ngồi yên trên cái ghế đại soái mà không bị người ta lật đầu.

Hôm nay cũng như mọi khi, Phiệt Liệt dẫn đàn em nằm bụi chờ con mồi, ngặt một nỗi chờ suốt buổi sáng mà không thấy cả một con ruồi bay qua khiến cho bọn chúng bức xúc vô cùng.

•Khốn nạn, chờ từ sáng đến giờ vẫn không thấy con mồi nào xuất hiện, ta mắc ỉa cứng đờ rồi...

•Người ỉa thì đi xa một chút, để ta mà ngồi được mũi mao xỉ của người thì ta nên người mềm xương...

•xuyết khẽ thôi, có xe đến..

Không như bọn họ chờ đợi sẽ có một đoàn buôn đông đúc đi ngang mà chỉ đơn giản xuất hiện một chiếc xe ngựa lon ton chạy trên đường. Tuy có hơi nhỏ một chút, nhưng muỗi nhỏ cũng là thịt, với tính cách của Phiệt Liệt làm sao chịu bỏ qua.

Trên cỗ xe ngựa, Triệu Linh Tiêu đã vật vã nằm dài trên đùi Hàn Y Nhi, hắn đã ỏi đến mặt xanh, huyết thì ỏi cả nội tạng ra ngoài. Hắn không ngờ mình lại bị say xe ngựa như vậy.

•Triệu Linh Tiêu ta thề đây là lần cuối ta đi xe ngựa.

Triệu Linh Tiêu lẩm bẩm

Chợt bên ngoài có tiếng phu xe.

•Phu nhân, phía trước là lĩnh vực của Án Phong Sơn, người nên cẩn thận..

Hàn Y Nhi đã đi qua nơi này nhiều lần nên rất quen thuộc tình hình nơi đây, nàng trả lời phu xe.

•Không sao đâu, cứ đi qua, bọn cướp sẽ không để ý đến xe ngựa nhỏ của chúng ta đâu..

Phu xe gật đầu một tiếng rồi thúc ngựa chạy tiếp, xe theo đường nhỏ bắt đầu chạy qua chân núi Ấn Phong Sơn.

Gió mát thổi qua, phu xe ngồi phía trước thông dong giục ngựa, con ngựa này phẩm chất trung đẳng, thấp hơn tí nữa một bậc nhưng cũng thuộc loại thuần tuấn, ngày đi trăm dặm. Hắn là người lão luyện, từng trải qua phong ba nên rất dày dặn kinh nghiệm, đang thảnh thơi hát chọt hắn nhìn thấy phía trước có người liền kéo ngựa chậm lại.

•Các hạ là ai...

Phu xe cẩn thận hỏi.

•Cướp đây, mau để lại tất cả tài sản, ta sẽ để các ngươi toàn mạng đi qua...

Người kia mặt mày khó chịu. Thân hình thô lỗ, bụng bự tay to, vai hùm đầu gấu. Dáng dấp hung hăng vừa nhìn đã biết không phải loại tốt lành gì, nếu không phải cái lưng tôm làm mất hình tượng thì hắn rất ra dáng tên cướp của năm.

Phu xe tất nhiên là biết tên kia là cướp, chỉ giả ngốc mà thộn nghe hắn phô bày thanh thế phu xe làm bộ khép nép sợ sệt, nhảy tót xuống móc ra một túi tiền cười hề hề đi tới đưa cho tên tướng cướp.

Tên tướng cướp đó chính là Phiến Liệt, hắn cầm túi tiền cười khẩy, chân mày nhăn lại, không nói gì đã tung ra một đá, phu xe bắt ngờ lãnh trọn một cước bay ngược về sau đập mạnh vào xe.

•Hừ, ngươi coi ta là ăn xin sao, chút tiền lẻ này cũng dám đưa ra.

Phiến Liệt khịt mũi nói.

•Ô bá có sao không..

Hàn Y Nhi lo lắng hỏi.

•Ta không sao, phu nhân đừng ra ngoài để ta đối phó chúng..

Phu xe tuy bị thương nhưng vẫn gắng gượng nói.

•Mau đem túi tiền này giao cho chúng..

Hàn Y Nhi đưa ra một túi vải lớn, bên trong có hơn ngàn kim tiền.

Phu xe không từ chối, cầm lấy túi vải đi đến giao cho Phiến Liệt. Phiến Liệt cầm túi tiền nặng trĩu trong tay mới hơi vừa lòng, phất tay nói.

•Coi như các ngươi biết điều, mau đi đi...

Phu xe nghe vậy mừng rỡ, vội vàng lên xe thúc ngựa rời đi, không muốn ở đây dây dưa một chút nào.

Khi xe ngựa lướt ngang mặt Phiến Liệt bỗng đổi sắc, hắn ngửi được mùi nữ nhân. Phiến Liệt bản tính vốn dâm tà, hắn say mê hành hạ nữ nhân, không biết có bao nhiêu nữ nhân vô tội đã nhận kết cục thảm dưới tay hắn. Khả năng đặc biệt của hắn là có thể ngửi được mùi nữ nhân, trực giác chưa bao giờ sai.

Lập tức Phiến Liệt dùng tốc độ không thể tưởng tượng được xuất hiện trước xe ngựa, lần này phu xe phản ứng không kịp phải phanh gấp nên xe suýt nữa thì lật.

•Đại gia, có chuyện gì...

Phu xe cười khan hỏi.

•Trên xe có nữ nhân..

Phiến Liệt hỏi.

•Đó là phu nhân của Triệu gia, bà...

Phu xe định nói là bên trong chỉ có một bà lão tám mươi để gạt Phiến Liệt, ai ngờ chưa nói hết câu hắn đã tự mình bước tới vén rèm lên xem.

•A... Lần này thom rồi, không ngờ lại có nữ nhân xinh đẹp như vậy...

Phiến Liệt trầm trồ.

•Để nữ nhân kia lại, người khác có thể đi...

Phiến Liệt nhìn phu xe giọng điệu tướng cướp nói.

•Đại gia, không được đâu...

Phu xe cười khỏ đáp.

•Nếu không tắt sẽ chết ở đây..

Phiến Liệt không hề đôi co, không cho người ta cơ hội nói chuyện.

Phu xe trông mắt khẽ đảo, sau đó thờ dài nói.

•Được chỉ cần ngươi tha cho ta, những người khác tùy ngươi giải quyết.

•Ha ha ha,... Ngươi rất thức thời..

Phiến Liệt cười ha ha thích chí, hần rất khoái nhìn người khác bị thân tín phản bội.

•Phu nhân xin hãy tha thứ cho ta, ta còn vợ trẻ con thơ ở nhà....

Phu xe biểu tình u buồn nói. Hần nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa toan bước đến mở cửa xe.

Ngay lúc này.....

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

•Phu nhân chạy mau...

Phu xe đột nhiên hét lớn, tay cầm roi quất mạnh vào mông ngựa khiến nó hí rống lên, tung vó bỏ chạy kéo theo chiếc xe ngựa.

•Chết tiệt...

Phiến Liệt biết mình mắc lừa buộc miệng mắng.

Phu xe cầm roi da vận chân khí hỏa nguyên lao tới Phiến Liệt hòng cản chân hần, hần biết bản thân không thể đấu nổi với tên tướng cướp kia, nhưng chỉ cần câu đủ thời gian để phu nhân bỏ chạy là đủ.

Phiến Liệt cười khẩy, hành động của phu xe đối với hần như thiêu thân lao vào lửa. Tay chộp hư không nắm lấy một thanh loan đao. Tốc độ như quỷ mị, thoát một cái đã xuyên qua phu xe. Phu xe kinh hãi nhìn xuống bụng, không thể tin nổi bản thân chỉ trong phút chốc đã bị chém thành hai nửa.

Phụt....

Phu xe phun máu, ánh mắt không cam lòng, ngã cái đui xuống đất, nhanh chóng tắt thở.

•Đồ ngu..

Phiến Liệt khinh thường nói.

•Mau phát tiễn hạ chiếc xe đó...

Hần phát tay ra lệnh, lập tức hàng loạt mũi tên được bắn ra, phút chốc con ngựa kéo xe hóa thành con nhím gai. Trúng nhiều mũi tên cùng lúc khiến nó chết ngay tức khắc, thân thể vô lực ngã nhào, cuốn theo cả chiếc xe ngựa đổ tan tành, khói bụi, gỗ vụn văng tứ tung.

Hần Y Nhi ôm Triệu Linh Tiêu đang vật vờ bay ra khỏi xe, mặt giận dữ nhìn Phiến Liệt.

Trong khoảnh khắc, đám thổ phi như con lũ tràn xuống từ sườn núi, bọn chúng bao vây hai mẫu tử nàng vào trong, nét mặt mỗi tên đều thâm lam, hung ác.

Triệu Linh Tiêu được Hàn Y Nhi diu lão đảo đứng dậy, hần không hề để ý đến những kẻ xung quanh, mặt tái mét, không biểu tình. Bất chợt hần lại cúi người nôn ọ, hần ới đến ra nước mắt. Nhưng tên thổ phi nhìn hành động của hần thì biểu tình quái đản nhìn nhau.

•Ra nhanh lên, chúng ta còn phải về hưởng thụ mỹ nữ...

Một tên thổ phỉ gấp gáp nói, tay rút chủy thủ lập tức nhào tới chém hướng Triệu Linh Tiêu, lực lượng luyện hồn cao giai bùng nổ. Triệu Linh Tiêu khóe miệng nhếch lên, thổ tay vào túi móc con dao quen thuộc ra, tốc độ phản ứng như sấm sét, khi tên kia vừa áp sát hắn đã vục dấy, bổ một dao thẳng vào ngực, lưỡi dao sắc bén sẽ đôi trái tim làm hai như bổ táo. Tên kia chưa kịp nhận ra điều gì đã trở thành cổ thấy ảm ảm.

•Con bà nó, lão tử không ra tay các ngươi liền coi ta là con mèo bệnh sao....

Triệu Linh Tiêu rút dao ra, mặt biểu tình kên kiệu nói

•Khôn nạn, mau.. Cùng nhau giết hắn...

Những tên còn lại nhìn thấy kết cục của đồng bạn thì nhận ra đối thủ không phải dạng vừa, lập tức hô hào, đồng loạt xông lên.

•Hừ, còn dám chặn đường cướp bóc ta, các ngươi hôm nay tới số rồi, hôm nay ta sẽ đại khai sát giới...

Triệu Linh Tiêu lớn tiếng mắng, nẩy gờ trên xe hắn bị hành hạ không có nơi phát tiết, lúc này lại bị người khi dễ chặn đường thử hỏi sao hắn không điên lên. Tay siết chặt cán dao,hắn như hồ gặp bầy dê điên cuồng lao vào, chém đồng chém tây, máu văng tung tóe. Con dao phay bình thường như vật thần thông,luyện hồn, luyện hồn cao giai, thậm chí luyện linh sơ giai cũng không tài nào cản nổi, phút chốc bị tàn phá dữ dội.

Hàn Y Nhi tất nhiên cũng không ngồi chơi, nàng cảm Huyền Phong Phiến quạt gió ảm ảm, tất cả những kẻ xông vào nàng đều bị gió lốc thổi bay.

Phiến Liệt đứng từ xa cười khẩy, hắn không vội cứu đồng bạn, đối với hắn những kẻ đó chỉ là vật hi sinh, hắn đang cẩn thận quan sát thực lực của hai người Triệu Linh Tiêu. Sau một lúc xác định được tu vi của họ Phiến Liệt mới nở nụ cười tàn nhẫn, thân thể mập lùn biến mất, chớp mắt đã đến trước mặt Triệu Linh Tiêu. Triệu Linh Tiêu chỉ cảm thấy mắt hoa lên, bụng đau nhói, cổ họng ngọt ngào. Không biết từ lúc nào hắn đã lãnh trọn một đám, hét thảm một tiếng, thân thể như trái bóng bị đánh văng đi mấy trượng.

Phiến Liệt thu tay,mặt lạnh nhìn Triệu Linh Tiêu đang nằm dài dưới đất.

•Tiêu nhi..

Hàn Y Nhi hét to, nàng muốn lao vào cứu nhi tử nhưng không thể phá vòng vây.

Tuy nhiên điều làm Phiến Liệt ngạc nhiên là sau khi Triệu Linh Tiêu bị đánh trực diện vẫn có thể bò dậy. Nhưng ngay lập tức trong giây phút ấy, có hơn mười mũi tên từ trên bay xuống, ghim thẳng vào người hắn, đầu mũi tên trở xuyên qua người.

Hàn Y Nhi không kịp hét to đã đứng người ngất xỉu, tâm trí yếu đuối của nàng làm sao chịu nổi tình huống trước mắt.

Phiến Liệt cười vô tình, chống lại hắn kết cục chỉ có một, đó là chết. Vừa định mở miệng kêu thủ hạ đem Hàn Y Nhi về thì hắn nhận ra biến dị. Triệu Linh Tiêu bị tên ghim thành nhím kia nẩy gờ vẫn chưa ngã xuống, hắn chỉ nhìn chằm chằm Hàn Y Nhi, nét mặt giận dữ.

•Bà nội nó, các ngươi thật sự là muốn chết rồi, dám làm cho mẫu thân ta bất tỉnh.... Aaaa hôm nay ta sẽ xóa sổ các ngươi...

Triệu Linh Tiêu ngửa mặt rống to. Đám thổ phỉ nghe tiếng rống cảm thấy lông tơ dựng đứng, như đang tiếp nhận cơn giận dữ của bất quân vương. Ngay cả Phiến Liệt cũng cảm thấy bị uy hiếp. Rồi trước sự kinh hãi của bọn họ, Triệu Linh Tiêu dùng tay lần lượt nhổ đi những mũi tên trên người, biểu tình tựa như ác thần trời dấy từ địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Bá Thiên Địa Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.